

ੴ

ਸੁਖਮਝੀ ਸਾਡੇਯ

ਆਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਟਰੈਕਿੰਗ ਯਾਤਰਾ

ਗੁਜਰਾਤੀ ਅਨੁਵਾਦ

સૂચક

1. સુખમણી સાહેબ -----	1
2. અરદાસ-પ્રાર્થના -----	138
3. જર્ની માટે ફિલોસોફી -----	142
4. મહિલાઓની ભૂમિકા -----	144
5. પાઘડીનું મહત્વ -----	148
6. તમારી જર્નીમાં નમ્રતા મુખ્ય સાર -----	150

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher

© Sikhbookclub.com

Chino, Ca 91710

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗੌਰੀ ਰਾਗ, ਸੁਖਮਾਨੀ ਮહેਲ ੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕ ਸ਼ਾਸ਼ਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਏ ਜੇ ਸਾਧਾ ਗੁਰੁਨੀ ਕ੍ਰਪਾ ਥੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਾਧ ਏ

ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਸੌਥੀ ਭੀਯਾ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖਨੇ ਮਾਰਾ ਨਮਸਕਾਰ ਏ

ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਜੇ ਘਬਾਂ ਨੋ ਆਰੰਭ ਏ ਅਨੇ ਜੇ ਯੁਗੋਨਾ ਆਰੰਭਥੀ ਏ ਏਨੇ ਮਾਰਾ ਨਮਸਕਾਰ ਏ

ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਨੇ ਮਾਰਾ ਨਮਸਕਾਰ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਨੇ ਮਾਰਾ ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥

ਭੁੰ ਤੇ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੰ ਏਯਨੇ ਸਮਰਯਾ ਕਰੀ ਕਰੀਨੇ ਸੁਖ ਛਾਸਿਥ ਕਰੰ ਏ

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਤਨ ਮਾਹਿ ਮਿਟਾਵਉ ॥

ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਜੇ ਦੁਖ ਅਨੇ ਵ੍ਯਾਧਿ ਏ ਤੇਨੇ ਦੂਰ ਕਰੰ ਏ

ਸਿਮਰਉ ਜਾਸੁ ਬਿਸੁੰਭਰ ਏਕੈ ॥

ਜੇ ਆ ਜਗਤਨੋ ਪਾਥਕ ਭਰਿ ਨੂੰ ਨਾਮ ਅਨੇਕ

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਅਗਨਤ ਅਨੇਕੈ ॥

ਅਗਭਿਤ ਜ਼ੁਵ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਏ ਭੁੰ ਪਯਾ ਤੇਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੰ ਏ

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖਰ ॥

ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸ਼੍ਰੁਤਿਏ ਏਕ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਨਾਮ ਸੌਥੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਾਨ੍ਯੁ ਏ

ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖਰ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਏ ਪੋਤਾਨੀ ਅੰਦਰ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖਨੂੰ ਨਾਮ ਥੋਭੁੰਡ ਪਯਾ ਵਸਾਯੁੰ ਏ

ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ ॥ ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਅੰਧ ਪੋਤਾਨੀ ਅੰਦਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨੂੰ ਨਾਮ ਥੋੜੁੰਕ ਪੜਾ ਵਸਾਵਿਓਂ। ਤੇਨੀ ਮਛਿਮਾਨੂੰ
ਵਧਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਸਕਤੀ

ਕਾਂਖੀ ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਉਨ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੇ ਮਨੁਖਨੇ ਤਾਰਾ ਦਰਸ਼ਨੀ ਆਕਾਂਖਾ ਏ, ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇਮਨੀ ਸ੍ਮ੍ਰਿਤਿਮਾਂ
ਰਹੀਨੇ ਮਨੇ ਸੰਸਾਰਸਾਗਰ ਥੀ ਘੁਟਾਵੀ ਕੇ ॥੧॥

ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਅਮਰ ਕਰਵਾਵਾਯੋਂ ਸੁਖਦਾਏ ਨਾਮ ਘਬਾਂ ਸੁਖੀਨੀ ਮਝੀ ਏ

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਨੂੰ ਠੇਕਾਯੋਂ ਲਭਤੀਨਾ ਹੁਣਧਮਾਂ ਏ। ਵਿਰਾਮ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਜ਼ੋਰ ਜਨਮ-ਮਰਯਾਨਾ ਝੇਰਾਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੂਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਥਏਂ ਜਾਯ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਧਮਰਾਜ ਨੋ ਝਰੇ ਦੂਰ ਥਏਂ ਜਾਯ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਮੋਤਨੋ ਲਧ ਪੜਾ ਦੂਰ ਥਏਂ ਜਾਯ ਏ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਪੜਾ ਟਲੀ ਜਾਯ
ਏ

ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਜ਼ੋਰਨੀ ਰਾਭਮਾਂ ਕੋਏ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਮਨੁਖ ਦਰੇਕ ਖਾਯਾ ਵਿਕਾਰੀਨੀ ਟਰਝਥੀ ਸਯੇਤ ਥਏਂ ਜਾਯ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਕੋਏ ਪੜਾ ਝਰੇ ਨੋ ਦਘਾਵ ਜ਼ੋਰ ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੂਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਕੋਏ ਪੜਾ ਦੁਖ ਵਧਾਯ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਸ਼ਕਤੁੰ

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਪ੍ਰਭਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਗੁਰੂ ਮੁਖਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂਥੀ ਮਯੇ ਏ

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ ਦੁਨਿਆਨੋ ਘਬੋ ਜ ਘਬਾਨੋ ਮਯੀ ਜਾਏ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਸਮਰਥਮਾਂ ਜ ਘਬੀ ਜ ਰਿਦਿ ਅਨੇ ਸਿਦਿ ਅਨੇ ਨਵ ਘਬਾਨਾ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥਮਾਂ ਜ ਜ਼ਾਨ ਟਕੀ ਸ਼ਤੇ ਏ ਅਨੇ ਜਗਤਨੁ ਮੂਯ ਸਮਝਵਾਨੀ ਯੁਦਿ ਆਵੀ ਜਾਏ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਸਮਰਥਮਾਂ ਜ ਘਬਾਂ ਜ ਜਪ ਪੂਜਾ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ॥

ਕਾਰਥਾ ਤੇ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਥੀ ਪ੍ਰਭੁ ਵਗਰ ਕੀਓ ਘੀਯੁੰ ਤੇਨਾ ਜੇਵੁੰ ਅਸਤਿਤਵ ਧਰਾਵਤੁੰ ਫਸੇ ਐਵੀ
ਘਾਵ ਜ ਦੂਰ ਥਓ ਜਾਏ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਥੀ ਆਤਮਾ ਤੀਰਥ ਸਨਾਨ ਕਰੀ ਕੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਥੀ ਦਰਗਾਹਮਾਂ ਤੇਨੇ ਆਦਰ ਮਯੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਥੀ ਜ ਜਗਤਮਾਂ ਜੇ ਕਾਂਓ ਪਥਾ ਥਟੀ ਰਹੁੰ ਏ ਤੇ ਤੇਨੇ ਯੋਗਯ ਥਾਯੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਥੀ ਤੇਨਾਂ ਮਾਨਵ ਜੰਮਨੋ ਸ਼੍ਰੇਯ ਉਦੇਸ਼ਯ ਸਿਦ੍ਧ ਥਓ ਜਾਏ ਏ

ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ ॥

ਤੇ ਜ ਸਮਰਥਾ ਕਰੀ ਸ਼ਤੇ ਏ ਜੇਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਯੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥੩॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਭੁੰ ਤੇਨੁੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਨਾ ਪਯੇ ਵਾਗੁੰ ਏ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵੁੰ ਐ ਘਬੀ ਕੀਸ਼ਿਸ਼ ਥੀ ਮਛਾਨ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ ਮੂਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਥੀ ਥਥਾ ਜ਼ੁਵੀ ਅਵਧਵਸਥਾ ਥੀ ਘਧੀ ਜਾਏ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਥੀ ਮਾਧਾਨੀ ਮੂਯ ਮਟੀ ਜਾਏ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥

ਪ੍ਰભੁ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਮਾਧਾਨੀ ਫਰੇਕ ਧਾਵਨੀ ਸਮਝ ਆਵੀ ਜਾਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਧਮਰਾਜ ਨੋ ਝਰ ਘਟਮ ਥਏ ਜਾਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਜ਼ੁਵਨੀ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਥਏ ਜਾਏ ਅਨੇ ਆਸਾਓਈ ਮਨ ਟ੍ਰਸ ਥਏ ਜਾਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਮਨਨਾ ਵਿਕਾਰੋ ਨੋ ਮੇਥ ਫੂਰ ਥਏ ਜਾਏ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਅਨੇ ਮਨੁਖਨਾ ਫੁਏਧਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਅਮਰ ਨਾਮ ਟੱਕੀ ਜਾਏ

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਜ਼ ਗੁਰਮੁਖ ਫ਼ਾਰਾ ਮਨੁਖਨੀ ਜੁਲ ਉਪਰ ਵਸੀ ਜਾਏ

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਕਠੇ ਏ ਕੇ ਫੁੰ ਗੁਰਨਾ ਮੁਖਨਾ ਸੇਵਕੀਨੋ ਸੇਵਕ ਘਨੀ ਜਾਏ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਧਨਵਾਨ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਆਫਰਝੀਧ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇਨੂੰ ਮਾਨ ਸੰਮਾਨ ਥਾਧ ਏ ਅਨੇ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਥਏ ਜਾਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਘਣਾਂ ਮਨੁਖੀਓਈ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਯ ਘਨੀ ਜਾਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਕੀਓਨਾ ਮੋਢਤਾਜ ਨਈ ਰਹੇਤਾ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਤੀ ਘਣਾਨੋ ਘਾਫ਼ਸ਼ਾਫ਼ ਥਏ ਜਾਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਸੁਖੀ ਥਏ ਜਾਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਯਾ ਰਹਿਤ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਸਮਰਯਾਮਾਂ ਤੇ ਜ ਮਨੁਖ ਵਾਗੀ ਪਏ ਏ ਤੇਨੀ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਸਵਯੰਨੀ ਮਛੇਰਯਾਨੀ ਥਾਯ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਕੀਏ ਆਪਣੇਵਾਲੀ ਜ ਗੁਰੂ ਮੁਖਨੀ ਧਰਯਾ ਖੂਯਾ ਮਾਂਗੇ ਏ ॥੫॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਘੀਜਾਂ ਸਾਥੇ ਲਵਾਏ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਘਨੀ ਜਾਯ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇਨੇ ਭੁੰ ਸਦਾਯ ਕੁਰਯਾਨ ਜਾਓ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇਮਨੂੰ ਮੁਖ ਸੁੰਦਰ ਵਾਗੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਵੈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇਮਨੀ ਉਮਰ ਸੁਖਮਾਂ ਵੀਤੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੀ ਜਾਤਨੇ ਜੁਤੀ ਵੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇਮਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿਤਾਵਵਾਨੀ ਨੀ ਰੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇਮਨੇ ਯੁਸ਼ੀਯੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਾਯ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰੇ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਯੁਸ਼ਾਮਤ ਮਾਂ ਰਛੇ ਏ

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਥੀ ਜ ਦਰੋਕ ਫ਼ਾਯਾ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਸ਼ਰਯਾਮਾਂ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਮਾਂ ਵੀਤਾਵੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਸਮਰਯਾਨੂੰ ਫ਼ਾਨ ਘੂਘ ਜ ਕਿਸਮਤਵਾਯਾ ਨੇ ਮਯੇ ਏ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰਵਾਥੀ ਮਨੁਖਨਾ ਘਬਾਂ ਕਾਮ ਪੂਰਾਂ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਬਹੂ ਨ ਝੂਰੇ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਮਨੁਖ ਆਵਸ਼ਯਕਤਾਓਨੇ ਆਖੀਨ ਨਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਅਨੇ ਕ੍ਯਾਰੇਯ
ਧਿੰਤਾਓਨੇ ਵਸ਼ ਨਹੀ ਥੀ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਮਨੁਖ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾ ਗੁਥਾ ਉਘਾਰੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਮਨੁਖਨੇ ਤੇਨੀ ਮਛਿਮਾ ਨੀ ਆਦਿਤ ਪਤੀ ਜਾਯ ਏ ਅਨੇ ਸਭਯ ਅਵਸਥਾ
ਮਾਂ ਟਕੀ ਰਹੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਮਨੁਖਨਾ ਮਨਨੂੰ ਆਸਨ ਡੀਕਤੁੰ ਨਹੀ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਮਲ ਬਿਰਾਸਨੁ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਤੇਨੂੰ ਛੁਣਯ ਕਮਲ ਝੂਲਨੀ ਮਾਝਕ ਘੀਵੀ ਜਾਯ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਮਨੁਖਨੀ ਅੰਦਰ ਐਕ-ਰਸ ਸੰਗੀਤ ਜੇਵੁੰ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਜੇ ਸੁਖ ਉਪਯੋਗ ਏ ਤੇ ਕ੍ਯਾਰੇਯ ਘਤਮ ਨਹੀ ਥਤੁੰ

ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥

ਤੇ ਜ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਜੇਨੀ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਮਛੇਰ ਥਏ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਸਰਨੀ ਪਇਆ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਕੀਏ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਤੇਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਮਾਝਸੀ ਨੀ ਸ਼ਰਥਾ ਪਤੇ ਏ ॥੭॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਲਕਤੀ ਜਗਤਮਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ ਬੇਦ ਉਪਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥਾ ਮਾਂ ਜੋਡਾਏਨੇ ਭਾਖਿਓਐ ਵੇਦ ਵਗੇਰੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕੀ ਨੀ ਰਯਨਾ ਕਰੀ

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਭਏ ਸਿਧ ਜਤੀ ਦਾਤੇ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਜ ਮਨੁਖ ਸਿਧ ਘਨੀ ਗਯੋ ਜਤੀ ਘਨੀ ਗਯੋ ਦਾਤਾ ਘਨੀ ਗਯੋ

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਨੀਚ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਤੇ ॥

ਪ੍ਰભੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾਈ ਮਛੇਰਘਾਨੀਥੀ ਨੀਯ ਮਨੁਖ ਪਥਾ ਆਘਾ ਸੰਸਾਰਮਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਥਏ ਗਯੋ

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਧਾਰੀ ਸਭ ਧਰਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਵਾਈ ਆਪੀ ਧਰਤੀ ਨੇ ਆਸ਼ਰਧ ਮਯੋਥੀ ਏ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਐਟਵੇ, ਐ ਭਾਈ! ਜਗਤਨਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਸਦਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰ

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਜ ਆ ਜਗਤ ਘਨਾਧ੍ਯੁੰ ਏ

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਜਧਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਰਪਣ ਏ ਤ੍ਧਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸ੍ਵਧੰ ਵਸੇ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂਐ ਮਹੇਰ ਕਰੀਨੇ ਜੇ ਮਨੁਖਨੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰਵਾਨੀ ਸਮਝ ਆਪੀ ਏ

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੮॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਗੁਰੂ ਫ਼ਾਰਾ ਸਮਰਪਣਨੂੰ ਏਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਏ ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ॥

ਫ਼ੁਯਿਧਾਨੀ ਏਏ ਅਨੇ ਫ਼ੁਯੋਨੀ ਨਾਥ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਏ ਏਰੇਕ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਧ੍ਯਾਪਕ ਫ਼ਰਿ! ਏ ਅਨਾਥਨਾ ਨਾਥ!

ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ ॥੧॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਨੀ ਫ਼ਾਥ ਪਕੜ ਕੇ ਫ਼ੁੰ ਤਾਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਆਧ੍ਯੋ ਏ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ ॥

ਜਧਾਂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ-ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਕੀਓ ਜ ਸਾਥੀ ਨਥੀ ਘਨਤਾ

ਮਨ ਊਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥

ਤ੍ਧਾਂ ਏ ਮਨ! ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਤਾਰੀ ਸਭਾਧਤਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯੁੰ ਘਨੇ ਏ

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਤ ਜਮ ਦਲੈ ॥

ਜਧਾਂ ਘਧਾਂ ਭਧਾਨਕ ਧਮਫ਼ੂਤੀ ਨਾ ਏਯ ਏ

ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ॥

ਤ੍ਧਾਂ ਤਾਰੀ ਸਾਥੇ ਫ਼ਕਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜ ਜਾਧ ਏ

ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਯਾਂ ਯੂਯ ਜ ਮੋਟੀ ਮੁਝੇਕੀਓ ਆਵੇ ਏ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੀ ॥

ਥਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਨਾਮ ਆਂਯਨਾ ਪਥਕਾਰਾਮਾਂ ਯਧਾਵੀ ਕੇ ਏ

ਅਨਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਤਰੈ ॥

ਅਨੇਕ ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤਿ-ਰਿਵਾਜ ਕਰੀਨੇ ਪਯ ਮਨੁਖ ਪਾਪੋਥੀ ਨਥੀ ਯਧਤੋ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਨਾਮ ਕਰੋਡੀ ਪਾਪੋਨੋ ਨਾਸ਼ ਕਰੀ ਦੇ ਏ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਐਟਵੇ ਡੇ ਮਾਰਾ ਮਨ! ਗੁਰੂਨੀ ਸ਼ਰਯ ਪਡੀਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਾਪ ਕਰ

ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥੧॥

ਡੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਨੀ ਮਡੇਰ ਥੀ ਤਨੇ ਸੁਖ ਮਯਸ਼ੇ ॥੧॥

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦੁਖੀਆ ॥

ਆਯੀ ਫੁਨਿਯਾਨਾ ਰਾਜਾ ਥਏਨੇ ਪਯ ਮਨੁਖ ਫੁਯੀ ਰਡੇ ਏ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ ॥

ਪਯ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਵਾਥੀ ਸੁਯੀ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਬੰਧੁ ਨ ਪਰੈ ॥

ਕਾਰਯ ਡੇ ਥਾਯੋ ਕਰੋਡੀ ਰੂਪਿਯਾ ਕਮਾਏਨੇ ਪਯ ਮਾਧਾਨੀ ਲੂਯ ਰੋਡੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਾਤੀ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਆ ਮਾਧਾਨਾ ਡੀਧਡ ਮਾਂਥੀ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨਾ ਜਪਥੀ ਜ ਮਨੁਖ ਪਾਰ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ ਨ ਬੁਝਾਵੈ ॥

ਮਾਧਾਨਾ ਅਨੰਤ ਧਡੇਰਾ ਡੀਧ ਏ, ਯੁਸ਼ੀਓ ਡੀਧ ਏ ਪਯ ਮਾਧਾ ਨੀ ਲੂਯ ਨਥੀ ਮਟਤੀ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਆਘਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਾਪ ਕਰਵਾਥੀ ਮਨੁਖ ਮਾਧਾ ਥੀ ਤ੍ਰਸ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ ॥

ਯੇ ਰਸ਼ਟੇਥੀ ਆ ਜ਼ੁਵ ਐਕਥੋ ਜਾਧ ਏ ਜ਼ਿਫ਼ਗੀਨਾ ਝਮੇਥਾ ਮਾਂ ਧਿੰਤਾਤੁਰ ਜ਼ੁਵ ਨੇ ਡੀਏ ਸਭਾਧਤਾ ਨਥੀ ਕਰੀ ਸ਼ਕਤੁੰ

ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਹੋਤ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਥਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਨਾਮ ਤੇਨੇ ਸੁਖ ਦੇਵਾਵਾਯੁ ਯਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ॥

ਐਟਕਾ ਮਾਟੇ ਛੇ ਮਨ! ਐਟਕਾ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਜੁੰ ਸਦਾ ਸਮਰਥਾ ਕਰ

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਫ਼ਾਰਾ ਨਾਮ ਜਪਵਾਈ ਭੰਘੀ ਦਰਯੋ ਮਯੇ ਏ ॥੨॥

ਛੂਟਤ ਨਹੀ ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹੀ ॥

ਵਾਯੋ-ਕਰੋਡੀ ਭਾਈਓ ਭੀਵਾ ਓਤਾਂ ਪਥਾ ਮਨੁਖ ਈਨਈਨ ਅਵਸਥਾ ਥੀ ਨਿਜਾਤ ਨਥੀ ਮੇਯਵੀ
ਸ਼ਕਤੀ

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ ॥

ਥਾਂ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਪ ਕਰਵਾਈ ਤੇ ਪਾਰ ਵਾਹੀ ਜਾਯ ਏ

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਜਹ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ॥

ਜਥਾਂ ਅਨੇਕ ਮੁਸ਼ਕੀਬੀਓ ਤੇਨੇ ਦੁਖੀਯੀ ਵੇ ਏ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਥਾਂ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਨਾਮ ਤਰਤ ਘੁਟਾਵੀ ਵੇ ਏ

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਨਮੈ ਮਰਿ ਜਾਮ ॥

ਯੇ ਅਨੇਕ ਧੋਨਿਓਮਾਂ ਪੇਦਾ ਥਾਯ ਏ ਮਰੇ ਏ ਫ਼ਰੀਥੀ ਪੇਦਾ ਥਾਯ ਏ ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਜਨਮ ਅਨੇ
ਮਰਯਾਨਾ ਧੜਕਰ ਮਾਂ ਪੜ੍ਹਯੋ ਰਛੇ ਏ

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵੈ ਬਿਸ੍ਵਾਮ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਵਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਧਰਯਮਾਂ ਟਕੀ ਜਾਯ ਏ

ਹਉ ਮੈਲਾ ਮਲੁ ਕਬਹੂ ਨ ਧੋਵੈ ॥

ਅਛੰਕਾਰਥੀ ਗੰਢੋ ਥਯੇਵੀ ਜ਼ੁਵ ਕੁਯਾਰੇਧ ਪੋਤਾਨੀ ਮੇਵ ਧੋਤੀ ਨਥੀ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਖੋਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਨਾਮ ਕਰੋਡੀ ਪਾਪੀਨੀ ਨਾਸ਼ ਕਰੀ ਦੇ ਏ

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਰੰਗਿ ॥

ਛੇ ਮਨ! ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੇ ਪ੍ਰੇਮਥੀ ਜਪ

ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥੩॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਵਾਯੀ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਜ ਮਯੇ ਏ ॥੩॥

ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਕੇ ਗਨੇ ਜਾਹਿ ਨ ਕੋਸਾ ॥

ਯੇ ਜ਼ੁਵਨਰੂਪੀ ਰਸਤਾਨਾ ਕੋਸ ਗਯੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਾਤਾ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਹਾ ਸੰਗਿ ਤੇਸਾ ॥

ત્યાં પ્રભુ નું નામ જીવને માટે રાશિ અને પૂંજી છે અને રોશની પણ છે

ਜਿਹ પੈਡੈ મਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥

જે જિંદગી ની રાહમાં વિકારોનો ઘોર અંધકાર છવાયેલો છે

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥

ત્યાં પ્રભુ નું નામ જીવને રોશની આપે છે

ਜਹਾ ਪੰਥਿ ਤੇਰਾ ਕੇ ਨ ਸਿਵਾਨੂ ॥

જે રસ્તાઓ પર હે જીવ! તારો કોઈ અસલી સાથી નથી

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾમੁ ਤਹ ਨਾਲਿ ਪਛਾਨੂ ॥

ત્યાં પ્રભુનું નામ તારો સાચો સાથી છે

ਜਹ મਹਾ ਭਇਆਨ ਤਪਤિ ਬਹુ ਘਾਮ ॥

જ્યાં જિંદગીના સફરમાં વિકારોની ઘણી જ ભયાનક તપિશ અને ગરમી છે

ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤુਮ ਉਪਰਿ ਛਾਮ ॥

ત્યાં, હે જીવ! પ્રભુ તારા ઉપર છાયા કરે છે

ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝ ਆਕਰਥੈ ॥

હે મન! જ્યાં માયાની ભૂખ તને સદાય આકર્ષિત કરતી રહે છે

ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਥੈ ॥੪॥

ત્યાં, હે નાનક! પ્રભુના નામ નો વરસાદ થાય છે જે તાપ અને ગરમીને સમાપ્ત કરી દે છે
॥੪॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ ॥

પ્રભુ નું નામ ભક્તોનું હથિયાર છે

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ મਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥

ભક્તોના મન પ્રભુના નામમાં ટંકી જાય છે

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾમੁ ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ ॥

પ્રભુ નું નામ ભક્તો નો આશરો છે

ਹਰਿ ਕੈ નામਿ ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ ॥

પ્રભુના નામ થી કરોડો લોકો વિકારોથી બચી જાય છે

ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ભક્ત જનો દિવસ-રાત પ્રભુની સ્તુતિ કરે છે

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ ॥

ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਨਾਮਨੀ ਦਵਾ ਲੇਗੀ ਕਰੇ ਏ ਜੇਨਾਥੀ ਅਛੰਕਾਰਨੋ ਰੋਗ ਫੂਰ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਭਕਤੀ ਨੀ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜ ਘੋਲਨੋ ਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਨ ਕੀਨੋ ਦਾਨ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਘੋਲਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕੀਨੇ ਸਵਧ ਆਪੇ ਏ

ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ ॥

ਭਕਤੀਜਨੋ ਮਨ ਅਨੇ ਤਨ ਥੀ ਏਕ ਜ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ ਰੰਗਾਏਥਾ ਰਹੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਭਕਤੀ ਨੋ ਸਾਰਾ ਅਨੇ ਘਰਾਘ ਨੇ ਪਾਰਘਵਾਨੋ ਸਵਭਾਵ ਘਨੀ ਜਾਏ ॥੫॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ॥

ਭਕਤੀਨੇ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਜ ਮਾਧਾਨਾ ਘੰਬਰਮਾਂਥੀ ਘੁਟਵਾਨੋ ਮਾਟੇਨੂੰ ਸਾਧਨ ਏ

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਥੀ ਮਾਧਾ ਨਾ ਭੋਗ ਨੀ ਤਰਫ ਭਕਤ ਤ੍ਰਿਪ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਭਕਤ ਮਾਟੇ ਸਰਯ ਅਨੇ ਸੁੰਦਰ ਏ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪੀਨੇ ਭਕਤੀਨਾ ਰਸਤਾ ਉਪਰ ਕ੍ਯਾਰੇਧ ਰੁਕਾਵਟ ਨਥੀ ਆਵਤੀ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਜ ਭਕਤੀਨੇ ਮਾਟੇ ਮਾਨ ਅਨੇ ਸੰਮਾਨ ਏ

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਫ਼ਾਰਾ ਜ ਭਕਤੀ ਜਗਤਮਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਥਏ ਗਯਾ ਏ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ ॥

ਧਿਆਨੀਓ ਧੀਰਸਾਧਨਾ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਗੁਣਸ੍ਥੀ ਅਨੇ ਮਾਧਾਨੋ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਏ ਭਕਤੀਜਨੇ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਜ ਏ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਤਾਂ ਜਪਤਾਂ ਤੇਨੇ ਕੀਏ ਜ ਦੁ:ਖ ਅਨੇ ਕਛ ਨਥੀ ਆਵਤਾਂ

ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਭਕਤ ਸੇਵਾਧ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਸੇਵਾ ਅਨੇ ਸਮਰਥਮਾਂ ਮਸਤ ਰਹੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥੬॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਭਕਤ ਸਦਾ ਪ੍ਰભੂ ਦੇਵਨੇ ਜ ਪੂਜੇ છે ॥੬॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ ॥

ਪ੍ਰભੂਨું ਨਾਮ ਭਕਤੀਨੇ ਮਾਟੇ ਮਾਥ ਧਨ ਯਰੋਯਰ છે

ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨਾ ॥

ਆ ਨਾਮ ਪ੍ਰભੂਐ ਪੀਤਾਨਾ ਭਕਤੀਨੇ ਆਪੇਭੁੰ છે

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ॥

ਭਕਤੀਨੇ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰભੂਨું ਨਾਮ ਜ ਘੁਭੁ ਜ ਮੋਟੋ ਆਸ਼ਰੋ છે

ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਭਕਤੀਨੇ ਪ੍ਰભੂ ਨਾ ਪ੍ਰਤਾਪਥੀ ਤੋਓ ਘੀਯ ਆਸ਼ਰਾ ਨੀ ਜਲ੍ਹਰ ਨਥੀ ਪੁਟੀ

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥

ਭਕਤਜਨੋ ਪ੍ਰભੂ ਨਾਮ ਰਸਮਾਂ ਦੂਘੀ ਯਾਧ છે

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ ॥

ਨਾਮ ਰਸਮਾਂ ਮਸਤ ਥਓਨੇ ਮਨਨੀ ਅੰਦਰ ਆਨੰਦ ਕੇ છે ਜੇ ਨਿਰਵਿਧਾਰ ਅਵਸਥਾ ਭੋਧ છે

ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ॥

ਪ੍ਰભੂ ਨਾ ਭਕਤੋ ਆਠੇਧ ਪਭੋਰ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਜ ਜਪੇ છે

ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਛਪੈ ॥

ਭਕਤ ਜਗਤਮਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਥਓ ਯਾਧ છે ਊਪਾ ਰਭੇਤਾ ਨਥੀ

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਭਕਤਿ ਅਨੰਤ ਜ਼ੁਬੀਨੇ ਵਿਕਾਰ ਮਾਂਥੀ ਉਟਕਾਰੋ ਅਪਾਵੇ છે

ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ ਕੇਤੇ ਤਰੇ ॥੭॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਭਕਤ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਘੀਯਾਂ ਘਥਾ ਕੋਤੋ ਪਥਾ ਪਾਰ ਥਓ ਯਾਧ છે ॥੭॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨું ਨਾਮ ਪਾਰਿਜਾਤ ਨੂੰ ਵ੍ਰਖ છે

ਕਾਮਧੇਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਥਾ ਗਾਵਾਨੀ ਈਝਾ ਕਾਮਧੇਨੂੰ છે

ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਮਭਿਮਾਨੀ ਵਾਤੋ ਘੀਯ ਘਥੀ ਵਾਤੋਥੀ ਸਾਰੀ છે

ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ ॥

કારણ કે પ્રભુનું નામ સાંભળીને બધાં જ દુઃખ દર્દ બતમ થઈ જાય છે

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਰਿਦ ਵਸੈ ॥

પ્રભુ નામ ની મહિમા સંતોના હૃદયમાં વસે છે

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥

સંતો ના પ્રતાપથી બધાં જ પાપ દૂર થઈ જાય છે

ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥

બૂબ જ ભાગ્યથી સંતોને સંગતિ મળી શકે છે

ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

સંતોની સેવા કરવાથી પ્રભુના નામનું સ્મરણ કરવામાં આવે છે

ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥

પ્રભુ નામ ની બરાબરીમાં કોઈ પણ પદાર્થ ન આવી શકે

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੮॥੨॥

હે નાનક! ગુરુ ની સામે આવીને કોઈ વિરલા મનુષ્ય નામ નું દાન પામે છે ॥૮॥૧૨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

શ્લોક ॥

ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਹુ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪેਖે ਸਰਬ ਢਢੋਲਿ ॥

ઘણા બધાં શાસ્ત્ર અને ઘણી બધી શ્રુતિઓ બધાં જ અમે શોધીને જોઈ લીધા આ બધી પુસ્તકો ઘણી બધી ધાર્મિક ચર્ચાઓ અને ભાઈચારાની રીત શીખવાડે છે

ਪੂਜਸਿ ਨਾਹી ਹਰਿ ਹરે ਨਾਨਕ ਨાਮ ਅਮੋਲ ॥੧॥

હે નાનક! પણ તે અકાલ પુરખ ના નામની બરાબરી નથી કરી શકતા અને પ્રભુના નામ નું મૂળ પામી નથી શકાતું ॥૧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

અષ્ટપદી ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਭਿ ਧਿਆਨ ॥

જો કોઈ વેદ મંત્રોના જાપ કરેઘૂણી ધ્યાનાવીને શરીર ને તપાવે અને ઘણાં બધાં જ્ઞાનની વાતો કરે અને દેવતાઓ નું ધ્યાન ધરે

ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤિ ਵਖਿਆਨ ॥

છ શાસ્ત્ર અને શ્રુતિઓ ના ઉપદેશ કરે

ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮ ਧੂਮ ਕਿਰਿਆ ॥

ਯੋਗ ਸਾਖਨਾ ਕਰੇ ਕਰਮਾਂਡ ਅਨੇ ਧਰਮੀ ਭਿਯਾ ਕਰੇ

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ ॥

ਅਥਵਾ ਯਥਾ ਕਾਮ ਓਡੀਨੇ ਜੰਗਲਮਾਂ ਲਟਕਤੀ ਫ਼ਰੇ

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਥਾਵਾਂ ਯਥਾ ਧੜਾ ਕਰੇ

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ ॥

ਪੁਝ ਫਾਨ ਕਰੀਨੇ ਥਾਵਾ ਯਥਾ ਥੀ ਭਵਨ ਕਰੇ

ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ ॥

ਪੋਤਾਨਾ ਸਰੀਰਨਾ ਟੁਕਟੇ ਟੁਕਟਾ ਕਰੀਨੇ ਆਗਮਾਂ ਜਥਾਵੀ ਨਾਯੇ

ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ॥

ਥਾਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾ ਘੱਖਨ ਕਰੇ.

ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਆ ਯਥਾ ਜ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਨਾ ਵਿਚਾਰ ਘਰਾਘਰ ਪਥਾ ਨਥੀ

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾਰ ॥੧॥

ਲਵੇ, ਫੇ ਨਾਨਕ ਆ ਨਾਮ ਐਕਵਾਰ ਪਥਾ ਗੁਰੂਨੀ ਸੰਮੁਖ ਥਏਨੇ ਜਪਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ॥੧॥

ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ ॥

ਜੇ ਕੋਓ ਮਨੁਖ ਆਪੀ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਫ਼ਰੇ ਥਾਂਘੀ ਉਮਰ ਜ਼ੁਵੇ

ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ ਬੀਵੈ ॥

ਜਗਤਥੀ ਥਾਗੀਨੇ ਮੋਟੇ ਤਪਸਵੀ ਯਨੀ ਜਾਧ

ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ ॥

ਆਗਮਾਂ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰਾਥਨਾਂ ਭਵਨ ਕਰੀ ਫੇ

ਕਨਿਕ ਅਸ੍ਰੁ ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ॥

ਸੋਨਾ ਥੋਡਾ ਅਨੇ ਸੁੰਦਰ ਥੋਡਾ ਤਥਾ ਜਮੀਨਨਾਂ ਅਨੁਦਾਨ ਕਰੇ

ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ ॥

ਯੋਗਨੀ ਭਿਯਾਯੋ ਅਨੇ ਥਾਵਾਂ ਯਥਾ ਆਸਨੋ ਕਰੇ

ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ ॥

ਜੈਨ ਮੁਨਿਯੋਨਾ ਰਸਤੇ ਧਾਵੇ ਅਨੇ ਘੁਘ ਜ ਕਠਿਨ ਸਾਖਨਾ ਕਰੇ

નિમખ નિમખ કરિ સરીરુ કટાવૈ ॥

શરીર ના ટુકડા ટુકડા કરીને કાપી નાખે

તઉ ભી હઉમૈ મૈલુ ન જાવૈ ॥

તો પણ મન નો આહંકાર નો મેલ દૂર નથી થતો

હરિ કે નામ સમસરિ કહુ નાહિ ॥

એવું કોઈ ઉધમ પ્રભુના નામ ની બરાબરી ન કરી શકે

નાનક ગુરમુખિ નામુ જપત રાતિ પાહિ ॥૨॥

હે નાનક! જે મનુષ્ય ગુરુની સંન્યુબ થઈને તેનું નામ જપે છે. તે ઉચ્ચ આત્મિક અવસ્થા પ્રાપ્ત કરે છે ॥૨॥

મન કામના ટીરથ દેહ હુટૈ ॥

ઘણાં પ્રાણીઓના મનમાં ઈચ્છા થતી હોય છે કે તીર્થ ઉપર જઈને શરીરનો ત્યાગ કરીએ

ગરબુ ગુમાનુ ન મન ટે હુટૈ ॥

પણ આવી રીતે ગર્વ અને અહંકાર મનમાંથી ઓછાં નથી થતાં

સૈચ કરૈ દિનસુ અરુ રાતિ ॥

મનુષ્ય દિવસ અને રાત સદાય તીર્થ ઉપર સ્નાન કરે

મન કી મૈલુ ન તન ટે જાતિ ॥

તો પણ મનનો મેલ શરીર ધોવાથી નથી જતો

ઈસુ દેહી કહુ બહુ સાધના કરૈ ॥

જો આ શરીરને સાધન માનીને ઘણાં પ્રયત્ન કરે

મન ટે કબહુ ન બિધિઆ ટરૈ ॥

તો પણ ક્યારેય મનની માયાનો પ્રભાવ જતો નથી

જલિ ધૈવૈ બહુ દેહ અનીતિ ॥

જો શરીરને ઘણી વાર પાણીથી પણ ધોઈએ

સુધ કહા હૈઈ કાચી ભીતિ ॥

તો પણ શરીર રૂપી કાચી દિવાલ ક્યાં પવિત્ર થઈ શકે છે?

મન હરિ કે નામ કી મહિમા ઊચ ॥

હે મન! પ્રભુ ના નામ ની મહિમા ઘણી જ મોટી છે

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂਚ ॥੩॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਨੀ ਮਛਿਮਾਥੀ ਅਗਥਿਤ ਯੁਰਾ ਕਮੋਂ ਵਾਯੋ ਜ਼ੁਵ ਵਿਕਾਰੋਥੀ ਘਈ ਜਾਏ ॥੩॥

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪੁ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ॥

ਜ਼ੁਵਨੇ ਖਾਧੀ ਘਈ ਚਤੁਰਾਏ ਕਰਵਾਨਾ ਕਾਰਯੋ ਧਮ ਨੋ ਝਰ ਆਵੀ ਨੇ ਏਘੋਧੀ ਕੇ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧੂਪੈ ॥

ਕਾਰਯੋ ਚਤੁਰਾਏ ਤਥਾ ਅਨੇਕੁ ਪ੍ਰਯਤਨੁ ਕਰੀਨੇ ਮਾਧਾਨੀ ਲੂਘੁ ਨਥੀ ਜਤੀ

ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥

ਅਨੇਕੁ ਧਾਰਮਿਕੁ ਵੇਖ ਧਰੀਨੇ ਤ੍ਰਿਝਾ ਨੀ ਆਗੁ ਨਥੀ ਯੁਝਾਤੀ

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿਝੈ ॥

ਐਵਾ ਕਰੋਡੀ ਰੀਤੇ ਵਰਤਨੁ ਕਰਵਾਥੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਏਰਗਾਏ ਮਾਂ ਸਵੀਕਾਰੁ ਨਥੀ ਥਤੀ

ਛੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਉਭ ਪਇਆਲਿ ॥

ਆ ਘਈ ਪ੍ਰਯਤਨੋ ਥੀ ਲਵੇ ਆਕਾਸ਼ਮਾਂ ਧਫੀ ਜਾਵ ਲਵੇ ਪਾਤਾਯੁ ਏਧਾਏ ਜਾਵ ਮਾਧਾਥੀ ਘਈ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਮੇਹਿ ਬਿਆਪਹਿ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਮਾਧਾਨੀ ਜਾਯਮਾਂ ਅਨੇ ਮੋਢਮਾਂ ਝੁਸਾਧੁ ਜਾਏ ॥ ਝੁਸਾਤੀ ਜੁ ਜਾਏ ॥

ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ ॥

ਨਾਮੁ ਵਗਰੁ ਅਨੇ ਘਈ ਕਰਤੂਤੀ ਧਮਰਾਜੁ ਏਡੇ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਲਾਜਨੁ ਵਗਰੁ ਧਮਰਾਜੁ ਜਰਾਪਯਾ ਏਧਾ ਨਥੀ ਕਰਤੀ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਤੇਨੂੰ ਏਧਾ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮੁ ਜਪਤਾ ਨੀ ਸਾਥੇ ਜੁ ਫੂਰੁ ਥਏ ਜਾਏ ॥

ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੪॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਮਨੁਖੁ ਆਤਮਿਕੁ ਅਤੋਭਿਕਮਾਂ ਟਕੀ ਜਾਏ ॥ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮਥੀ ਫਰਿਨਾ ਨਾਮਨੂੰ ਉਘਾਰਯਾ ਕਰੇ ॥੪॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੋ ਮਾਰੈ ॥

ਜੋ ਕੋਏ ਮਨੁਖੁ ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਕਾਮੁ ਅਨੇ ਮੋਖੁ ਆ ਧਾਰੁ ਪਦਾਰਥੀਨੀ ਅਲਿਖਾਥੀ ਏਧ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੈ ॥

ਤੀ ਤੇਯੋ ਗੁਰੁ ਧਰਯੋਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵੀ ਜੋਏਐ

ਜੇ ਕੇ ਆਪੁਨਾ ਦੂਖ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਪੋਤਾਨੁ ਫੁ:ਘ ਫੂਰ ਕਰਵਾਨੀ ਈਝਾ ਕਰੇ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਗਾਵੈ ॥

ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਨੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਛੁਦਧਮਾਂ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵੁੰ ਜੋਏਯੇ

ਜੇ ਕੇ ਅਪੁਨੀ ਸੇਭਾ ਲੋਰੈ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਪੋਤਾਨੀ ਸੀਲਾ ਵਧਾਰਵੀ ਭੋਧ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਇਹ ਹਉਮੈ ਛੋਰੈ ॥

ਤੀ ਸਤਸੰਗੀ ਨੀ ਸਾਥੇ ਰਈਨੇ ਅਠੰਕਾਰ ਨੀ ਧਾਗ ਕਰਵੀ ਜੋਏਯੇ

ਜੇ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਮਰਥਾਨਾ ਧਕਕਰ ਥੀ ਟਰਤੀ ਭੋਧ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ ॥

ਤੀ ਤੇਥੇ ਸੰਤੀਨਾ ਧਰਥੀਮਾਂ ਰਛੇਵੁੰ ਜੋਏਯੇ

ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖਨੀ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਦਰਸ਼ਨੀ ਈਝਾ ਭੋਧ

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ ॥੫॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇਨੀ ਉਪਰ ਫੁੰ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਫੂਰਘਾਨ ਜਾਓ ਓਂ ॥੫॥

ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਘਬਾ ਮਨੁਖੀਮਾਂ ਮਠਾਨ ਓ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਸਤਸੰਗਮਾਂ ਰਈਨੇ ਜੇ ਮਨੁਖ ਨੀ ਅਠੰਕਾਰ ਫੂਰ ਥਏ ਜਾਏ ਓ

ਆਪਸ ਕਉ ਜੇ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਪੋਤੇ ਜ ਪੋਤਾਨੇ ਘਬਾਂ ਥੀ ਨਾਨੁੰ ਕਾਮ ਵਾਯੋ ਮਾਨੇ ਓ

ਸੋਊ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥

ਤੇਨੇ ਘਬਾਂਥੀ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਥ ਸਮਯਵੀ ਜੋਏਯੇ

ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖਨੁ ਪੋਤਾਨੇ ਘਬਾਨਾਂ ਧਰਥੀਨੀ ਧੂਯ ਸਮਯੇ ਓ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖਨੇ ਦਰੇਕ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਸਤਾਨੀ ਅਨੁਭਵ ਥਾਏ ਓ

મન અપુને ટે બુરા મિટાના ॥

જેણે પોતાના મનમાંથી દુષ્ટતા ભગાડી દીધી છે

પેઘે સગલ સિસટિ સાજના ॥

તે બધાં જીવોને પોતાનો મિત્ર માને છે

સુખ દુઃખ જન સમ દિસટેઝા ॥

એવા મનુષ્ય સુખ અને દુઃખને એક જવા સમજે છે

નાનક પાપ પુન નહી લેપા ॥૬॥

હે નાનક! એટલે તો પાપ અને પુણ્યની તેની ઉપર અસર નથી થતી ॥૬॥

નિરથન કહુ ધનુ ટેરે નાઉ ॥

હે પ્રભુ! કંગાળો ને માટે તારું નામ જ ધન રૂપી છે

નિઘાવે કહુ નાઉ ટેરા ઘાઉ ॥

આશારા વગરના ને તારો જ આશરો છે

નિમાને કહુ પૂઢ ટેરે માનુ ॥

હે પ્રભુ! નિમાણા ને તારા જ નામ નો સહારો છે આદર અને સન્માન છે

સગલ ઘટા કહુ દેવહુ દાનુ ॥

તું બધા જ જીવો ને દાન આપે છે

કરન કરાવનહાર સુઆમી ॥

હે સ્વામી! તું જ બધું કરે છે અને કરાવે છે

સગલ ઘટા કે અંતરજામી ॥

હે બધા પ્રાણીઓના દિલને જાણવા વાળા!

અપની ગતિ મિતિ જાનહુ આપે ॥

તું પોતાનું હાલત અને પોતાની મહિમા ની મર્યાદા પોતે જ જાણે છે

આપન સંગિ આપિ પૂઢ રાઝે ॥

હે પ્રભુ! તું પોતે પોતાનામાં મગન છે

તુમ્હરી ઉસતિ તુમ ટે હેઈ ॥

હે પ્રભુ! તારી મહિમા ના વખાણ તારા દ્વારા જ થઈ શકે છે

નાનક અવરુ ન જાનસિ કેઈ ॥૭॥

હે નાનક! કોઈ તારી મહિમા નથી જાણતું ॥૭॥

ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਧਰਮੁ ॥

ਆ ਧਰਮ ਯਥਾ ਧਰਮੋ ਥੀ ਸ਼੍ਰੇਯ ਏ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੁ ॥

ਏ ਮਨ! ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਪ ਕਰ ਅਨੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਧਾਰਯ ਰਾਯ

ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਿਰਿਆ ॥

ਆ ਕਾਮ ਯੀਯ ਯਥਾ ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤਿ ਰਿਵਾਜਥੀ ਉਤਮ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ ॥

ਸਤਸੰਗਮਾਂ ਰਈਨੇ ਯਰਾਯ ਮਤਿ ਨੋ ਮੇਥ ਦੂਰ ਥਾਯ ਏ

ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮੁ ਭਲਾ ॥

ਆ ਉਧੋਗ ਯੀਯ ਯਥਾ ਉਧੋਗ ਕਰਤਾਂ ਭਲੋ ਏ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ ॥

ਏ ਮਨ! ਸਦਾਯ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਪ ਕਰ

ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਧਰਮੀ ਆਤਮਿਕ ਯੁਵਨ ਦੇਵਾਵਾਯੀ ਵਾਯੀ ਯੀਯ ਯਥਾ ਵਾਯੀ ਥੀ ਸੁੰਦਰ ਏ

ਹਰਿ ਕੇ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਧਰਮ ਕਾਨਥੀ ਸਾਂਭਯ ਅਨੇ ਯੁਭਥੀ ਯੋਥ

ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ ਓਹੁ ਉਤਮ ਥਾਨੁ ॥

ਯੇ ਹੁਣਧਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨੁ ਨਾਮ ਵਸੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੮॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਹੁਣਧ ਨੀ ਯਯਾ ਯੀਯ ਯਥਾ ਤੀਰਥਸਥਾਨੋ ਥੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏ ॥੮॥੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ॥

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਇਆਨਿਆ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥

ਏ ਅਯਾਯ! ਏ ਗੁਯਾ ਭੀਨ ਮਨੁਯ! ਤੇ ਮਾਭਿਕਨੇ ਸਦਾਯ ਯਾਦ ਕਰ

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯੇਯੋ ਤਨੇ ਪੇਦਾ ਕਯੋ ਤੇਨੇ ਯਿਤਮਾਂ ਪਰੋਵੀਨੇ ਰਾਯ ਤੇ ਯ ਤਾਰੋ ਸਾਥ ਨਿਭਾਵਯੋ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ॥

ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ ਚੇਤਿ ਪਰਾਨੀ ॥

ਏ ਜ਼ੋਰ! ਸੁੰਦਰ ਰਾਮਨਾਂ ਗੁਲੀਨੇ ਧਾਏ ਕਰ

ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਨੀ ॥

ਜੇ ਤੇ ਘਰੇ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਤੇਏ ਤਨੇ ਸੁੰਦਰ ਘਨਾਘੀ ਏ

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀਗਾਰਿਆ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂਐ ਤਨੇ ਸੁੰਦਰ ਸਜਾਵੀਨੇ ਸੁੰਦਰ ਕਥੀ ਏ

ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥

ਏਏ ਤਾਰੀ ਪੇਟਨੀ ਆਗ ਥੀ ਪਏ ਤਨੇ ਘਨਾਘੀ ਏ

ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ ॥

ਨਾਨਪਏਨੀ ਏਏ ਤੇਨੇ ਦੂਧ ਪੀਵਡਾਘੁੰ ਏ

ਭਰਿ ਜੋਬਨ ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੂਧ ॥

ਘਰੀ ਧੁਵਾਨੀਮਾਂ ਤਨੇ ਭੋਜਨ ਅਨੇ ਸੁਘਨੀ ਸਮਝ ਆਪੀ ਏ

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਉਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ ॥

ਯਾਰੇ ਤੁੰ ਘਰਡੀ ਥਏ ਜਥੇ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਥੋਡੀਨੀ ਤੈਧਾਰ ਕਰੀ ਏ ਏ

ਮੁਖਿ ਅਪਿਆਉ ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ ॥

ਏ ਘੋਠਾ ਘੋਠਾ ਤਨੇ ਤਾਰਾ ਮੋਢਾ ਮਾਂ ਸ਼੍ਰੇਛ ਭੋਜਨ ਆਪੇ ਏ

ਇਹੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਨੁ ਕਛੁ ਨ ਬੂਝੈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਆ ਗੁਲਾ ਵਗਰਨੀਜ਼ੋਰ ਤਾਰੇ ਕੀਏ ਜ ਉਪਕਾਰ ਨਥੀ ਸਮਝਤੀ

ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ ॥੧॥

ਪਏ ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਤੁੰ ਜ ਮਾਰੀ ਉਪਰ ਮਠੇਰ ਕਰ ਤੇ ਜ ਆ ਜਨਮ ਨਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਂ ਤੁੰ ਸਫਲ ਥਏ
ਸ਼ਾਂਤੁ ॥੧॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਉਪਰਿ ਸੁਖਿ ਬਸਹਿ ॥

ਏ ਜ਼ੋਰ! ਜੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਝੁਪਾਥੀ ਤੁੰ ਘਰਤੀ ਉਪਰ ਸੁਘਨੀ ਵਸਵਾਟ ਕਰੇ ਏ

ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਏ ਅਨੇ ਸ਼੍ਰੀਨੀ ਸਾਥੇ ਛੇਏ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ ॥

ਏਨੀ ਮਠੇਰਥੀ ਤੁੰ ਠੰਡੁ ਪਾਏ ਪੀਵੇ ਏ

ਸੁਖਦਾਈ ਪਵਨੁ ਪਾਵਨੁ ਅਮੁਲਾ ॥

ਸੁਘ ਏਵਾਵਾਯੀ ਛਵਾ ਅਨੇ ਅਮੂਲ ਆਗਨੀ ਉਪਯੋਗ ਕਰੇ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਹਿ ਸਭਿ ਰਸਾ ॥

ਭੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਘਬਾਂ ਰਸੋ ਨੂੰ ਪਾਨ ਝਰੇ ਏ

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ ॥

ਘਬਾ ਪਛਾਥੀਨਾ ਲੋਗ ਲੋਗਵੇ ਏ

ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ ॥

ਭੇਥੇ ਤਨੇ ਭਾਥ ਪਗਨਾਝ ਭੁਭ ਆਪਾਏ

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਵਿਸਾਰੀਨੇ ਏ ਭੁਭ! ਤੂੰ ਘੀਝ ਘਬਾਂਨੀ ਸਾਥੇ ਮਝ ਥਓ ਗਯੋ ਏ

ਐਸੇ ਦੋਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਪੇ ॥

ਏ ਮੂਝ! ਆਂਧਯਾ ਭੁਭ!ਭੇ ਲਥਾਓ ਲੁਥਾਵੀ ਫੇਵਾ ਵਾਯਾਅਵਗੁਝੀ ਮਾਂ ਝੁਸਾਏਥੀ ਏ

ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆਵਾ ਭੁਭੀ ਨੇ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਝਰ ਅਨੇ ਘੋਥ ; ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਆ ਘਬਾਂਨੇ ਤੇਨਾ ਅਵਗੁਝੀ ਮਾਂ ਥੀ ਘਭਾਰ ਝਾਫ ॥੨॥

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜੇ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਭੇ ਤੇਨਾ ਜੰਮਥੀ ਥਓਨੇ ਮਰਤਾ ਫਮ ਸੁਥੀ ਤੇਨੀ ਰਖਾਝ ਝਰਵਾਵਾਯੀ ਏ

ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ ॥

ਮੂਝ ਮਨੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਥੀ ਝਰਤੀ

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥

ਭੇਨੀ ਸੇਵਾ ਝਰਵਾਥੀ ਤੇਨੇ ਆ ਸੁਝਿਨਾ ਘਬਾਂ ਝ ਘਝਾਨਾ ਮਯੀ ਝਾਧ ਏ

ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ ॥

ਮੂਝ ਭੁਭ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸਾਥੇਨਥੀ ਝੋਡਾਤੀ ਮੂਝ ਅਨੇ ਅਝਾਝ ਭੁਭ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਵਿਸਾਰੀਨੇ ਘੇਠੀ ਏ

ਜੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਭੇ ਠਾਕੀਰ ਫਰੇਝ ਝਾਥੇ ਤੇਨਾ ਅਂਝੇਅਂਝਮਾਂ ਪਰੀਵਾਏਥੀ ਏ

ਤਾ ਕਉ ਅੰਧਾ ਜਾਨਤ ਦੂਰੇ ॥

ਆਘਾਅਝਿਝ ਰੀਤੇ ਆਂਧਯੀ ਮਨੁਝ ਝਯਾਂਧ ਫੂਰ ਘੇਠੇਥੀ ਸਮਝੇ ਏ

ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥

ਭੇਨੀ ਮਫੇਰਥੀ ਤੇਨੀ ਫਰਗਾਭ ਮਾਂ ਤੇਨੇ ਆਫਰ ਮਯੇ ਏ

ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ ॥

ਪਝ ਝਯਾ-ਝਯਾ ਅਵਗੁਝੀ ਨੇ ਘੀਤਰੇ?

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ ਭੂਲਨਹਾਰੁ ॥

ਆ ਭੁਭ ਤੀ ਸਫਾਧ ਲੂਥੀ ਝਰਤੀ ਝ ਰਫੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥੩॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਰੱਖਾ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨੰਤ ਏ ਤੇ ਜ਼ੁਵਨਾ ਅਵਗੁਝੀਨੇ ਨਥੀ ਜੋਤੀ ॥੩॥

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ ॥

ਮਾਧਾ ਧਾਰੀ ਜ਼ੁਵ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨਾ ਓਡੀਨੇ ਮਾਧਾਰੂਪੀ ਕੋਡੀਥੀ ਯੁਝ ਥਓ ਜਾਧ ਏ

ਸਾਚੁ ਛੇਡਿ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ ॥

ਸਾਧਾ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਓਡੀਨੇ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਪਦਾਰਥੀਨੀ ਸਾਥੇ ਜਲਤੀ ਰਛੇ ਏ

ਜੇ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥

ਏ ਮਾਧਾ ਓਡੀਨੇ ਧਾਵੀ ਜਵਾਨੀ ਏ ਤੇਨੇ ਸਦਾਧ ਅਟਥ ਸਮਝੇ ਏ

ਜੇ ਹੋਵਨੁ ਸੇ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ ॥

ਏ ਮੋਤ ਬਟਵਾਨੁ ਜ ਏ ਤੇਨੁ ਫੂਰ ਘੋਰ ਘੋਰੀਧਾਥ ਕਰੇ ਏ

ਛੇਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਕਾ ਸਮੁ ਕਰੈ ॥

ਏ ਧਨ ਅਨੇ ਪਦਾਰਥੀਨੇ ਮਾਟੇ ਨਿਤ੍ਰ ਮਛੇਨਤ ਕਰਤੀ ਝਰੇ ਏ ਤੇ ਏਵੇ ਤੀ ਓਡੀਨੇ ਜਵਾਨੁ ਏ

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਐਨੀ ਰੱਖਕ ਏ ਤੇਨੇ ਵਿਸਾਰੀਨੇ ਘੋਰ ਏ

ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ ॥ ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ॥

ਗਧੇਡਾ ਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਦਾਧ ਰਾਯਨੀ ਸਾਥੇ ਜ ਭੀਧ ਏ ਧੰਨਨੀ ਕੇਪ ਤੀ ਤੇ ਧੀਓਨੇ ਉਤਾਰੀ ਨਾਘੇ ਏ

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਜ਼ੁਵ ਮਾਧਾ ਨਾ ਅੰਧਾਰਾਮਾਂ ਯਧਾਨਕ ਝੁਵਾਮਾਂ ਪਡੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥੪॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਅਨੇ ਘੋਥ ਭੇ ਦਧਾਯੁ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਵਾ ਕੀਤੀਨੇ ਤਮੇ ਸਵਧੰਯਾ ਝੁਵਾਮਾਂਥੀ ਘਭਾਰ ਕਾਫੀ ॥੪॥

ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ ॥

ਜਾਤਿ ਮਨੁਝਾਨੀ ਏ, ਮਨੁਝਾ ਸ਼੍ਰੇਯੀਮਾਂ ਤੁੰ ਪੇਦਾ ਥਧੀ ਏ ਪਧਾ ਕਾਮ ਤੀ ਪਸ਼ੁ ਵਾਯਾ ਏ

ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਏਵੀ ਰੀਤੇ ਦਿਵਸ ਰਾਤ ਕੀਤੀਨੇ ਮਾਟੇ ਦੇਘਾਡੀ ਕਰੀ ਰਹੀ ਏ

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ ॥

ਘਾਭਰ ਸ਼ਰੀਰ ਉਪਰ ਧਾਰਮਿਕ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਛੇਧੀ ਏ ਪਧਾ ਮਨਮਾਂ ਮਾਧਾ ਨੀ ਮੇਥ ਏ

ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ ॥

ਘਭਾਰਨਾ ਵੇਸ਼ ਫ਼ਾਰਾਊਪਾਵੀਨੇ ਧਤਨ ਕਰੀਨੇ ਮਨਨੀ ਮੇਥ ਊਪਾਵੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਾਤੀ

ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ ॥

ਘਭਾਰ ਦੇਘਾਡੀ ਕਰੇ ਏ ਤੀਰਥਸਥਾਨ ਅਨੇ ਜ਼ਾਨਨੀ ਵਾਤੀ ਕਰੇ ਏ

ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ ॥

ਸਮਾਧਿ ਪਛਾ ਕਗਾਣੇ ਏ ਪਛਾ ਮਨਮਾਂ ਕੀਭ ਪੀਤਾਨੁੰ ਜੀਰ ਨਾਯੇ ਏ

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ ॥

ਮਨਮਾਂ ਤ੍ਰਿਝਾਨੀ ਆਗ ਏ ਘਾਘੁ ਸ਼ਰੀਰ ਰਾਯ ਥੀ ਕਪੋਟਾਧੇਕੁੰ ਏ

ਗਲਿ ਪਾਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ ॥

ਗਯਾਮਾਂ ਵਿਕਾਰੀਨਾ ਪਥਰ ਭੀਧ ਤੀ ਆਵਡੀਮੋਟੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਾਰ ਕਰੀ ਸ਼ਤੇ

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥

ਯੇ ਯੇ ਮਨੁਯਨਾ ਛੁਦਧਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੀਨੇ ਕਸੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ ॥੫॥

ਭੇ ਨਾਨਕ ! ਤੇ ਅਡੀਥ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਟਕੀ ਰਭੇ ਏ ॥੫॥

ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

ਅੰਧਯੀ ਮਨੁਯ ਫੁਕਤ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਰਸਤੀ ਸ਼ੀਧੀ ਸ਼ਤੇ?

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ ॥

ਭੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਸਵਧੰ ਤੇਨੀ ਭਾਧ ਪਕਡੀ ਕੇ ਯੇਥੀ ਕਰੀਨੇ ਓਕੁਵੇ ਸੁਧੀ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਭਾਵੀ ਸ਼ਤੇ

ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੁਝੈ ਭੋਰਾ ॥

ਘਭੇਰੀ ਮਨੁਯਸਾਂਭਯੀ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਸ਼ਤੇ?

ਨਿਸਿ ਕਹੀਐ ਤਉ ਸਮਝੈ ਭੋਰਾ ॥

ਰਾਤ ਕਭੀਐ ਤੀ ਤੇ ਦਿਵਸ ਸਮਯੋ ਕੇ ਏ

ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗ ॥

ਮੁੰਗੀ ਮਨੁਯ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਵਿਝ੍ਯੁ-ਪਦ ਗਾਓ ਸ਼ਤੇ

ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗ ॥

ਧਯਾਂ ਪ੍ਰਯਤਨੀ ਪਛਾ ਕਰੇ ਤੀ ਪਛਾ ਤੇਨਾ ਸੁਰ ਤ੍ਰੋਟੇਥਾ ਯ ਰਭੇ ਏ

ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ ॥

ਕੰਗਡੀ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਛਾਡ ਓਪਰ ਧਡੀ ਸ਼ਤੇ

ਨਹੀ ਹੋਤ ਊਹਾ ਉਸੁ ਗਵਨ ॥

ਥਾਂ ਸੁਧੀ ਤੇਨੀ ਪਛੀਧ ਨ ਭੀਓ ਸ਼ਤੇ

ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ ॥

ਭੇ ਕਰਤਾਰ! ਆ ਭਾਵਤਮਾਂ ਫੁਕਤ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀਨੇ ਘੀਥ

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ ॥੬॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਭੇ ਦਯਾਨਾ ਸਾਗਰ! ਆ ਨਿਮਾਯੀ ਦਾਸ ਵਿਨੰਤੀ ਕਰੇ ਏ ਯੇਥੀ ਕਰੀਨੇ ਤੇ ਤਾਰੀ ਮਭੇਰ ਥੀ
ਤਰੀ ਸ਼ਤੇ ॥੬॥

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆ ਮੂਰ੍ਹ ਨੋ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਏ ਤੇਨੇ ਤੇ ਧਾਏ ਨਥੀ ਕਰਤੀ

ਜੇ ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਪਯਾ ਯੇ ਵੇਰੀ ਏ ਤੇਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਏ

ਬਲੂਆ ਕੇ ਗਿਹੁ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ ॥

ਰੇਤੀਨਾ ਘਰਮਾਂ ਵਸੇ ਏ ਰੇਤੀਨਾ ਕਯਾ ਨੀ ਯੇਮ ਤੇਨੀ ਓਮਰ ਫਾਯਾਫਾਯਾ ਕਰੀਨੇ ਆਓਈ ਥਓ ਰਛੀ ਏ

ਅਨਦ ਕੇਲ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਸੈ ॥

ਤੀ ਪਯਾ ਮਾਧਾਨੀ ਮਸਤੀਮਾਂ ਆਨੰਦ ਨੀ ਮੀਯ ਮਨਾਵੀ ਰਹੀ ਏ

ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥

ਮਨਮਾਂ ਤੇਯੋ ਪਾਠੁ ਕਰੀ ਥੀਧੁ ਏ ਤੇ ਤੇ ਤੀ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਰਛੇਸ਼ੋ ਪੀਤਾਨੇ ਤੇ ਅਮਰ ਸਮਯੋ ਯੇਠੀ ਏ

ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਮੂੜੇ ਚੀਤਿ ॥

ਪਯਾ ਮੂਰ੍ਹ ਨਾ ਧਿਤਮਾਂ ਕਯਾਰੇਧਮੀਤਨੀ ਯਾਥਾ ਪਯਾ ਨਥੀ ਆਵਤੀ

ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ॥

ਵੇਰ ਵਿਰੋਧ ਕਾਮ ਗੁਸਸੀ ਯਰਾਯ ਕਾਰੀ ਯੂਯ ਥਾਥਧ ਅਨੇ ਏਗੀ

ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਲੋਭ ਧ੍ਰੋਹ ॥

ਆਵਾ ਰਸਤਾ ਓਪਰ ਪਤੀਨੇ ਤੇਟਥਾਂਧ ਯਯਮ ਨੀਕਯੀ ਗਧਾ

ਇਆਹੂ ਜੁਗਤਿ ਬਿਹਾਨੇ ਕਈ ਜਨਮ ॥

ਅਨੇ ਯੀਥ ਤੇ ਤਾਰੀ ਮਛੇਰ ਕਰੀਨੇ ਆ ਯਥਾਂਨੇ ਤੁੰ ਯਧਾਵੀ ਵੇ

ਨਾਨਕ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਕਰਿ ਕਰਮ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯੁਧ ਆ ਯਿਧਾਰਾ ਯੁਧਨੇ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਏਰਵਾਯਾ ਓਪਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ॥੧॥

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੁੰ ਮਾਥਿਕ ਏ ਅਮੇ ਯੁਧੀ ਤਾਰੀ ਸਾਮੇ ਅਰਯੋ ਕਰੀਐ ਈਐ

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

ਆ ਯਿਏਗੀ ਅਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਅਮਨੇ ਆਧੁੰ ਏ ਐ ਯਥੀ ਤਾਰੀ ਯ ਫੁਪਾ ਏ

ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥

ਤੁੰ ਅਮਾਰੀ ਮਾ-ਯਾਪ ਏ ਅਮੇ ਤਾਰਾ ਯਾਯਕੀ ਈਐ

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥

ਤਾਰੀ ਮਛੇਰ ਨੀ ਨਯਰ ਮਾਂ ਅਨੰਤ ਸੁਧ ਏ

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥

ਕੀਓ ਤਾਰੀ ਅੰਤ ਪਾਮੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤਾ

ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤ ॥

કારણ કે તું સૌથી ઊંચો ભગવાન છે

સગલ સમગ્રી તુમરૈ સુઝિ ધારી ॥

જગત નાં બધાં જ પદાર્થ તારા જ હુકમમાં ટકેલા છે

તુમ તે હૈંદિ સુ આગિઆકારી ॥

તારી રચેલી સૃષ્ટિ તારી આજ્ઞામાં જ ચાલી રહી છે

તુમરી ગતિ મિતિ તુમ હી જાની ॥

તું કેવો છે અને કેટલો મોટો છે એ તો તું સ્વયં જ જાણે છે

નાનક દાસ સદા કુરબાની ॥૮॥૪॥

હે નાનક! તું બોલ હે પ્રભુ! તારો સેવક તારા ઉપર સદાય કુરબાન થાય છે ॥૮॥૪॥

સલેકુ ॥

શ્લોક ॥

દેનહારુ પૂઝ હેડિ કે લાગરિ આન સુઆઈ ॥

બધાં જ દાન દેવા વાળા પ્રભુ ને છોડીને જીવ અન્ય સ્વાદમાં લાગી પડે છે

નાનક કહુ ન સીઝਈ બિનુ નાવૈ પતિ જાઈ ॥૧॥

પણ હે નાનક! એવોમનુષ્ય જીવન યાત્રામાં કામચાલ નથી થતો કારણ કે પ્રભુ ના નામવગર ઇજ્જત નથી રહેતી ॥૧॥

અસટપદી ॥

અષ્ટપદી ॥

દસ બસતુ લે પાઢૈ પાઢૈ ॥

મનુષ્ય પ્રભુ પાસેથી દસ વસ્તુ લઈને સંભાળીને રાખી લે છે

દેક બસતુ કારનિ બિધેટિ ગવાઢૈ ॥

પણ એક વસ્તુ ને ખાતર પોતાનો વિશ્વાસ ગુમાવી દે છે

દેક બી ન દેઈ દસ બી હિરિ લેઈ ॥

કારણકે મળેલી ચીજોની બદલે ધન્યવાદ તો કરતો નથી અને નથી મળેલી તેના માટે શિકાયત કરતો રહે છે

તઉ મુઝા કહુ કહા કરેઈ ॥

તો બતાવો, આ મૂર્ખ શું કરી શકે છે?

જિસુ ઠાકુર સિઉ નાહી ચારા ॥

જે માલિક ની સામે તમારું કંઈ જ ચાલતું નથીતેની આગળ માથું નમાવવુંજ જોઈએ

તા કઉ કીજૈ સદ નમસકારા ॥

જો પ્રભુ એક ચીજ પણ ન આપે દીધેલી વસ્તુ પણ છીનવી લે

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥

ਕਾਰણ ਤੇ ਜੇ ਮਨੁਖ ਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਘਾਰਾ ਜੁ ਨਾਮ ਥਯਾਧ ਜਾਧ ਏ

ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੁ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥

ਘਖਾਂ ਜ ਸੁਖ ਤੇਨਾ ਵੁਏਧਮਾਂ ਆਵੀਨੇ ਵਸੇ ਏ

ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ ॥

ਤੇ ਆ ਫੁਨਿਧਾਨਾ ਘਖਾਂ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਕੇ ਏ

ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਮਨੁਖਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੋਤਾਨਾ ਘਨਾਵੀ ਕੇ ਏ॥੧॥

ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸ਼ਾਫ ਅਗਭਿਤ ਪਦਾਰਥੀਨੀ ਪ੍ਰੰਭੁ ਘੰਯਾਰਾ ਜ਼ੁਵਨੇ ਆਪੀ ਏ ਏ

ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ ॥

ਜ਼ੁਵ ਘਾਤੋ ਪੀਤੋ ਘੁਸ਼ੀਥੀ ਆ ਪਦਾਰਥੋ ਨੇ ਵਾਪਰੇ ਏ

ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ ॥

ਜੋ ਸ਼ਾਫ ਪੋਤਾਨੀ ਕੀਓ ਅਮਾਨਤ ਪਾਓ ਕਓ ਕੇ

ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ ॥

ਤੋ ਅਜ਼ਾਨੀ ਮਾਯਾਸ ਮਨਮਾਂ ਗੁਰਸੋ ਕਰੇ ਏ

ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੋਵੈ ॥

ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪੋਤਾਨੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਵਧੰ ਜ ਘੋਓ ਨਾਘੇ ਏ

ਬਹੁਰਿ ਉਸ ਕਾ ਬਿਸ਼ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥

ਅਨੇ ਫ਼ਰੀਥੀ ਤੇਨਾ ਉਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਥੀ ਕਰੀ ਸ਼ਕਾਤੋ

ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥

ਜੋ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਐ ਧੀਯ ਘਖ਼ੀ ਏ ਤੇਨੀ ਸਾਮੇ ਪੋਤੇ ਜ ਘੁਸ਼ੀਥੀ ਤੇਨੇ ਆਪੀ ਏ

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਥੈ ॥

ਅਨੇਕੀਓਪਯ ਧੀਯ ਈਨਵਾਓ ਜਵਾਨੇ ਪਯਾ ਤੇਨੋ ਫੁਕਮ ਜ ਮਾਨੀ ਕੇ

ਉਸ ਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਤੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਨੀ ਸਾਮੇ ਧਾਰ ਗਯੁੰ ਨਿਓਵਰ ਕਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਮਾਫਿਕ ਸਦਾਧ ਮਏਰ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਏ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥ ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ ॥

ਮਾਧਾ ਨੋ ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਨੋ ਏ ਮਾਧਾਨਾ ਅਨੇਕ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਮਨੁਖਨਾ ਮਨਨੇ ਮੀਠੀ ਕੇ ਏ ਪਯਾ
ਆ ਘਖਾਨੋ ਅੰਤ ਮਾਂ ਨਾਸ਼ ਥਓ ਗਯੋ ਸਮਯੋ

ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਵ੍ਰੱਖਣੀ ਚਾਯਾ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਵਾ ਥਾਗੇ ਤੇ ਪਰਿਭਾਮ ਹੁੰ ਆਵਏ?

ਓਹ ਬਿਨਸੈ ਉਹੁ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥

ਤੇ ਚਾਯਾ ਤੇ ਨਾਸ਼ ਥਈ ਜਾਏ ਏਯਨੇ ਤੇ ਮਨੁਖ ਮਨਮਾਂ ਪਸਤਾਏ ਏ

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਚਾਲਨਹਾਰੁ ॥

ਆ ਆਖੁੰਧੁ ਜਗਤੁ ਜੇ ਏਯਾਏ ਰਹੁੰ ਏ ਤੇ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਏ

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ ॥

ਆ ਜਗਤੁ ਥੀ ਅੰਧਯਾਯੋ ਧੀਪਤੀਨੇ ਯੇਠਾ ਏ

ਬਟਾਉ ਸਿਉ ਜੇ ਲਾਵੈ ਨੇਹੁ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਪੜਾ ਮਨੁਖ ਕੋਈ ਰਾਹਗੀਰ ਨੀ ਸਾਥੇ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ ਪਤੀ ਜਾਏ

ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਕੇਹੁ ॥

ਅੰਤ੍ਰੇਨਾ ਭਾਖਮਾਂ ਕੰਠਿ ਜ ਨਥੀ ਆਵਤੁੰ

ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਏ ਮਨ! ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖ ਆਪਵਾ ਵਾਯੋ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ ॥੩॥

ਪੜਾ ਏ ਨਾਨਕ! ਆ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਮਨੁਖਨੇ ਨਸੀਯ ਮਾਂ ਮਯੋ ਏ ਜੋਨੀ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਏ ਪੋਤੇ ਜ ਮਭੇਰ ਕਰੀ ਭੀਧ ॥੩॥

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਜਯਾਰੇ ਆ ਸ਼ਰੀਰ ਧਨ ਅਨੇ ਆਯੋਧ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਏ

ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ॥

ਤੋ ਮਾਯਾ ਨੀ ਮਿਥਕਤ ਅਨੇ ਅਭੰਕਾਰ ਧਨ ਅਨੇ ਪਰਿਵਾਰਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਥੀਏ ਮਯੋਥੋ ਸਨਮਾਨ ਆ ਯਧੁੰ ਪੜਾ ਜੂਠੁ ਏ

ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੈਬਨ ਧਨ ਮਾਲ ॥

ਰਾਜਧ ਧੁਵਾਨੀ ਅਨੇ ਧਨ ਮਾਲ ਯਧੁੰ ਜ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਏ

ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਵਤੇਨੇ ਕਾਰਯੋ ਕਾਮ ਨੀ ਕਭੇਰ ਅਨੇ ਯਧਾਨਕ ਭੋਧ ਆ ਪੜਾ ਵਧਰਥ ਏ

ਮਿਥਿਆ ਰਬ ਹਸਤੀ ਅਸੂ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥

ਰਥ ਭਾਥੀ-ਥੀਡਾ ਅਨੇ ਸੁੰਦਰ ਕਪੜਾਂ ਕਾਧਮ ਮਾਟੇ ਰਭੇਵਾ ਨਥੀ

ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ ॥

ਆ ਯਧੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮਥੀ ਜੋਏਨੇ ਜ਼ੁਵ ਭਸੇ ਏ ਪੜਾ ਆ ਭਸਵੁੰ ਏ ਅਨੇ ਗੁਮਾਨ ਯੰਨੇ ਵਧਰਥ ਏ

ਮਿਥਿਆ ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਫਗੋ ਮੋਭ ਅਭੰਕਾਰ ਆ ਯਧੁੰ ਜ ਮਨਨੀ ਵਧਰਥ ਤਰੰਗੋ ਏ

મિથિઆ આપસ ઉપરિ કરત ગુમાનુ ॥

પોતાની ઉપર ગુમાન કરવું પણ નકલી નશો છે

અસથિરુ ભગતિ સાય કી સરન ॥

સદાય કાયમ રહેવા વાળી પ્રભુની ભક્તિ જ છે જે ગુરુની શરણમાં જઈ ને કરવી જોઈએ

નાનક જપિ જપિ જીવૈ હરિ કે ચરન ॥૪॥

હે નાનક! પ્રભુના યરણમાં સદાય જાપ કરીને મનુષ્ય અસલી જીવન જીવે છે ॥૪॥

મિથિઆ સૂઢન પર નિંદા સુનહિ ॥

મનુષ્ય ના કાન વ્યર્થ છે જો તે પરાઈનિંદા સાંભળે છે

મિથિઆ હસત પર દરબ કઉ હિરહિ ॥

હાથ પણ વ્યર્થ છે જો તે પરાયું ધન યોરી કરે છે

મિથિઆ નેઝૂ પેખત પર ઝિઆ રૂપાદ ॥

આંખો વ્યર્થ છે જો તે પરાઈ સ્ત્રી ના રૂપ ને જોવે છે

મિથિઆ રસના ઢેજન અન સૂાદ ॥

જીભ વ્યર્થ છે જો તે ભોજન અને અન્ય સ્વાદો માં લાગેલી છે

મિથિઆ ચરન પર બિકાર કઉ ધાવહિ ॥

પગ વ્યર્થ છે જો તે બીજાના નુકસાન માટે દોડલાગ કરી રહ્યા છે

મિથિઆ મન પર લેઢ લુઢાવહિ ॥

હે મન! તું પણ વ્યર્થ છે જો તું પરાયા ધન ધન નો લોભ કરી રહ્યો છે

મિથિઆ તન નહી પરઉપકારા ॥

તે શરીર વ્યર્થ છે જે બીજાની ભલાઈ નથી કરતો

મિથિઆ ઘાસુ લેત બિકારા ॥

તે નાકવ્યર્થ છે જે વિકારોના વાસનાની ખુશ્બુ લઈ રહ્યો છે

બિનુ ઘુઝે મિથિઆ સભ ઢાંદે ॥

પોત પોતાના અસ્તિત્વનો ઉદ્દેશ્યને સમજ્યા વગર બધા જ અંગ વ્યર્થ છે

સફલ દેહ નાનક હરિ હરિ નામ લાંદે ॥૫॥

હે નાનક! તે શરીર સફળ છે જે પ્રભુનું નામ જાપે છે ॥૫॥

બિરથી સાકત કી આરજા ॥

ઈશ્વરથી તૂટેલા મનુષ્ય ની ઉંમર વ્યર્થ થઈ જાય છે

સાચ બિના કહ હેવત સૂચા ॥

કારણ કે સાચા પ્રભુના નામ વગર તે સ્વચ્છ કેવી રીતે થઈ શકે?

ਬਿਰਥਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨੁ ਅੰਧ ॥

ਨਾਮ ਵਗਰ ਆਂਖਯੁ ਆ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਏ ਜ ਕਾਮਨੁ ਨਥੀ

ਮੁਖਿ ਆਵਤ ਤਾ ਕੈ ਦੁਰਗੰਧ ॥

ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਤੇਨਾ ਮੋਛਾਮਾਂਥੀ ਨਿੰਦਾ ਨੀ ਘਣਯੁ ਆਵੇ ਏ

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬਿਹਾਇ ॥

ਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਸਮਰਝਾ ਵਗਰ ਦਿਵਸ ਰਾਤ ਘੋਕਾਰ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਮੇਘ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਜਾਇ ॥

ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਵਰਸਾਏ ਵਗਰ ਘੋਤੀ ਨਿਝਝਾ ਜਾਧ ਏ

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਮ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਭਯਨ ਥੀ ਵੰਧਿਤ ਰਹੇਵਾਨੇ ਕਾਰਝੋਮਨੁਥਾ ਨਾ ਘਬਾਂ ਜ ਕਾਮ ਨੋ ਤੋਏ ਜ ਅਰਥ ਨਥੀ

ਜਿਉ ਕਿਰਪਨ ਕੇ ਨਿਰਾਰਥ ਦਾਮ ॥

ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਆ ਕਾਮ ਤੇਨਾ ਤੇਨੇ ਪੋਤਾਨੇ ਸੁੰਦਰ ਨਥੀ ਘਨਾਵੀ ਸ਼ਕਤਾ ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਤੰਝੂਸ ਨੁ ਧਨ ਤੇਨੇ ਪੋਤਾਨੇ ਕਾਮ ਨਥੀ ਆਵਤੁੰ

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਹ ਘਟਿ ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਤੇ ਮਨੁਥਾਨੀ ਮੁਘਾਰਤ ਏ ਯੇਨਾ ਹੁਣਧਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨੁ ਨਾਮ ਵਸੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਘੋਥ ਤੇ ਭੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾ ਧਰਝੋ ਉਪਰ ਕੁਰਘਾਨ ਜਾਉਂ ਏ ॥੬॥

ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ ॥

ਧਰਮ ਨਾ ਘਾਠਰੀ ਘਤਾਵੇਥਾ ਧਿਛ ਘੀਝਾਂ ਏ ਪਝਾ ਅਸਥ ਭੁੰਦਗੀ ਤੰਏਕ ਘੀਝੁ ਜ ਏ

ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖਹੁ ਗੰਢ ਲਾਵਤ ॥

ਮਨਮਾਂ ਤੋ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸਾਥੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਥੀ ਪਰੰਤੂ ਮੋਛਾਥੀ ਵਾਤੋ ਕਰੀਨੇ ਘਤਾਵੇ ਏ ਤੇ ਭੁੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੰ ਏ

ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਬੀਨ ॥

ਪਝਾ ਦਿਥ ਨੇ ਜਾਝਾਵਾ ਵਾਯੋ ਪ੍ਰਭੂ ਘਝਾਯੋ ਜ ਸਮਝਦਾਰ ਏ

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੂ ਭੀਨ ॥

ਤੇ ਕਝਾਰੇਧ ਤੋਏਨਾ ਘਾਠਰ ਨਾ ਵੇਥ ਥੀ ਪ੍ਰਸਝ ਨਥੀ ਥਤੋ

ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਥਾ ਘੀਝਾ ਥੋਤੋਨੇ ਸਥਾਏ ਆਪੇ ਏ ਪਝਾ ਪੋਤੇ ਤੇ ਸਥਾਏ ਪਰ ਨਥੀ ਧਾਥਤੋ

ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਤੇ ਸਦਾਧ ਜਨਮ ਅਨੇ ਮਰਝਾਨਾ ਧਕੁਰ ਮਾਂ ਪਝਯੋ ਰਹੇ ਏ

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਯੇ ਮਨੁਥਾਨਾ ਹੁਣਧਮਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਸੇ ਏ

ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

તેની શિક્ષાથી જગત વિકારોથી બચી જાય છે

ਜੇ ਤੁਮ ਭਾਨੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥

હે પ્રભુ! જે ભક્ત તને પ્રેમ કરે છે તેઓએ તને ઓળખી લીધા છે

ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੭॥

હે નાનક! તું બોલ કે હું તે ભક્તો ના ચરણો માં પડ્યો રહું ॥૭॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ ॥

જે કોઈપણ વિનંતી હું કરું છું, પ્રભુ તે બધું જ જાણે છે

ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ ॥

તેણે પેદા કરેલા જીવને તે ખૂબ જ સન્માન આપે છે

ਆਪਹਿ ਆਪ ਆਪਿ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

જીવના કરેલા કર્મો ને હિસાબે પ્રભુ પોતે જ ફેસલો કરે છે

ਕਿਸੈ ਦੂਰਿ ਜਨਾਵਤ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਵਤ ਨੇਰਾ ॥

અને કોઈકોઈને તે એ બુદ્ધિ બક્ષે છે કે પ્રભુ અમારી નજીક છે

ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤੇ રਹਤ ॥

અને કોઈને તે જણાવે છે કે પ્રભુ ઘણો જ દૂર છે

ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ ॥

અને કોઈને તે જણાવે છે કે પ્રભુ ઘણો જ દૂર છે

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥

બધી રીતની ચતુરાઈથી પ્રભુ દૂર છે કોઈ પણ ચતુરાઈથી પ્રભુ પ્રસન્ન નથી થતા

ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

જે જીવ તેને ગમે છે તેને તે પોતાની સાથે જોડી લે છે પ્રભુ બધી જ જગ્યાએ મોજુદ છે

ਸੈ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

તે મનુષ્ય અસલી સેવક બની શકે છે જેની ઉપર પ્રભુ ની મહેર થઈ છે

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰੀ ॥੮॥੫॥

હે નાનક! એવા પ્રભુ ને તું ક્ષણ ક્ષણ યાદ કર ॥૮॥૫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

શ્લોક॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ॥

મારી ઉપર મહેર કર મારા કામ ક્રોધ લોભ મોહ અને અહંકાર દૂર થઈ જાય એવું કર

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਧਿਨੰਤੀ ਕਰ ਅਨੇ ਘੋਰ ਭੇ ਗੁਰਦੇਵ! ਭੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਭੁੰ ਤਾਰੀ ਸ਼ਰਭ ਆਵਯੋ ਭੁੰ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ ॥

ਭੇ ਭਾਓ! ਜੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੁੰ ਘੜੀ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਸਵਾਦਿਏ ਪਕਵਾਨ ਘਾਧ ਭੇ

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਤੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਮਨਮਾਂ ਧਾਏ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਗੰਧਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ ॥

ਭੇਨੀ ਮਭੇਰਘਾਨੀਥੀ ਪੋਤਾਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਉਪਰ ਤੁੰ ਅਧਰ ਭਗਾਏ ਭੇ

ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਤੇਨੇ ਧਾਏ ਕਰੀਨੇ ਤੋ ਉਘ ਪਏਵੀ ਭਾਂਸਥ ਕਰੀ ਭਓਸ਼

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ ॥

ਭੇਨੀ ਏਧਾਥੀ ਤੁੰ ਸੁਘ ਮਭੇਰਮਾਂ ਵਸੇ ਭੇ

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ॥

ਤੇਨੇ ਸਫਾਧ ਮਨਮਾਂ ਸਮਰਭਾ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ ॥

ਭੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੁੰ ਘਰਮਾਂ ਮੋਭਥੀ ਭੁਵੀ ਰਭੋ ਭੇ

ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ ॥

ਤੇ ਭੁਭਥੀ ਆਠੇਧ ਪਭੋਰ ਧਾਏ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ ॥

ਭੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਘਫ਼ਿਸ ਥੀ ਘੇਥ ਤਮਾਸ਼ਾ ਮੋਭ-ਮਸਤੀ ਸਵਾਦਿਏ ਭੋਭਨ ਅਨੇ ਪਏਰਥ ਨਸੀਘਮਾਂ ਮਭੇ ਭੇ

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਜੋਗ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਧਿਆਨ ਧੋਗ ਨੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨਮਾਂ ਨਾ ਰਾਘ ॥੧॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ ॥

ਭੇ ਮਨ! ਜੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਫੁਪਾਮਾਂ ਤੁੰ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪਡਾਂ ਪਭੇਰੇ ਭੇ

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥

ਤੇਨੇ ਵੀਸਰੀਨੇ ਘੀਭੇ ਭਘਾਂ ਭੋਭ ਕਰੀ ਰਭੋ ਭੇ?

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੇਈਜੈ ॥

ਭੇਨੀ ਮਭੇਰਘਾਨੀਥੀ ਪਭੰਗ ਉਪਰ ਸੁਘਥੀ ਸੁਵੇ ਭੇ

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਜੈ ॥

ਓ ਮਨ! ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਧਰਮ ਆਠੇਧ ਪਭੀਰ ਗਾਵੀ ਜੀਓਐ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੇਉ ਮਾਨੈ ॥

ਜੇਨੀ ਮਠੇਰਘਾਨੀਥੀ ਫਰੇਕ ਮਨੁਖ ਤਾਰੋ ਆਦਰ ਕਰੇ ਓ

ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੇ ਜਸੁ ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ ॥

ਤੇਨੀ ਮਛਿਮਾ ਪੀਤਾਨਾ ਮੁਖ ਅਨੇ ਜੁਘਥੀ ਸਦਾਧ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ ॥

ਓ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤਾਰੋ ਧਰਮ ਕਾਧਮ ਰਹੇ ਓ

ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਓ ਮਨ! ਤੂੰ ਸਦਾਧ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰ

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾ ਭਯਨ ਕਰਵਾਥੀ ਫਰਗਾਭਮਾਂ ਤਨੇ ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਯੋ ਅਨੇ

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਅਭੀਧਾਥੀ ਈਜ਼ਤ ਨੀ ਸਾਥੇ ਤੂੰ ਪਰਲੋਕ ਸੀਧਾਵੀ ਜਓਸ਼ਾ॥੨॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ ॥

ਓ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤਨੇ ਰੋਗ ਰਹਿਤ ਕੰਧਨ ਜੇਹੂੰ ਸਰੀਰ ਮਯੁੰ

ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ॥

ਤੇ ਘਾਰਾ ਰਾਮਨੀ ਸਾਥੇ ਰੰਗਾਓ ਜਾ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ ॥

ਓ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਫੁਪਾ ਮਯੀ ਓ ਤੇਨੀ ਸਰਭੋ ਪਤੀ ਜਾ

ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥

ਓ ਮਨ! ਜੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤਾਰਾ ਪਸੰਦ ਯਨੀ ਰਹੇ ਓ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ॥

ਜੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤਾਰਾਂ ਘਬਾਂ ਜ ਐਯ ਫਘਾਓਨੇ ਛਕਾਓਨੇ ਰਹੇ ਓ

ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੈ ॥

ਓ ਮਨ! ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਠਾਕੋਰਨੀ ਸਰਭੋ ਪਤੀ ਜਾ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਕੇ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਜੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤਾਰੀ ਕੀਓ ਘਰਾਘਰੀ ਨਥੀ ਕਰੀ ਸ਼ਕਤੁੰ

ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਉਚੈ ॥

ਓ ਮਨ! ਤੂੰ ਉਚਪ੍ਰਭੂਨੇ ਸ਼ਾਸੇ ਸ਼ਾਸੇ ਧਾਫ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥

ਭੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੇਨੇ ਆ ਮਾਨਵ ਸ਼ਰੀਰ ਮਯੁੰ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਯੂਯਯ ਦੁਰ੍ਵਿਯ ਏ ਤੇਨਾ ਫ਼ਾਰਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਭਕਤਿ ਕਰ ॥੩॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀਜੈ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਅਕੰਕਾਰ ਪਛੇਰੇ ਏ ਘਰੇਝਾਂ ਪਛੇਰੇ ਏ

ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਜੈ ॥

ਏ ਮਨ! ਤੇਨੇ ਸਮਰਝਾ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਆਯਸ਼ ਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਕਰਵੀ ਜੋਏਯੇ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸੁ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ਭੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਘੋੜਾ ਅਨੇ ਛਾਥੀਯੋ ਨੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰੇ ਏ

ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ ॥

ਏ ਮਨ! ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਖ਼ਿਆਰੇਯ ਨਹੀਂ ਵੀਸਰਤੀ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਧਨਾ ॥

ਭੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਯਾਗ ਯਗੀਯਾ ਜਮੀਨ ਅਨੇ ਧਨ ਤੇਨੇ ਨਸੀਯ ਥਯਾ ਏ

ਰਾਖੁ ਪਰੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪਰੋਵੀਨੇ ਰਾਖ

ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

ਏ ਮਨ! ਜੇ ਪ੍ਰਭੂਯੇ ਤੇਨੇ ਸਜਾਯੋ ਏ

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ ॥

ਊਠਤਾ ਯੇਸ਼ਤਾਂ ਏਰੇਕ ਸਮਯੇ ਤੇਨੂੰ ਜ ਸਮਰਝਾ ਕਰ

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਜੇ ਏਕ ਅਲਖੈ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਸਮਰਝਾ ਕਰ ਜੇ ਏਕ ਏ ਅਨੇ ਅਨੰਤ ਏ

ਈਹਾ ਉਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਥੋੜ ਅਨੇ ਪਰਥੋੜਮਾਂ ਤੇਜ਼ ਤਾਰੀ ਵਾਜ਼ ਰਾਖਵਾ ਵਾਯੋ ਏ ॥੪॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਦਾਨ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਘੜਾਂ ਏਨ-ਪੁਝਯ ਕਰੇ ਏ

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ॥

ਏ ਮਨ! ਆਠੇ ਪਛੋਰ ਤੇਨੇ ਧਾਏ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਭੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੂੰ ਰੀਤਿ-ਰਿਵਾਜ਼ ਕਰਵਾਨੇ ਵਾਧਕ ਥਯੋ ਏ

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਆਸੇ ਆਸੇ ਧਾਏ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ ॥

ਜੇਨੀ ਏਧਾਥੀ ਤਨੇ ਸੁੰਦਰ ਮੋਢੁ ਮਯੁੰ ਏ

ਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੂਪੁ ॥

ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਮਾਫਿਕਨੇ ਸਦਾਧ ਸਮਰਧਾ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਤਨੇ ਆ ਮਨੁਖ ਜਾਤਿ ਮਯੀ ਏ

ਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥

ਤੇਨੇ ਸਦਾਧ ਦਿਵਸ ਰਾਤ ਧਾਏ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਤਾਰੀ ਈਯਾਤ ਆ ਜਗਤ ਮਾਂ ਘਨੇਥੀ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਕਹੈ ॥੫॥

ਤੇਨਾ ਨਾਮਨੁੰ ਸਮਰਧਾ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨੀ ਮਠੇਰ ਥੀ ਆਗਧਸ਼ਾਯੀ ਮਨੁਖ ਤੇਨੀ ਮਛਿਮਾ ਕਰੀ ਸਕੇ ਏ
॥੫॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਤੁੰ ਪੋਤਾਨਾ ਕਾਨਮਾਂ ਅਵਾਜ ਸਾਂਭਯੀ ਸਕੇ ਏ ਅਨੇ ਸਾਂਭਯਵਾਨੀ ਤਾਕਾਤ ਮਯੀ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੇਖਹਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਆਸ਼ਚਰਯਜਨਕ ਦ੍ਰਸ਼ਧ ਤਨੇ ਏਧਾਧ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਪਾਮੀ ਨੇ ਜੁਭ ਥੀ ਮੀਠਾ ਸ਼ਾਘੋ ਘੋਥੇ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਸਵਭਾਵਿਕ ਰੀਤੇ ਜਸੁਧਮਾਂ ਵਸੀ ਰਹੋ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰ ਚਲਹਿ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਤਾਰਾਂ ਛਾਧ ਅਨੇ ਘਧਾਂ ਅੰਗੋ ਕਾਮ ਕਰੀ ਰਹਾ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਤੁੰ ਏਰੇਕ ਕਾਰਧ ਵਧਵਛਾਰਮਾਂ ਕਾਮਧਾਧ ਥਏ ਰਹੋ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਤਨੇ ਭੰਧੋ ਏਰਯਯੋ ਮਯੋ ਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਜੇਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਤੁੰ ਸੁਧ ਅਨੇ ਘੇ ਫਿਕਰ ਥਏਨੇ ਮਸਤ ਰਛੇ ਏ

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ ਲਾਗਹੁ ॥

ਐਵਾ ਪ੍ਰભੁ ਨੇ ਕਿਸਰੀ ਨੇ ਤੂੰ ਘੀਝੇ ਝਾਂ ਵਾਗੇਵੀਓ ਏ?

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਜਾਗਹੁ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਨੀ ਮਠੇਰਘਾਨੀ ਵਠੇਰੇ ਮਨਨੇ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕਰ ॥੬॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੂੰ ਜਗਤਮਾਂ ਸ਼ੀਲਾਧਮਾਨ ਥਯੋ ਏ

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਮੂਲਿ ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ ॥

ਤੇਨੇ ਝਾਰੇਧ ਮਨਥੀ ਨ ਲੁਕਤੀ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥

ਏਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੇਨੇ ਆਦਰ-ਸਨਮਾਨ ਮਯੇਲੁੰ ਏ

ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪੁ

ਏ ਮੂਰ੍ਯ ਮਨ! ਤੂੰ ਐ ਪ੍ਰਭੁਨੇ ਜਪ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਏਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤਾਰਾਂ ਘਬਾਂ ਜ ਕਾਮ ਸਿਧੁ ਥਾਧ ਏ

ਤਿਸਹਿ ਜਾਨੁ ਮਨ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਏ ਮਨ! ਤੂੰ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੇ ਸਦਾਧ ਪੀਤਾਨੀ ਅੰਦਰ ਸਮਾਏਵੀਓ ਜਾਯ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ ॥

ਏਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੇਨੇ ਸਤ੍ਧ ਪ੍ਰਾਪ ਥਾਧ ਏ

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਸਿਉ ਰਾਚੁ ॥

ਏ ਮਾਰਾ ਮਨ! ਤੂੰ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਸਾਥੇ ਜੋਡਾਏਨੇ ਰਏ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਏਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਏਰੇਕ ਜ਼ੁਵ ਉਪਰ ਪਛੋਧੀ ਜਾਧ ਏ ਤੂੰ ਤੇਨੀ ਜਪ ਕਰ

ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਸੋਇ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏ ਮਨੁਖਨੇਘਾ ਏਨ ਮਯੇ ਏ ਤੇ ਫੁਕਤ ਫਰਿਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਏ ॥੭॥

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੋ ਨਾਉ ॥

ਤੇ ਜ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੇ ਜਪੇ ਏ ਏਨੇ ਤੂੰ ਕਏ ਏ

ਆਪਿ ਗਾਵਾਏ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਤੇ ਜ ਮਨੁਖ ਫਰਿਨਾ ਗੁਝ ਗਾਧ ਏ ਏਨੇ ਗਾਵਾ ਮਾਟੇ ਤਮੇ ਪ੍ਰੇਰਝਾ ਆਪੀ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਮਨਮਾਂ ਜ਼ਾਨਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਥਾਧ ਏ

ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਝੁਪਾਈ ਛੁਣਦੀ ਰੂਪੀ ਝਮਝ ਝੂਥ ਘੀਰੀ ਝਾਧ ਝੇ

ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨੁਘਨਾ ਮਨਮਾਂ ਵਸੇ ਝੇ ਝੇਨੀ ਉਪਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਥਾਧ ਝੇ

ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਤੇ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ

ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਝੁਪਾਈ ਮਨੁਘਨੀ ਘੁਛਿਓ ਸ਼ੇਖ ਘਨੇ ਝੇ

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ॥

ਛੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਤਾਰੀ ਝੁਪਾਈ ਨਜਰਮਾਂ ਝ ਘਥਾਂ ਝ ਘਝਾਨਾ ਝ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰਧਨਥੀ ਝੋਏਨੇ ਝਾਂਏ ਝ ਨਥੀ ਮਯਤੁੰ

ਆਪਹੁ ਕਛੂ ਨ ਕਿਨਹੂ ਲਇਆ ॥

ਭੁਧ ਗਮੇ ਤੇਟਕੀ ਉਧਮ ਕਰੇ ਤੇ ਧਾਰੇ ਝ ਝਝਯ ਥਾਧ ਝੇ ਝਧਾਰੇ ਤਾਰੀ ਸੀਧੀ ਨਜਰ ਤੇਨੀ ਉਪਰ

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ ॥

ਛੇ ਛਰਿ! ਛੇ ਨਾਥ! ਝਧਾਂ ਤੁੰ ਮਨਨੇ ਥਗਾਏ ਝੇ ਭੁਧ ਪਥਾ ਧਧਾਂ ਝ ਮਨਨੇ ਥਗਾਏ ਝੇ

ਨਾਨਕ ਇਨ ਕੈ ਕਛੂ ਨ ਹਾਥ ॥੮॥੬॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਆਭੁਧੀਨਾ ਛਾਧਮਾਂ ਝਾਂਏ ਝ ਨਥੀ ॥੮॥੬॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ੁਭੋਕ ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋਇ ॥

ਛੇ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਭੁ! ਭੁਧਨੀ ਪਛੋਧਥੀ ਤੁੰ ਪਰੇ ਝੇ ਅਨੇ ਤੁੰ ਅਘੂਟ ਝੇ

ਜੇ ਜੇ ਕਹੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ ॥

ਝੇ ਝੇਮਨੁਘ ਤਾਰਨੇ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਝੇ ਤੇ ਵਿਕਾਰੀਨਾ ਝਾਯ ਮਾਂ ਥੀ ਮੁਕਤ ਥਏ ਝਾਧ ਝੇ

ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੰਤਾ ॥

ਛੇ ਮਿਤ੍ਰ! ਸਾਂਝਯ, ਨਾਨਕ ਵਿਨੰਤੀ ਕਰੇ ਝੇ ਤੇ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਗੁਰੁ ਮੁਘ ਨਾ ਗੁਥੀ ਨਾ ਧਿਤ੍ਰਥਾ ਛੇਰਾਨ ਕਰੀ ਨਾਘਵਾ ਵਾਯਾ ਝੇ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਅਚਰਜ ਕਥਾ ॥੧॥

ਨਾਮ ਝਪਨੀ ਮਛੇਰਘਾਨੀਥੀ ਝਕਤਝਨੋ ਮਾਂ ਘੇਟਵਾ ਗੁਥਾ ਆਵੀ ਝਾਧ ਝੇ ਤੇ ਗੁਥੀ ਨੀ ਵਾਤ ਕਰੀਨੇ ਤੇ ਆਸ਼ਚਰਧਕਿਤ ਥਏ ਝਾਧ ਝੇ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਤ ॥

ਸੰਤੀ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਛੇਵਾਥੀ ਮੁਘ ਉਝਯੁੰ ਥਏ ਝਾਧ ਝੇ ਏਝਝਤ ਘਨੀ ਰਛੇ ਝੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੇਤ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਨੀ ਪਾਸੇ ਰਹੇਵਾਥੀ ਵਿਕਾਰੀਨੋ ਯਥਾ ਮੇਥ ਮਟੀ ਜਾਯ ਏ ਧੀਵਾਓ ਜਾਯ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਅਛੰਕਾਰ ਫੂਰ ਥਓ ਜਾਯ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁਗਿਆਨੁ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਸ਼੍ਰੇਯ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਥਓ ਜਾਯ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਗੇਅੰਗਮਾਂ ਵਸਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਥਾਯ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੋਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਘਰਾਘ ਸੰਸਕਾਰੋ ਅਥਵਾ ਵਾਸਨਾ ਨੀ ਸਫ਼ਾਯੋ ਥਓ ਜਾਯ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਗੁਰੁ ਧਰਯਾਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖ ਨਾਮਰੂਪੀ ਰਤਨੁ ਸ਼ੋਧੀ ਕੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਤਨੁ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਮਯਾਵਾਨੋ ਪ੍ਰਯਤਨੁ ਕਰੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਮਹਿਮਾ ਕਯੋ ਮਨੁਖ ਯਯਾਨੁ ਕਰੀ ਸ਼ਕੇ?

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਭਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥੧॥

ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਏ ਨਾਨਕ! ਸਾਧੁਆਨੀ ਨੀ ਸ਼ੋਭਾ ਅਨੇਪ੍ਰਭੁਨੀ ਸ਼ੋਭਾਨੀ ਯੰਨੇ ਘਰਾਘਰਯਏ ॥੧॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਲੈ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਯੀ ਜਾਯ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਜੇ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਓਨ੍ਰਿਯੋਨੀ ਪਛੋਧ ਘਭਾਰ ਏ ਅਨੇ ਮਨੁਖ ਸਦਾਯ ਯੀਕੇਵੀ ਰਹੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਆਵਹਿ ਬਸਿ ਪੰਚਾ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੇਵਾਥੀ ਤੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਂਧ ਵਿਕਾਰੋ ਤੇਨਾ ਕਾਘੂਮਾਂ ਕਰੀ ਸ਼ਕੇ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਭੁੰਚਾ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਯਾ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾ ਰਸੁ ਨੂੰ ਪਾਨੁ ਕਰੀ ਕੇ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਯਾ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਵਾਥੀਮਨੁਖ ਘਥਾਂ ਪ੍ਰਾਯੀਆਨਾ ਧਰਯੋਨੀ ਧੂਯ ਘਨੀ ਜਾਯ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰ ਬੈਨ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਸ਼੍ਰੋਥੀ ਮੀਠਾ ਵਧਨ ਘੋਲਵਾ ਕਾਗੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵੈ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰહેਵਾਈ ਮਨੁਖਨੂੰ ਮਨ ਕੋਠਿ ਘੀਝੁ ਤਰਫ਼ ਦੋਸਤੁੰ ਭ ਨਥੀ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਸਥਿਤਿ ਮਨੁ ਧਾਵੈ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਝਾ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਧਰਝਾਮਾਂ ਟਕੀ ਜਾਧ ਏ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਧਰਝਾਨੀ ਰਝ ਛਾਸਿਥ ਕਰੀ ਕੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤੇ ਭਿੰਨ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਮਨੁਖ ਮਾਧਾਈ ਅਸਰਈਐਦਾਗ ਰਹੇ ਏ.

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਧਰਝਾ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਤੇਨੀ ਉਪਰ ਦਧਾ ਕਰੇ ਏ ॥੨॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਮੀਤ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਝਾਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਘਥਾਂ ਭ ਵੇਰੀ ਪਝਾ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇਖਾਵਾ ਕਾਗੇ ਏ

ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ॥

ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਸਾਧੁ-ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖਨੂੰ ਛੁਦਧ ਐਕਦਮ ਸਾਫ਼ ਥਠਿ ਜਾਧ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਿਸ ਸਿਉ ਨਹੀ ਬੈਰੁ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਐਸਵਾ ਥੀ ਤੇ ਕੋਠਿਨੀ ਸਾਥੇ ਵੇਰ ਨਥੀ ਕਰੀ ਸ਼ਕਤੋ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬੀਗਾ ਪੈਰੁ ॥

ਸਾਧੁਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਕੋਠਿ ਤੇਨੀ ਤਰਫ਼ ਘਰਾਘ ਨਜਰਈ ਧਾਕੀਨੇ ਨਥੀ ਆਵਤੁੰ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਕੇ ਮੰਦਾ ॥

ਭਵਾ ਕੋਕੋਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਕੋਠਿ ਮਨੁਖ ਘੁਰਾ ਨਥੀ ਦੇਖਾਤਾ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾਨੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਦਰੇਕ ਜਯਾਐ ਉਧ ਧੁਘ ਨੋ ਮਾਥਿਕ ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਭ ਤੇਨੇ ਦੇਖਾਧ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਹਉ ਤਾਪੁ ॥

ਗੁਰੁਧਰਝਾਨੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰੀਨੇ ਅਠੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਤਾਪ ਨਥੀ ਰਹੀ ਜਤੋ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਜੈ ਸਭੁ ਆਪੁ ॥

ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਸਾਧੁਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖ ਘਥਾ ਭ ਅਪਨਤਵਨੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰੀ ਦੇ ਏ

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਸਾਧ ਬਡਾਈ ॥

ਸਾਧੁ ਨੀ ਮਛਿਮਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭ ਪੋਤੇ ਜਾਏ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭੁ ਬਨਿ ਆਈ ॥੩॥

ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਏ ਨਾਨਕ! ਸਾਧੁਨੀ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਵਧੇ ਨੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਛੀ ਭੀਧ ਏ ॥੩॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਧਾਵੈ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਝਾਨੀ ਸੰਗਤਿ ਨਾ ਰਹੀ ਮਨੁਖਨੂੰ ਮਨ ਕ੍ਧਾਰੇਧ ਭਟਕਤੁ ਨਥੀ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਸਾਧੂ-ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖੁ ਸਦਾਧ ਸੁਖਨੇ ਪਾਮੇ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੀ ਅਗੋਚਰ ਵਸਤੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਜਰੁ ਸਹੈ ॥

ਸਾਧੂਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖੁ ਤੇ ਨ ਸੰਭਾਯੀ ਸ਼ਕਵਾ ਵਾਯੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੋ ਦਰਯੋ ਸੰਭਾਯੀ ਵੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਥਾਨਿ ਊਚੈ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਯੋਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਮਨੁਖੁ ਉਚੈ ਆਤਮਿਕ ਠੇਕਾਯਾ ਉਪਰ ਵਸਵਾਟ ਕਰੀ ਵੇ ਏ

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਲਿ ਪਹੁਚੈ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਧਰਯੋ ਮਾਂ ਜੋਡਾਏਨੇ ਰਹੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਮਨੁਖੁ ਘਬਾਂ ਧਰਮੋ ਅਨੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਨੇ ਸਰਖੀ ਰੀਤੇ ਸਮਯੋ ਵੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਸਾਧੂਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਫ਼ਕਤ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨੇ ਘਬੀ ਜਾਧਾਏ ਜੋਵੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ॥

ਸਾਧੂਆਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖੁ ਨਾਮਰੂਪੀ ਘਜਾਨੋ ਸ਼ੋਧੀ ਵੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਭੁੰ ਸਾਧੂ ਜਨੋਨੇ ਕੁਰਬਾਨ ਥਏ ਜਾਓਂ ਏ ॥੪॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਯੋਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਮਨੁਖੁ ਪੋਤਾਨੀ ਪੋਤਾਨਾ ਘਬਾਂ ਵਿਕਾਰੋ ਥੀ ਘਬੀਨੇ ਪਾਰ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਯੋਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਪੋਤਾਨਾ ਸਜਾਨ ਮਿਤ੍ਰ ਅਨੇ ਪਰਿਵਾਰਨੇ ਪਯਾ ਤਾਰੀ ਵੇ ਏ

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੇ ਧਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖੁ ਤੇ ਧਨਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਵੇ ਏ

ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕੇ ਵਰਸਾਵੈ ॥

ਯੇ ਧਨ ਮਯਾਵਾਥੀ ਦਰੇਕ ਮਨੁਖੁ ਮਸ਼ਹੂਰ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ॥

ਸਾਧੂ-ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੇਵਾਥੀ ਧਰਮਰਾਜ ਪਯਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੇਭਾ ਸੁਰਦੇਵਾ ॥

ਗੁਰੁ ਧਰਯੋਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਦੇਵਤਾਯੋ ਪਯਾ ਸ਼ੋਭਾ ਕਰੇ ਏ ਪਾਪ ਦੂਰ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ ਪਲਾਇਨ ॥

ਗੁਰੂ ਧਰਥੀਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਪਾਪ ਫੂਰ ਥਓ ਜਾਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ॥

ਕਾਰਥਾਏ ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਅਮਰ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਗੁਥਾ ਮਨੁਖ ਗਾਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੂਬ ਬਾਨ ਗੰਮਿ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਈਨੇ ਘਈ ਜਾਯਾਏ ਪਛੋਧਘਨੀ ਜਾਏ (ਉਂਧੀ ਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਆਵੀ ਜਾਏ)

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਫਲ ਜਨੰਮ ॥੫॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਸਾਧੂਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਰਈਨੇਮਾਨਵ ਜਨਮ ਨੂੰ ਝਲ ਮਯੀ ਜਾਏ ॥੫॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ ॥

ਸਾਧੂ-ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਈਨੇ ਤਪ ਵਗੇਰੇ ਮਾਂ ਤਪਵਾਨੀ ਆਵਸ਼ਯਕਤਾ ਨਥੀ ਰਹੇਤੀ

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ ॥

ਕਾਰਥਾ ਏ ਤੇਮਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਨੇ ਹੁਦਧ ਘੀਵੀ ਜਾਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਲੁਖਤ ਹਰੈ ॥

ਗੁਰੂ ਧਰਥੀਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨਾ ਪਾਪੋਨੋ ਨਾਸ਼ ਕਰੀ ਵੇ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਨਰਕਮਾਂ ਜਵਾਥੀ ਘਈ ਜਾਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਈਨੇ ਮਨੁਖ ਨੀ ਈਝਾਘਤਮ ਥਓ ਜਾਏ ਐਵੁੰ ਨਥੀ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ ॥

ਗੁਰੂ ਧਰਥੀਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਤੇ ਜੇ ਈਝਾ ਕਰੇ ਓ ਤੇ ਤੇਨੇ ਮਯੀ ਜਾਏ

ਜੇ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਈਨੇ ਮਨੁਖ ਆ ਕੋਕਮਾਂ ਪਥਾ ਅਨੇ ਪਰਕੋਕਮਾਂ ਪਥਾ ਸੁਯੀ ਥਓ ਜਾਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ॥

ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਥੀ ਅਥਗ ਥਓਨੇ ਤੇਮਾਂ ਜ ਸਮਾਓ ਜਾਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੰਤ ਜਨੋਨਾ ਹੁਦਧਮਾਂ ਵਸੇ

ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨਿ ਰਸੈ ॥੬॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਖ ਸਾਧੂ ਜਨੋਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਵਿਕਾਰੋਥੀ ਘਈ ਜਾਏ ॥੬॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਓ ਗੁਰੂਧਰਥੀਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਈਨੇਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਸਾਂਭਯੁੰ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਗੁਰੁਖਰਭਾਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਭਾ ਗਾਉਂ ਆ ਮਾਰੀ ਕਾਮਨਾ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ ॥

ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨਥੀ ਭੁਭਾਤਾ ਨਥੀ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਰਪਰ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਸਾਧੁ-ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਮਨੁਖ ਵਿਕਾਰੋਥੀ ਘਰੀਨੇ ਨੀਕਯੀ ਜਾਧ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੂ ਮੀਠਾ ॥

ਭਭਾ ਭੀਕੋਨੀ ਸੰਗਤ ਮਾਂ ਰਹੇਵਾਥੀ ਪ੍ਰਭੂ ਧਾਰਾ ਭਾਗਵਾ ਮਾਂਡੇ ਏ

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ ॥

ਸਾਧੁ-ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਫਰੇਕ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਤੇ ਜ ਫੇਘਾਓ ਫੇਵਾ ਭਾਗੇ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਏ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਕਰਵਾਥੀਆਪਭੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਆਜ਼ਾਕਾਰੀ ਘਨੀ ਜਓਐ ਈਐ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥

ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਕਰਵਾਥੀ ਆਪਭੀ ਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਸੁਖਰੀ ਜਾਧ ਏ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ॥

ਸੰਤ ਜਨੀਨੀ ਸੋਘਤਮਾਂ ਵਿਕਾਰ ਅਨੇ ਘੀਯਾ ਘਭਾ ਰੋਗ ਮਟੀ ਜਾਧ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਭੇਟੇ ਸੰਜੋਗ ॥੭॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਘਭਾਂ ਭਾਗਧਥੀ ਸਾਧੁ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਯੇ ਏ ॥੭॥

ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਨਹਿ ॥

ਸਾਧੁ ਨੀ ਮਭਿਮਾ ਵੇਫ ਪਭਾ ਨਥੀ ਜਾਭਾਤਾ

ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ ਤੇਤਾ ਬਖਿਆਨਹਿ ॥

ਤੇ ਜੇਟਭੁੰ ਸਾਂਭਯੇ ਏ ਅੇਟਭੁੰ ਜ ਘਧਾਨ ਕਰੇ ਏ ਪਭਾ ਸਾਧੁਨੀ ਮਭਿਮਾ ਵਭੰਨ ਨੀ ਘਭਾਰ ਏ

ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਸਾਧੁ ਨੀ ਸਮਾਨਤਾ ਭਭਾ ਗੁਭੀਥੀ ਓਪਰ ਏ

ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਸਾਧੁ ਨੀ ਸਮਾਨਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸਾਥੇ ਜ ਥਓ ਸ਼ਤੇ ਜੇ ਸਰਵਘਾਪਕ ਏ

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ ਨਾਹੀ ਅੰਤ ॥

ਸਾਧੁ ਨੀ ਸ਼ੋਭਾ ਨੀ ਅੰਫਾਜ ਭਗਾਵੀ ਨ ਸ਼ਕਾਧ ਸਫਾਧ

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ॥

ਤੇ ਅਨੰਤ ਏ ਤੇਨੇ ਅਨੰਤ ਜ ਕਭੀ ਸ਼ਕੀਐ

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਊਚ ਤੇ ਊਚੀ ॥

ਸਾਧੁ ਨੀ ਸ਼ੋਭਾਤੋ ਘਬਾਂਨੀ ਸ਼ੋਭਾਥੀ ਘੁਘ ਯ ਊਂਧੀ ਏ

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਮੂਚ ਤੇ ਮੂਚੀ ॥

ਸਾਧੁ ਨੀ ਸ਼ੋਭਾਤੋ ਘਬਾਂਨੀ ਸ਼ੋਭਾਥੀ ਘੁਘਯ ਮੋਟੀ ਏ

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਸਾਧੁ ਨੀ ਸ਼ੋਭਾ ਸਾਧੁ ਉਪਰ ਯ ਸਾਰੀ ਥਾਗੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੮॥੭॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਭੇ ਭਾਈ! ਸਾਧੁ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਮਾਂ ਕੀਓ ਯ ਝਰਕ ਨਥੀ ॥੮॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ॥

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਨਾ ਮਨਮਾਂ ਸਦਾ ਸ੍ਵਿਰ ਰਹੇਵਾਵਾਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਵਸੇ ਏ ਯੇ ਮੋਛਾਥੀ ਪਥਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੇ ਯ ਯੰਪੇ ਏ

ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਿਵਾਯਕ੍ਰਿਯਾਂ ਪਥਾ ਕੀਓਨੇ ਪਥਾ ਨਥੀ ਯੋਤੀ

ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਆ ਗੁਣੀਨੇ ਕਾਰਥੇ ਘੁਘਯਾਨੀ ਥਓ ਯਾਯ ਏ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ॥

ਘੁਘਯਾਨੀ ਮਨੁਖ ਵਿਕਾਰੀ ਥੀ ਸਦਾਯ ਘੇਛਾਗ ਰਹੇ ਏ

ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਅਲੇਪ ॥

ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਾਥੀਮਾਂ ਝੁਘੇਵੁੰ ਕਮਯਨੁੰ ਝੁਘ ਕੀਯਯ ਥੀ ਸਾਝ ਰਹੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ ॥

ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਘੁਘਯਾਨੀ ਮਨੁਖ ਘਬਾਂ ਪਾਪੋ ਨੇ ਯਥਾਵੀ ਟੇ ਏ ਪਾਪੋ ਥੀ ਘਧੀਨੇ ਰਹੇ ਏ

ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਸੋਖ ॥

ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਸੂਰਯ ਘਥਾ ਯ ਰਸੀਨੇ ਸੂਕਵੀ ਨਾਘੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਾਨਿ ॥

ਤੇਵੀ ਯ ਰੀਤੇ ਘੁਘਯਾਨੀ ਨੀ ਨਯਰ ਘਥਾ ਮਾਟੇਏਕ ਯ ਯੇਵੀ ਭੀਯ ਏ ਕੀਓ ਸਾਰੁੰ ਕਛੇ ਅਥਵਾ ਘਰਾਘ

ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ ॥

ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਭਵਾ ਰਾਯਾ ਅਨੇ ਕੰਗਾਯ ਘੰਨੇ ਮਾਟੇ ਏਕ ਯ ਯੇਵੀ ਭੀਯ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏਕ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਮਨੁਖਮਾਂ ਏਕ ਤਾਰ ਜ ਡਾਧਮ ਰਹੇ ਏ

ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ ਕੇਉ ਖੇਦੈ ਕੇਉ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ॥

ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਖਰਤੀਨੇ ਡੀਓ ਘੋਏ ਏ ਡੀਓ ਧੰਨਨੋ ਵੇਪ ਡਰੇ ਏ ਪਝਾ ਖਰਤੀ ਨੇ ਤੇਨਾਥੀ ਡੀਓ ਜ ਫ਼ੜਕ ਨਥੀ ਪਡਤੀ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਹੈ ਗੁਨਾਉ ॥

ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਮਨੁਖਜੰ ਪਝਾ ਏਵੰ ਜ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯੇਮ ਆਗ ਨੀ ਡੁਏਰਤੀ ਸਵਭਾਵਏਕ ਵਸਤੁਨੀ ਮੇਥ ਘਾਯੀ ਨਾਘਵਾਨੀ ਏ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਮਨੁਖ ਪਝਾਅੰਦਰਥੀ ਮਛਾ ਨਿਰਮਲ ਥਓ ਜਾਧ ਏ

ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ ॥

ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਾਝੀ ਮੇਵੰ ਨਥੀ ਰਹੀ ਫ਼ਾਕਤੰ ਤੇ ਘਾਧ ਘਨੀਨੇ ਫ਼ਰੀਥੀ ਸਾਫ਼ ਅਨੇ ਸਾਫ਼ ਥਤੰ ਰਹੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਤੇਵੀ ਰੀਤੇਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪਝਾ ਏਕ ਰੀਸ਼ਨੀ ਥਓ ਜਾਧ ਏਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਘਧੀ ਜਾਧਾਏ ਮੀਯੁਏ ਏ

ਜੈਸੇ ਧਰ ਊਪਰਿ ਆਕਾਸੁ ॥

ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਖਰਤੀਨੀ ਉਪਰ ਆਡਾਸ਼ ਘਧੀ ਜਾਧਾਏ ਘਾਸ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨਿ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਨੇ ਮਾਟੇ ਸਜਾਨ ਅਨੇ ਵੇਰੀ ਏਕ ਜ ਯੇਵਾ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਤੇਨੀ ਅੰਦਰ ਅਛੰਡਾਰ ਨਥੀ ਡੇ ਆਪਝੇ ਘਰਾਘ ਨੀ ਸਾਥੇ ਘਰਾਘ ਅਨੇ ਸਾਰਾਂ ਨੀ ਸਾਥੇ ਸਾਰੀ ਘਵਛਾਰ ਡਰੀਏ ਅਥਵਾ ਛਰ੍ਥ ਅਨੇ ਸ਼ੀਕ ਪਝਾ ਤੇਨੀ ਅੰਦਰ ਨਥੀ ਰਹੇਤੀ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਸੀਥੀ ਊਘੀ ਏ

ਮਨਿ ਅਪਨੈ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਨੀਚਾ ॥

ਅਨੇ ਪੀਤਾਨਾ ਮਨਮਾਂਪੀਤਾਨੀ ਜਾਤਨੇ ਸੀਥੀ ਨੀਘੀ ਜਾਝੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਜਨ ਭਏ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯੇਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਘੁਏ ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਘਨਾਵੇ ਏ ॥੨॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਮਨੁਖ ਘਧਾਨਾਂ ਜ ਪਗਨੀ ਰਾਘ ਯੇਵੀ ਥਓਨੇ ਰਹੇ ਏ

આત્મ રસુ ઘૂમ ગિઆની ચીના ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની એ આત્મિક આનંદ ઓળખી લીધો છે

ઘૂમ ગિઆની કી સભ ઉપરિ મરિઆ ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની બધાં જ ઉપર ખુશ રહે છે

ઘૂમ ગિઆની તે કહુ ઘૂરા ન ભરિઆ ॥

અને તે કોઈપણ બુરા કામ નથી કરતો

ઘૂમ ગિઆની સદા સમદરસી ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની સદા બધી તરફ એક જ જેવી નજરથી જુએ છે

ઘૂમ ગિઆની કી દુસટિ અંમિતુ ઘરસી ॥

તેની નજરમાં તે સમજે છે કે બધાની ઉપર અમૃતની વર્ષા થાય છે

ઘૂમ ગિઆની ઘંપન તે મુકટા ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની માયાનાં બંધનોથી આઝાદ હોય છે અને તેનું જીવન વિકારો વગરનું હોય છે

ઘૂમ ગિઆની કી નિરમલ યુગટા ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની નું આત્મિક જીવન તેનો આશરો છે

ઘૂમ ગિઆની કા ભેજનુ ગિઆન ॥

બ્રહ્મનું જ્ઞાન બ્રહ્મજ્ઞાની નો ખોરાક છે

નાનક ઘૂમ ગિઆની કા ઘૂમ ધિઆનુ ॥૩॥

હે નાનક! બ્રહ્મજ્ઞાની ની સાથે અકાલ પુરખ હંમેશા જોડાયેલો રહે છે ॥૩॥

ઘૂમ ગિઆની એક ઉપરિ આસ ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની અકાલ પુરખ ઉપર જ આશા રાખે છે

ઘૂમ ગિઆની કા નહીં ઘિનાસ ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની ની ઉચ્ચ આત્મિક અવસ્થાનો ક્યારેય પણ નાશ નથી થતો

ઘૂમ ગિઆની કૈ ગરીબી સમાહા ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની ના હૃદય માં પોતે ગરીબ જેવો બની ને જ રહે છે

ઘૂમ ગિઆની પરઉપકાર ઉમાહા ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની બીજાની ભલું કરવામાં જ હંમેશાં આનંદિત રહે છે

ઘૂમ ગિઆની કૈ નાહી ધંપા ॥

બ્રહ્મજ્ઞાની ના મનમાં માયાની જંજાળ વ્યાપ્ત નથી રહેતી

ઘૂમ ગિઆની લે ધાવટુ ધંપા ॥

કારણ કે બ્રહ્મજ્ઞાની મન ભટકતું નથી અને તેનું મન માયા તરફ નથી રહેતું

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਯੇ ਕਾਂਠ ਪਝਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਏ ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਮਾਟੇ ਤੇ ਘੁੰਬੁੰ ਯ ਘੁੰਬੁੰ ਯ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀਨੋ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਐਕਦਮ ਕਾਮਧਾਯ ਨੀਵਡੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਘੁਘਾਂਨੋ ਘੋਡੋ ਪਾਰ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਫ਼ਾਰਾ ਆਯੁੰ ਜਗਤ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਾਪ ਕਰਵਾਮਾਂ ਵਾਗੀ ਪਡੇ ਏ ॥੪॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ ਰੰਗ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਨਾ ਹੁਦਯ ਮਾਂ ਸਦਾਯ ਐਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵਸੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ ॥

ਐਟਵੇ ਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਨਾ ਅੰਗੇਅੰਗ ਮਾਂ ਰਏ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜ ਟਡੇਲੁੰ ਰਏ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਅਨੇ ਐ ਨਾਮ ਜ ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀਨੋ ਪਰਿਵਾਰ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਸਦਾਯ ਵਿਕਾਰੀਨਾ ਡੁਮਵਾਥੀ ਸਾਵਧਾਨ ਰਏ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਿਆਗਤ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ 'ਭੁੰ' 'ਭੁੰ' ਕਰਵਾਵਾਯੀ ਯੁਧਿ ਨੀ ਧਾਗ ਕਰੀ ਏ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਨੂੰ ਮਨ ਭੀਯਾ ਸੁਘਨੂੰ ਮਾਫਿਕ ਘਨੀ ਜਾਯ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਸਦਾਯ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਸੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥

ਐਟਵੇ ਤੀ ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀਨਾ ਹੁਦਯ ਰੂਪੀ ਘਰਮਾਂ ਭੰਮੇਸ਼ਾਂ ਯੁਧੀ ਘਡਕਾਏ ਜਾਯ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਮਨੁਖ ਸੁਖ ਅਨੇ ਸਾਂਤਿਮਾਂ ਜ ਰਏ ਏ

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਨੀ ਆ ਭੀਯੀ ਅਵਸਥਾਨੋ ਕਧਾਰੇਯ ਨਾਸ ਨਥੀ ਥਤੀ॥੫॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਘੁਲ੍ਹਣਾਨੀ ਮਨੁਖ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਜਾਝਾਵਾ ਵਾਯੀ ਘਨੀ ਜਾਯ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ ॥

ਅਨੇ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸਾਥੇ ਜ ਪ੍ਰੇਮ ਡਰਵਾ ਥਾਗੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਮਨ ਸਦਾਧ ਧਿਤਾ ਵਗਰਨੂੰ ਰਹੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਛਾ ਥੋਡੀਨੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਡਰਵਾਵਾਯਾ ਭੀਧ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥

ਪਛਾ ਤੇ ਮਨੁਖ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਯਨੇ ਏ ਜੇਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਯਨਾਵੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਨਾਮ ਤੇਨੀ ਮਛਿਮਾ ਯੂਯ ਜ ਮੋਟੀ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਆਯਵਾਨ ਨੇ ਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਾਧ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਉਪਰ ਸਦਾਧ ਭੁੰ ਡੁਰਯਾਨ ਥਏ ਜਾਉਂ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੋਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ ॥

ਸ਼ਿਵ ਅਨੇ ਘੀਜਾ ਯਥਾ ਏਵੋ ਪਛਾ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੇ ਸ਼ੋਧਤਾ ਫ਼ਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਵਧੰ ਜ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਰੂਪ ਏ ॥੬॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਗੁਝੀ ਨੂੰ ਮੂਲ੍ਧ ਨ ਥਏ ਸ਼ਕੇ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਯਥਾਂ ਜ ਗੁਝੀ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੀ ਅੰਦਰ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ ॥

ਭਯੋ ਮਨੁਖ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੀ ਭਿਦਗੀ ਨੋ ਭੇਦ ਪਾਮੀ ਸ਼ਕੇ ਏ?

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੀ ਸਾਮੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਨਮੀਨੇ ਨੇ ਰਹੇਵੁੰ ਏ ਜ ਘਰਾਘਰ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਥਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਧਾਖਜਰੁ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੀ ਮਛਿਮਾ ਨੋ ਅਭਯੋ ਅਕਸ਼ਰ ਪਛਾ ਵਰ੍ਹਾਵੀ ਨ ਸ਼ਕਾਧ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਯਥਾਂ ਜ ਭੁਧੀ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰਯਧ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਭੋਯਾ ਜੁਵਨ ਨੋ ਅੰਦਾਜ਼ ਤੋਝਾ ਭਗਾਡੀ ਚੜੇ?

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ ॥

ਤੇਨਾ ਮਨਨੀ ਉਘ੍ਰਿ ਸਿਥਿ ਨੇ ਤੋ ਫੁਕਤ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਜ ਆਈ ਚੜੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਗੁਝੋਨੀ ਤੋਝਾ ਸੀਮਾ ਨਥੀ

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਸਦਾਯ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਧਰਯੋ ਮਾਂ ਪੜ੍ਹਯੋ ਰਏ ॥੭॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਆਪਾ ਜਗਤਨੇ ਘਨਾਵਾ ਵਾਯੋ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦ ਜੀਵੈ ਨਹੀ ਮਰਤਾ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਸਦਾਯ ਜੁਵਿਤ ਏ ਖੁਆਰੇਯ ਜਨਮ ਮਰਯਾਨਾ ਫੇਰਾਮਾਂ ਨਥੀ ਆਵਤੀ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਮੁਕਤਿਨੀ ਰਾਭ ਘਨਾਵਾ ਵਾਯੋ ਉਘ੍ਰਿ ਆਖਿਆਤਿਕ ਜੁਵਨ ਏਵਾਵਾਯੋ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਜ ਪੂਰਾ ਏ, ਤੇ ਘਖੀ ਯੋਜਨਾ ਘਨਾਵਾ ਵਾਯੋ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਅਨਾਥੋ ਨੋ ਨਾਥ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਉਪਰਿ ਹਾਥੁ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਘਖਾਂਨੀ ਸਭਾਧਤਾ ਕਰੇ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਗਲ ਅਕਾਰੁ ॥

ਸਾਰਾ ਏਵਾਵਾ ਵਾਯਾ ਜਗਤਮਾਂ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਥੀ ਫੁਕਤ ਪੋਤਾਨੋ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਤੋ ਪ੍ਰਤ੍ਯਕਸ਼ ਸਵਧੰ ਓਸ਼ਰ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬਨੀ ॥

ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਨੀ ਮਛਿਮਾ ਤੋਝਾ ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਜ ਕਰੀ ਚੜੇ

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ ॥੮॥੮॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਅਕਸ਼ਾਨੀ ਘਖਾਂ ਜੁਵੋਨੋ ਮਾਵਿਕ ਏ ॥੮॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ॥

ਉਰਿ ਧਾਰੈ ਜੇ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਜੇ હુદયમાં નામ સ્થાપિત કરે છે

ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

જેઓ બધામાં ભગવાનને વળગીને જુએ છે

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥

અને જે દરેક ક્ષણે ગુરુને આદર આપે છે

ਨਾਨਕ ਉਹੁ ਅਪਰਸੁ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੧॥

હે નાનક! તે જ અસલમાં અસ્પૃશ્ય રહી શકે છે અને તે બધાં જ જીવો ને સંસાર સમુદ્ર માંથી તારી લે છે ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

અષ્ટપદી ॥

ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ ਪਰਸ ॥

જે મનુષ્યની જીભને ખોટું અડતુ પણ નથી

ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸ ॥

જે માણસ માણસ સદાય પોતાના હુદયમાં અકાલ પુરખ ના દર્શન ની તમન્ના રાખે છે

ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ ਨ ਪੇਖੈ ਨੇਤ੍ਰ ॥

જે પરાઈ સ્ત્રી ની યુવાની ને પોતાની આંખોથી નથી જોતા

ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੇਤ ॥

ભલા મનુષ્યોની સેવા કરે છે અને સંત લોકોની સંગતિમાં પ્રીતિ રાખે છે

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ॥

જે કાનથી કોઈની પણ નિંદા નથી સાંભળતા

ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ ॥

પરંતુ બધાંથી વધારે પોતાને ખરાબ સમજે છે

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ ॥

જે ગુરુની મહેરબાની થી મનના પ્રભાવથી દૂર રહી શકે છે

ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ ॥

અને જેના મન ની વાસના મનમાંથી તૂટી જાય છે

ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੇਖ ਤੇ ਰਹਤ ॥

જે પોતાની ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખીને કામ આદિક પાંચ વિકારોથી બચેલો રહે છે

ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੇ ਐਸਾ ਅਪਰਸ ॥੧॥

હે નાનક! કરોડોમાં પણ એવા કોઈ વિરલા મનુષ્ય ને અસ્પૃશ્ય કહી શકાય ॥੧॥

ਬੈਸਨੋ ਸੇ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਸਾਧੁੰ ਵੈਭਵ ਤੇ ਜ ਏ ਜੇਨਾ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਥਾਏ ਏ

ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਭਿੰਨ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਾਯਾ ਨਾ ਅਸਰਥੀ ਯੋਗਾਏ ਏ

ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ ॥

ਏ ਧਰਮਨਾ ਕਾਮ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਆ ਕਾਮੋਨਾ ਫਲਨੀ ਏਯਾ ਨਥੀ ਰਾਖਤੀ

ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੋ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ ॥

ਤੇ ਜ ਸਾਧੋ ਵੈਭਵ ਏ ਤੇ ਵੈਭਵ ਨੋ ਧਰਮ ਪਯਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏ

ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ ॥

ਅਨੇ ਕੀਏ ਪਯਾ ਫਲਨੀ ਏਯਾ ਨਥੀ ਕਰਤੀ

ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਧਿਆਨ ਭਕਤਿ ਅਨੇ ਕੀਰਤਨਮਾਂ ਜ ਮਸਤ ਰਹੇ ਏ

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ ॥

ਜੇਨਾ ਮਨ ਅਨੇ ਤਨਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਪਾ ਆਵੀਨੇ ਵਸੀ ਗਯੁੰ ਏ

ਸਭ ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਘਰਾ ਜ ਜ਼ੁਬੋ ਉਪਰ ਏਯਾ ਕਰੇ ਏ

ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਅੰਦਰ ਸਥਿਰ ਰਾਯੇ ਏ ਅਨੇ ਘੀਯਾ ਕੀਤੀਨੀ ਪਾਸੇ ਪਯਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਉਹੁ ਬੈਸਨੋ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਵੋ ਵੈਭਵ ਉਘ੍ਰ ਸਥਾਨਨੇ ਛਾਂਸਕ ਕਰੇ ਏ ॥੨॥

ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨੋ ਅਸਥੀ ਉਪਾਸਕ ਤੇ ਏ ਜੇਨਾ ਹੁਣਧਮਾਂ ਭਗਵਾਨਨੀ ਭਕਤਿ ਨੋ ਪ੍ਰੇਮ ਏ

ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਅਨੇ ਤੇ ਘਰਾਂ ਘੁਰਾ ਕਾਮ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਟਾਗੀ ਹੋ ਏ

ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ ॥

ਜੇਨਾ ਮਨਮਾਂਥੀ ਘਰੀ ਜ ਵਛੇਮ ਮਟੀ ਜਾਏ ਏ

ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਘਰੀ ਜਾਯਾਏ ਮੋਯੁਏ ਜਾਯੀਨੇ ਪੂਯੇ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੋਵੈ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਧਰਯੀਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਪਾਪਨਾ ਮੇਥ ਮਨਮਾਂਥੀ ਫੂਰ ਕਰੀ ਹੋ ਏ

ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵੈ ॥

ਤੇ ભગવાન ભક્તની બુદ્ધિ સર્વોચ્ચ બને છે

ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

જે નિત્ય પ્રેમ અને ભક્તિથી ભગવાનનું સ્મરણ કરે છે

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਧੈ ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥

જે પ્રભુને ના પ્રેમમાં પોતાનું મન અને તન કુરબાન કરી દે છે

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ ॥

જે પ્રભુના ચરણોને પોતાના હૃદયમાં વસાવી લે છે

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥੩॥

હે નાનક! એવા ભક્તો ભગવાનને પામી લે છે ॥૩॥

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ॥

સાચા પંડિત તે છે જે પોતાના મનને શિક્ષા આપે છે

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਤਮ ਮਹਿ ਸੋਧੈ ॥

અને પ્રભુના નામને પોતાના મનની અંદર શોધ કરે છે

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਾਰੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ॥

જે રામ નામ નો રસ પીવે છે

ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ ਜੀਵੈ ॥

તે પંડિત ના ઉપદેશ થી આખાય સંસારને આધ્યાત્મિક જીવન પ્રાપ્ત થાય છે

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ ॥

તે અકਾਲ પુરખ ની મહિમા ની વાતો પોતાના હૃદયમાં વસાવે છે

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥

તે પંડિત ફરીથી જન્ਮ મરણના ફેરામાં નથી આવતો

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੂਝੈ ਮੂਲ ॥

જે વેદ પુરાણ શ્રુતિ બધા જ ધર્મ પુસ્તકો ના મૂળ પ્રભુને સમજે છે

ਸੂਖਮ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਅਸਥੂਲ ॥

જે એ જાણે છે કે આ આખું દ્રશ્યમાન જગતઅદ્રશ્ય પ્રભુ ના આશરે છે

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ ॥

જે બ્રાહ્મણ ક્ષત્રિય વૈશ્ય અને શૂદ્ર ચારે જાતિઓને શિક્ષા આપે છે

ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥੪॥

હે નાનક! તે પંડિત ની સામે અમે સદાય નતમસ્તક છીએ ॥૪॥

ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਰਬ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ॥ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਮਹਿ ਜਪੈ ਕੋਊ ਨਾਮੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾਮ ਆ ਯਥਾ ਜ ਮੰਤ੍ਰੀਨੋ ਮੂਯ ਮੰਤ੍ਰੁ ਏ ਅਨੇ ਯਥਾ ਜ ਜ਼ਾਨਨੋ ਛਾਤਾ ਏ; ਆਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਕ੍ਰਿਤ੍ਰਿਯ
ਵੈਸ਼੍ਣਵ ਅਨੇ ਸ਼੍ਰੁੱਤ ਧਾਰੇਯ ਜਾਤਿਅੋਮਾਂਥੀ ਤੋਏ ਪਛਾ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਾਪ ਕਰੀਨੇ ਜੋਏ ਕੇ

ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਯੇ ਯੇ ਮਨੁਖ ਨਾਮ ਜਪੇ ਏ ਤੇਨੀ ਜਿਓਗੀ ਭੰਧੀ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਪਛਾ ਤੋਏ ਵਿਰਥਾ ਮਨੁਖ ਜ ਨੀ ਸੰਤੋ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਤੇਨੇ ਭਾਂਸਕ ਕਰੀ ਸਕੇ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਿ ਉਰ ਧਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਮਠੇਰ ਤੇਨਾ ਛੁਏਯਮਾਂ ਟਕਾਵੀ ਏ ਏ

ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਖਦ ਪਾਥਰ ਕਉ ਤਾਰੈ ॥

ਪਸ਼ੂ ਪ੍ਰੇਤ ਆਤਮਾ ਮੂਰ੍ਖ ਪਥ੍ਥਰ ਗਮੇ ਤੇਵਾ ਏਕਨਾ ਮਨੁਖ ਭੋਯ ਪਛਾ ਯਥਾਂਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਰੀ ਏ ਏ

ਸਰਬ ਰੋਗ ਕਾ ਅਉਖਦੁ ਨਾਮੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਯਥਾਂ ਜ ਰੋਗੋ ਨੀ ਏਵਾ ਏ

ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਣਗਾਨ ਗਾਵਾਥੀ ਸੌਭਾਗਯ ਅਨੇ ਸੁਖ ਮਯੇ ਏ

ਕਾਹੂ ਜੁਗਤਿ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈਐ ਧਰਮਿ ॥

ਪਛਾ ਆ ਨਾਮ ਤੋਏ ਯੀਯੋ ਰੀਤੇ ਅਥਵਾ ਤੋਏ ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਥੀ ਕਰਵਾਥੀ ਨਥੀ ਮਯਤ੍ਰੰ

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆ ਨਾਮ ਤੇ ਮਨੁਖੋਨੇ ਜ ਮਯੇ ਏ ਜੇਨਾ ਲਾਗਯਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਠੇਰਯਾਨੀ ਕਯੀ ਭੋਯ ਏ
॥੫॥

ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਜੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਸੇ ਏ

ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਨਾਮ ਸਾਧਾ ਅਰਥਮਾਂ 'ਰਾਮਦਾਸ' ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਸੇਵਕ ਏ

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਤਿਸੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਤੇਨੇ ਸਰ੍ਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੂ ਏਕਾਏ ਜਾਯ ਏ

ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ ਭਾਇ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥

ਛਾਸੀਨਾ ਛਾਸ ਭੋਵਾਨਾ ਸਵਕਾਯ ਥੀ ਤੇਯੋ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਪਾਮੀ ਕੀਛਾ ਏ

ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਸਦਾਯ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਨਜ਼ਦਕੀ ਜਾਯੋ ਏ

ਸੋ ਦਾਸੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਤੇ ਸੇਵਕ ਏਕਾਏਮਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਪ੍ਰભੂ ਤੇ ਸੇਵਕ ਉਪਰ ਭੰਮੇਸ਼ਾਪੋਤੇ ਪਛਾ ਤੇਨੀ ਝੁਪਾ ਆਪੇ ਏ

ਤਿਸੁ ਦਾਸ ਕਉ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਰੈ ॥

ਅਨੇ ਤੇ ਸੇਵਕਨੇ ਸਾਧੀ ਸਮਝ ਆਵੀ ਜਾਏ ਏ

ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਆਤਮ ਉਦਾਸੁ ॥

ਆਪਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮਾਂ ਰਛੇਵਾ ਏਤਾਂ ਪਛਾ ਅੰਦਰਥੀ ਤੇ ਨਿਮੋਭੀ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਐਵਾ ਜ਼ੁਵਨਨੀ ਯੁਕਤਿਥੀ ਤੇ ਸਾਧਾ ਅਰਥਮਾਂ ਰਾਮਦਾਸ ਘਨੀ ਜਾਏ ਏ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਰਯੋ ਨੇ ਮਨਮਾਂ ਮੀਠੀ ਕਰੀਨੇ ਮਾਨੇ ਏ

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੋਊ ਕਹਾਵੈ ॥

ਤੇ ਜ਼ੁਵਨਾ ਜ਼ੁਵ ਮੁਕਤ ਕਛੇਵਾਏ ਏ

ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੋਗੁ ॥

ਤੇਨੇ ਮਾਟੇ ਯੁਝੀ ਅਥਵਾ ਗਮ ਐਕ ਸਮਾਨ ਏ

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ ॥

ਤੇਨੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦਮਾਂ ਯ ਰਛੇ ਏ ਕਾਰਘਾ ਤੇ ਤੇਨਾ ਛੁਏਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਧਰਘੀਨੀ ਵਿਯੋਗ ਨਥੀ

ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ ਉਸੁ ਮਾਟੀ ॥

ਸੀਨੁ ਅਨੇ ਮਾਟੀ ਪਛਾ ਤੇ ਮਨੁਖਨੇ ਮਾਟੇ ਐਕ ਘਰਾਘਰ ਏ

ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੈਸੀ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ ॥

ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਨੇ ਕੁਝੁ ਯੇਰ ਪਛਾ ਤੇਨੇ ਮਾਟੇ ਐਕ ਸਰਘੁ ਏ

ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਕੀਏ ਤੇਨੀ ਸਾਥੇ ਆਏਰ ਨੀ ਕਛੇਵਾਰ ਕਰੇ ਅਥਵਾ ਅਭੰਕਾਰਨੀ ਤੇ ਮਨੁਖਨੇ ਮਾਟੇ ਐਕ ਸਮਾਨ ਏ

ਤੈਸਾ ਰੰਕੁ ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ ॥

ਕੰਗਾਘ ਅਨੇ ਸ਼ਭੇਨਸ਼ਾਛ ਪਛਾ ਤੇਨੀ ਨਜਰਮਾਂ ਐਕ ਘਰਾਘਰ ਏ

ਜੇ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ ॥

ਯੇ ਕਾਂਏ ਪਛਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਤੇਨਾ ਮਾਟੇ ਯਿਏਗੀਨੀ ਸਾਧੀ ਰਸਤੀ ਏ

ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਜ਼ੁਵਿਤ ਭੀਵਾ ਏਤਾਂ ਪਛਾ ਮੁਕਤ ਕਛੇਵਾਏ ਏ ॥੭॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਗਲੇ ਠਾਉ ॥

ਘਖੀ ਯਾਧਾਐ ਅਕਾਘ ਪੁਰਘ ਯ ਏ

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ ॥

ਯੇ ਯੇ ਯਾਯਾਯੇ ਤੇ ਯੁਵਨੇ ਰਾਯੇ ਏ ਤੇਰੁ ਯ ਤੇਰੁ ਨਾਮ ਪਤੀ ਯਾਯ ਏ

ਆਪੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਯੰ ਯ ਯਥੁੰ ਕਰਵਾਨੀ ਤਾਕਾਤ ਰਾਯੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਗੁ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਸਾਨੇ ਕਾਯੇ ਏ ਤੇ ਯ ਥਾਯ ਏ

ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ ਤਰੰਗ ॥

ਯਿਹਗੀਨੀ ਅਨੰਤ ਕਠੋਰੇ ਯਨੀਨੇ ਅਕਾਥ ਪ੍ਰਕ ਯੁਫ ਯ ਯਥੀ ਯਾਯਾਯੇ ਮੋਯੁਫ ਏ

ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਰੰਗ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਯਨੀ ਰਮਤ ਨੁ ਕਾਯੰਨ ਨਥੀ ਥਓ ਰਾਕਰੁੰ

ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ ॥

ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਨੀ ਯੁਫਿਫੁ ਤੇ ਆਪੇ ਏ ਤੇਵੀ ਰੋਸ਼ਾਨੀ ਯੁਵਨੀ ਅੰਦਰ ਥਾਯ ਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਯੰ ਸਵਯੰ ਯਥੁੰ ਯ ਕਰਵਾ ਕਾਯਾ ਏ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਮਠੋਰ ਕਰਵਾਕਾਯਾ ਏ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੮॥੯॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯੁਵ ਤੇਨੇ ਸਦਾ ਸਮਰਯਾ ਕਰੀਨੇ ਫੂਕਨੀ ਯੋਮ ਯੀਕੇਕਾ ਰਏ ਏ ॥੮॥੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਜਨ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਅਨੇਕ ਕੀਕੀ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਗੁਯਾ ਨਾ ਕਾਯਾਯਾ ਕਰੇ ਏ ਪਰੰਤੁ ਤੇਨਾ ਗੁਯੋ ਅਨੰਤ ਏ

ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆ ਆਯੀਯੇ ਸ੍ਰਯਿ ਪ੍ਰਭੁਯੇ ਕੇਟਕੀਯੇ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਅਨੇ ਕੇਟਕੀਯ ਰੀਤੇ ਯਨਾਕੇਕੀ ਏ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਰਯੇਕੀ ਆ ਫੁਨਿਯਾਮਾਂ ਕੇਟਕਾਂਯ ਕਰੋਤੀ ਕੀਕੀ ਪੁਯਾਰੀ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਅਨੇ ਕੇਟਕਾਂਯ ਕਰੋਤੀ ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤਿ-ਰਿਕਾਯ ਕਰਵਾਕਾਯਾ ਏ

કਈ કૈટિ ભયે ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥

કેટલાંય કરોડો લોકો તીર્થોના વાસી છે

કਈ કૈટિ ਬਨ ਕ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ ॥

અને કેટલાંય કરોડો જગતથી દૂર જઈને જંગલોમાં ફરે છે

કਈ કૈટિ ਬેਦ ਕੇ ਸ੍ਰૈਤੇ ॥

કેટલાંય કરોડો જીવ વેદને સાંભળે છે

કਈ કૈટਿ ਤਪੀਸੁਰ ਹૈਤੇ ॥

અને કેટલાંય કરોડો મોટા મોટા તપસ્વી બનેલા છે

કਈ ਕૈਟਿ ਆਤਮ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ ॥

કેટલાંય કરોડ મનુષ્ય પોતાની અંદર ઈશ્વરનું ધ્યાન ધરીને બેઠા છે

કਈ ਕૈਟਿ ਕਬਿ ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ ॥

અને કેટલાંય કરોડ મનુષ્ય કવિઓની રચેલી કવિતા ઉપર વિચાર કરે છે

કਈ ਕૈਟਿ ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ ॥

કેટલાંય કરોડો લોકો પ્રભુના નિત્ય નવા નામનું સ્મરણ કરે છે

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥੧॥

પણ હે નાનક! તે કરતાર નો કોઈ પણ અંત જ પામી નથી શકતા ॥੧॥

કਈ ਕૈਟਿ ભયે ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

આ જગતની રચના માં કરોડો અહંકારી જીવ છે

કਈ ਕૈਟਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ॥

કરોડો લોકો હદ દરજ્જાના જાહિલ છે

કਈ ਕૈਟਿ ਕਿਰਪਨ ਕਠੋਰ ॥

કરોડો મનુષ્ય કંજૂસ અને પથ્થર દિલ છે

કਈ ਕૈਟਿ ਅਭਿਗ ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ ॥

અને કેટલાંય કરોડ અંદરથી વંચિત છે જે કોઈના દુઃખ જોઈને ક્યારેય પલ્લભતા નથી

કਈ ਕૈਟਿ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥

કરોડો લોકો બીજાનું ધન ચોરે છે

કਈ ਕૈਟਿ ਪਰ ਦુਖਨਾ ਕਰਹਿ ॥

અને કરોડો બીજાની નિંદા કરે છે

કਈ ਕૈਟਿ ਮਾਇਆ ਸ੍ਰમ મારિ ॥

કરોડો લોકો ધન કમાવા માટે મહેનત માં લાગેલા છે

કਈ કૈટિ પરદેસ બૂમહિ ॥

અને કેટલાય કરોડ બીજા દેશોમાં ભટકી રહ્યા છે

જિતુ જિતુ લાવહુ તિતુ તિતુ લગના ॥

હે પ્રભુ! જેને જેને તું વ્યસ્તતામાં રાખે છે તે જીવ તેમજ લાગેલો છે

નાનક કરતે કી જાનૈ કરતા રચના ॥૨॥

હે નાનક! કર્તાર ની રચના નો ભેદ ફક્ત કર્તાર જ જાણે છે ॥૨॥

કਈ કૈટિ સિય જતી જોગી ॥

આ સૃષ્ટિની રચનામાં કરોડો સિધ્ધો છે અને કામને વશ રાખવાવાળા કેટલાં જોગી છે

કਈ કૈટિ રાજે રસ ભોગી ॥

અને કરોડો રસ ભોગવાવાળા રાજાઓ છે

કਈ કૈટિ પંધી સરપ ઉપાદે ॥

કરોડો પક્ષી અને સાપ પ્રભુએ પેદા કર્યા છે

કਈ કૈટિ પાથર બિરખ નિપજાદે ॥

અને કરોડો પથ્થરો અને વૃક્ષો ઉગાડ્યાં છે

કਈ કૈટિ પવન પાની ચૈસંતર ॥

કરોડો હવા પાણી અને આગ છે

કਈ કૈટિ દેસ ટૂ મંડલ ॥

કરોડો દેશ અને કરોડો પૃથ્વી છે

કਈ કૈટિ સસીઅર સૂર નખજજતૂ ॥

કેટલાય કરોડ ચંદ્ર અને સૂર્ય અને તારા છે

કਈ કૈટિ દેવ દાનવ દિંદુ સિરિ હટૂ ॥

કરોડો દેવતાઓ અને ઇન્દ્ર છે જેના માથા ઉપર છત્ર છે

સગલ સમગ્રી અપનૈ સૂતિ ધારૈ ॥

આ બધાં જ જીવ જંતુ અને પદાર્થોપ્રભુએ પોતાના હુકમ સૂત્રની અંદર પરોવેલા છે

નાનક જિસુ જિસુ ભાવૈ તિસુ તિસુ નિસતારૈ ॥૩॥

હે નાનક! જે પ્રભુનેગમે છે તેને જ પ્રભુ તારી લે છે ॥૩॥

કਈ કૈટિ રાજસ તામસ સાતક ॥

કરોડો જીવ માયા ના ત્રણ ગુણ રજસ તમસ અને સત્વમાં જ છે

કਈ કૈટિ ઘેદ પુરાન સિમિતિ અરુ સાસત ॥

કરોડો લોકો વેદ પુરાણ શ્રુતિ અને શાસ્ત્ર વાંચવા લાગ્યા છે

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਰਤਨ ਸਮੁਦ ॥

ਸਮੁਦ੍ਰਮਾਂ ਕਰੋਡੀ ਰਤਨ ਪੇਦਾ ਥਯੇਵਾ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੰਤ ॥

ਅਨੇ ਤੇਟਵਾਂਧ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਜੁਵਜੰਤੁ ਘਨਾਵੀ ਈਖਾ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ ॥

ਕਰੋਡੀ ਜੁਵ ਵਾਂਘੀ ਉਮਰਵਾਯਾ ਪੇਦਾ ਥਯਾ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ ॥

ਕਰੋਡੀ ਸੀਨਾਨਾ ਮੇਰੁ ਪਰਵਤ ਘਨੀ ਗਯਾ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਖਜਖ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ ॥

ਕਰੋਡੀ ਧਕੁ ਡਿਝਰ ਅਨੇ ਰਾਕੁਸ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ ਮ੍ਰਿਗਾਚ ॥

ਅਨੇ ਕਰੋਡੀ ਭੂਤਪ੍ਰੇਤ, ਅਨੇ ਕਰੋਡੀ ਡੁਕਕਰ ਅਨੇ ਸਿੰਭ ਏ

ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ ਸਭਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਆ ਘਬਾਂਨੀ ਨਜੁਕ ਪਝਾ ਏ ਅਨੇ ਦੂਰ ਪਝਾ ਏ

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਘਬੀ ਜਾਯਾਏ ਵਧਾਪਤ ਪਝਾ ਏ ਅਨੇ ਨਿਰੋਪ ਪਝਾ ਏ ॥੪॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ ॥

ਕਰੋਡੀ ਜੁਵ ਪਾਤਾਲਮਾਂ ਵਸਵਾਵਾਯਾ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ ॥

ਅਨੇ ਕਰੋਡੀ ਨਰਕ ਅਨੇ ਸੁਰਗਮਾਂ ਵਸੇ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ ॥

ਕਰੋਡੀ ਜੁਵ ਪੇਦਾ ਥਾਧ ਏ ਅਨੇ ਕਰੋਡੀ ਜੁਵ ਮਰੀ ਜਾਧ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਜੇਨੀ ਫਿਰਹਿ ॥

ਅਨੇ ਕਰੋਡੀ ਜੁਵ ਤੇਟਵੀ ਧੋਨਿਐਮਾਂ ਖਟਕੀ ਰਘਾ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਕਰੋਡੀ ਜੁਵ ਘੇਠਾਂ ਘੇਠਾਂ ਘਾਧ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਘਾਲਹਿ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਅਨੇ ਕਰੋਡੀ ਐਵਾ ਏ ਜੇ ਘਾਵਾਨੇ ਮਾਟੇ ਮਠੇਨਤ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਥਾਕੀਨੇ ਤੂਟੀ ਜਾਧ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਧਨਵੰਤ ॥

ਕਰੋਡੀ ਜੁਵ ਪ੍ਰਭੁ ਐ ਧਨਵਾਨ ਘਨਾਵਾਯਾ ਏ

કਈ કૈટિ માਇઆ મહિ ચિંત ॥

અને કરોડો એવા છે જેને માયા ની ચિંતા લાગેલી છે

જહ જહ ઢાઠા તહ તહ રાધે ॥

જ્યાં તે ઇચ્છે છે તે જીવો ને ત્યાં રાખે છે

નાનક સહુ કિહુ પૂઝ કૈ રાધે ॥૫॥

હે નાનક! દરેક વાત પ્રભુએ પોતાના હાથમાં જ રાખી છે ॥૫॥

કਈ કૈટિ બેઠે ચૈરાગી ॥

આ રચનામાં કરોડો જીવ વૈરાગી છે

રામ નામ સૌગિ તિનિ લિલ લારી ॥

જે લોકો હંમેશા અકાલ પુરખની સાથે જ જોડાયેલા રહે છે

કਈ કૈટિ પૂઝ કહુ ધેજંતે ॥

કરોડો લોકો પ્રભુને શોધે છે

આતમ મહિ પારબ્રહ્મ લહંતે ॥

અને પોતાની અંદર અકાલ પુરખ ને શોધે છે

કਈ કૈટિ દરસન પૂઝ પિઆસ ॥

કરોડો જીવો ને પ્રભુના દર્શનની તમજા લાગી રહે છે

તિન કહુ મિલિઈ પૂઝ અબિનાસ ॥

તેમને અવિનાશી પ્રભુ મળી જાય છે

કਈ કૈટિ મારાહિ સતસંગ ॥

કરોડો મનુષ્ય સત્સંગ માંગે છે

પારબ્રહ્મ તિન લારા રંગ ॥

તેમને અકાલ પુરખની સાથે પ્રેમ થઈ જાય છે

જિન કહુ હેઠે આપિ સુપૂર્ન ॥

જેની ઉપર પ્રભુ સ્વયં મહેરબાન થાય છે

નાનક તે જન સદા ધનિ ધૈનિ ॥૬॥

હે નાનક! તે મનુષ્ય સદા ભાગ્યશાળી છે ॥૬॥

કਈ કૈટિ ખાઠી અરુ ધંડ ॥

ધરતીના નવ ખંડ, ચાર ખૂણા થી કરોડો જીવ ઉત્પન્ન થયા છે

કਈ કૈટિ અકાસ ઘ્રમંડ ॥

બધાં જ આકાશ બ્રહ્માંડમાં કરોડો જીવ છે

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ ॥

ਕਰੋਡੀ ਪ੍ਰਾਥੀ ਪੇਦਾ ਥਏ ਰਹਾ ਏ

ਕਈ ਜੁਗਤਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਡੇਟਵੀਧ ਰੀਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਜਗਤਨੀ ਰਧਨਾ ਕਰੀ ਏ

ਕਈ ਬਾਰ ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂਏ ਡੇਟਵੀਧੇ ਵਾਰ ਜਗਤਨੀ ਰਧਨਾ ਕਰੀ ਏ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕੁ ਏਕੰਕਾਰ ॥

ਅਨੇ ਪਈ ਤੇ ਸਦਾਧ ਏਕ ਸਵਧਮ ਜ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਨੇ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਏ ਡੇਟਵਾਧ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਕਰੋਡੀ ਜ਼ੁਵਨਨੇ ਪੇਦਾ ਕਰਾ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਤਿ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂਏ ਪੇਦਾ ਥਏਨੇ ਪਈ ਪ੍ਰਭੂਮਾਂ ਵੀਨ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਅੰਤ ਕੀਏ ਪਯਾ ਨਈ ਜਾਯਾਤਾ

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੭॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੀਤਾਨਾ ਯੇਵੀ ਏਕ ਸਵਧਮ ਜ ਏ ॥੭॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ ॥

ਆ ਜਗਤਨੀ ਰਧਨਾ ਮਾਂ ਕਰੋਡੀ ਜ਼ੁਵ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਸੇਵਕ ਏ

ਤਿਨ ਹੋਵਤ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ ॥

ਤੇਮਨੀ ਆਤਮਾਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ ॥

ਕਰੋਡੀ ਜ਼ੁਵ ਜਗਤ ਨੀ ਅਸਥਿਧਿਤ ਅਕਾਥ ਪ੍ਰਰਧ ਨੇ ਮਾਨੇ ਏ

ਸਦਾ ਨਿਹਾਰਹਿ ਏਕੇ ਨੇਤ੍ਰੇ ॥

ਯੇ ਸਦਾ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਏਕ ਜ ਰੀਤੇਘਈ ਜਾਧਾਏ ਜੁਏ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ ॥

ਕਰੋਡੀ ਵੀਡੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਨੀ ਆਨੰਦ ਵੇ ਏ

ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵਹਿ ॥

ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਯਾ ਰਹਿਤ ਥਏਨੇ ਸਦਾਧ ਜ਼ੁਵੇ ਏ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ॥

ਕਰੋਡੀ ਮਨੁਘ ਪ੍ਰਭੂਨਾਮ ਨਾ ਗੁਯਾ ਗਾਧ ਏ

ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਤੇ ਆਤਮਿਕ ਆਨੰਦਮਾਂ ਸੁਖਮਾਂ ਅਤੀਵ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਰਹੇ છે

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰભੂ ਪੋਤਾਨਾ ਲਕਤੀਨੇ ਧਾਏ ਰਾਯੇ છે

ਨਾਨਕ ਓਇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥੮॥੧੦॥

કારણ કે હે ਨਾਨક! તે ਲક્ત ਪ੍ਰભુના ਪਿਆਰ હોય છે ॥੮॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ॥

શ્લોક ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਆ ਆਪਾਧ ਜਗਤਨੂੰ ਮੂਯ ਕਾਰણ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜ છે કોਈ બੀਜું ਨથી

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥੧॥

હે ਨਾਨક! હું તે ਪ੍ਰભુને કੁਰબਾਨ જાઉં છું જે જલમાં થલ માં અને ધરતીના તલ ઉપર એટલે કે આકાશમાં હાજર છે ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

અષ્ટપદી ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

પ્રભુ બધું જ કરવા માટે સમર્થ છે

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥

અને જોવોને કામ કરવા માટે પ્રેરિત કરવામાં પણ સમર્થ છે

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥

આંખના પલકારામાં જગતને પેદા કરીને નાશ પણ કરી શકે છે

ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥

તેની તાકાતની કોઈ જ સੀમા નથી

ਹੁਕਮੇ ਧਾਰਿ ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ ॥

ਸૃષ્ટિને પોતાના હੁકમમાં પેદા કરીને અધਰ ટકાવીને રાખેલી છે

ਹੁਕਮੇ ਉਪਜੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥

જગત તેના હુકમમાં પેદા થાય છે અને હુકમમાં લીન થઈ જાય છે

ਹੁਕਮੇ ਉਚ ਨੀਚ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ઊંચા અને નીચા લોકો પણ તેના હુકમમાં છે

ਹੁਕਮੇ ਅਨਿਕ રੰਗ ਪਰਕਾਰ ॥

અનેક પ્રકારના બેલ તેના હુકમમાં જ થઈ રહ્યા છે

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪੋਤਾਨੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੁੰ ਕਾਮ ਕਰੀ ਕਰੀਨੇ ਪੋਤੇ ਜੀਓ ਰਹੀਓ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਘਰਾਂ ਜੋ ਜੀਵੀਆਂ ਵਾਪਸ ਏ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਮਾਨੁਖ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਠੀਕ ਥਾਗੇ ਤੋ ਤੇ ਮਨੁਖਨੇ ਉਘ ਅਧਿਕ ਅਵਸਥਾ ਆਪੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਾਥਰ ਤਰਾਵੈ ॥

ਅਨੇ ਪਥਰ ਫਿਕਨੇ ਵਾਯਾਨੇ ਪਥ ਪਾਰ ਥਗਾਡੀ ਏ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਸ ਤੇ ਰਾਖੈ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਈਘੇ ਤੋ ਸ਼ਾਸ ਵਗਰ ਪਥ ਪ੍ਰਾਥੀਨੇ ਮੋਤਖੀ ਘਾਵੀਨੇ ਰਾਖੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਖੈ ॥

ਤੇਨੀ ਮਫੇਰਘਾਨੀ ਭੀਧ ਤੋ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਫੇਰਘਾਨੀ ਨਾ ਗੁਥ ਗਾਧ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੈ ॥

ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਮੰਜੂਰੀ ਭੀਧ ਤੋ ਘਰਾਘ ਧਾਥ ਧਨ ਵਾਯਾ ਨੇ ਪਥ ਵਿਕਾਰੀਖੀ ਘਾਵੀ ਵੇ ਏ

ਆਪਿ ਕਰੈ ਆਪਨ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਏ ਕਾਂਓ ਪਥ ਕਰੇ ਏ ਪੋਤਾਨੀ ਸਥਾਭ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਕਰੇ ਏ

ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜੋ ਥੀਕ ਪਰਥੀਕ ਨੋ ਮਾਥਿਕ ਏ

ਖੇਲੈ ਬਿਗਸੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਤੇ ਘਾਨਾਂ ਫਿਕ ਨੇ ਜਾਥਾਵਾ ਵਾਯਾ ਏ ਤੇ ਪੋਤੇ ਜੋ ਜਗਤਨੋ ਰਮਤ ਰਮੀ ਰਹੀਓ ਏ

ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ ॥

ਅਨੇ ਤੇਨੇ ਜੀਓਨੇ ਯੁਥ ਥਾਧ ਏ ਜੋ ਤੇਨੇ ਸਾਰੰ ਥਾਗੇ ਏ ਤੇ ਜੋ ਕਾਮ ਤੇ ਕਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਨਾ ਜੇਵੋ ਘੀਜੋ ਕੀਓ ਜੋ ਫੇਘਾਤੀ ਨਖੀ ॥੨॥

ਕਹੁ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥

ਮਾਥਾਸਨੇ ਜਰਾ ਪ੍ਰਥੀ ਤੇ ਤਾਰਾ ਪੋਤਾਨਾਖੀ ਕਯੁੰ ਕਾਮ ਥਓ ਜਾਧ ਏ?

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਰੰ ਥਾਗੇ ਏ ਤੇ ਜੋ ਜੀਵ ਪਾਸੇ ਤੇ ਕਰਾਵੇ ਏ

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਹੋਇ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੇਇ ॥

ਜੋ ਮਨੁਖਨਾ ਭਾਥਮਾਂ ਭੀਧ ਤੋ ਘਖੀ ਐ ਵਸਤੁ ਉਪਰ ਤੇ ਕਘਾਯੋ ਕਰੀ ਵੇ

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰੇਇ ॥

ਪੜਾ ਪ੍ਰਭੁਐ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਜ ਕਰੇ ਏ ਜੇ ਤੇਨੇ ਗਮੇ ਏ

ਅਨਜਾਨਤ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ ॥

ਮੂਰ੍ਯਤਾ ਨੇ ਕਾਰਯੋ ਮਨੁਖ ਮਾਧਾਮਾਂ ਝੁਕੀ ਗਯੋ ਏ

ਜੇ ਜਾਨਤ ਆਪਨ ਆਪ ਬਚੈ ॥

ਯੋ ਸਮਝਦਾਰ ਭੋਧ ਤੋ ਪੋਤੇ ਜ ਤੇਨਾਥੀ ਘਯੇਕੋ ਰਛੇ

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ ॥

ਪੜਾ ਤੇਜੁ ਮਨ ਲੁਥਾਵਾਮਾਂ ਲੁਥਾਯੇਕੁੰ ਏ

ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥

ਮਾਧਾ ਮਾਟੇ ਥਏਨੇ ਦੁਸ਼ੋਧ ਦਿਸ਼ਾਯੋਮਾਂ ਦੋਡੇ ਏ ਅੰਯਨਾ ਪਕਾਰਾਮਾਂ ਧਾਰੇ ਕੀਰ ਦੋਡਲਾਗ ਕਰੇ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਮਠੇਰ ਜੇ ਜੇ ਮਨੁਖਯੇ ਮਯੋ ਤੇ ਤੇ ਮਨੁਖਯੇ ਤੇ ਪੋਤਾਨੀ ਭਕਿਤ ਘਛੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਇ ॥੩॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖਯਨਾਮਮਾਂ ਅਡੋਥ ਰਛੇ ਏ ॥੩॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਨੀਚ ਕੀਟ ਕਉ ਰਾਜ ॥

ਕੁਝਾਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਟੀ ਜੇਵਾ ਮਨੁਖਯੇ ਰਾਜਧ ਆਪੀ ਏ ਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗਰੀਯੋ ਉਪਰ ਮਠੇਰ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਏ

ਜਾ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖਯਮਾਂ ਕੋਏ ਗੁਝਾ ਨਥੀ ਏਯਾਤੋ

ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ ਦਹ ਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥

ਤੇਨੇ ਤੇ ਐਕ ਪਯਮਾਂ ਦੁਸ਼ੋ ਦਿਸ਼ਾਯੋਮਾਂ ਧਮਕਾਵੀ ਏ ਏ

ਜਾ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ ਬਖਸੀਸ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖਯ ਉਪਰ ਜਗਤਨੋ ਮਾਭਿਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪੋਤਾਨੀ ਘਛਿਸ਼ ਕਰੇ ਏ

ਤਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਨੈ ਜਗਦੀਸ ॥

ਤੇਨਾ ਕਮੋਨਾ ਕੇਯ ਨਥੀ ਗਝਾਤਾ

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਆ ਜ਼ੁਵਨ ਅਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਘਥੁੰ ਜ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਐ ਆਪੇਕੀ ਪੂੰਝ ਏ

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਦੁਰੇਕ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਘਾਪਕ ਪ੍ਰਭੁਨੋ ਜ ਜਥਕੋ ਏ

ਅਪਨੀ ਬਣਤ ਆਪਿ ਬਨਾਈ ॥

ਆ ਜਗਤਨੀ ਰਚਨਾ ਤੇਭੇ ਪੋਤੇ ਜ ਰਚੀ ਏ

ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪੋਤਾਨੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਨੇ ਪੋਤੇ ਜ ਜੋਏ ਨੇ ਯੁਗ ਥਏ ਰਹੀ ਏ ॥੪॥

ਇਸ ਕਾ ਬਲੁ ਨਾਹੀ ਇਸੁ ਹਾਥ ॥

ਆ ਜੁਵਨੀ ਤਾਕਾਤ ਤੇਨਾ ਪੋਤਾਨਾ ਛਾਥਮਾਂ ਨਥੀ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਥ ॥

ਘਬਾਂ ਜ ਜੁਵੀ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਲੂ ਸਵਯੰ ਘਬੁੰ ਕਰਾਵਵਾ ਮਾਟੇ ਸਮਰਥ ਏ

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਪੁਰਾ ਜੀਉ ॥

ਘਿਧਾਰੀ ਜੁਵ ਪ੍ਰਲੂਨਾ ਫੁਕਮਮਾਂ ਧਾਥਵਾਵਾਯੀ ਏ

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਬੀਉ ॥

ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਥਾਧ ਏ ਐ ਜ ਜੇ ਪ੍ਰਲੂ ਨੇ ਗਮੇ ਏ

ਕਬਹੂ ਉਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਬਸੈ ॥

ਪ੍ਰਲੂ ਸਵਧਮ ਡਯਾਰੇ ਭੰਗਿਆਮਾਂ ਡਯਾਰੇਕ ਨੀਧਾਮਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਕਬਹੂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਰੰਗਿ ਹਸੈ ॥

ਡਯਾਰੇਕ ਧਿੰਤਾਮਾਂ ਭੋਧ ਏ ਡਯਾਰੇਕ ਯੁਗੀ ਨੀ ਮੋਯ ਮਾਂ ਛਸਤੀ ਫੇਯਾਧ ਏ

ਕਬਹੂ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਡਯਾਰੇਕ ਘੀਜਾਨੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਧਾਰਵਾਨੀ ਵਧਵਾਰ ਘਨਾਵੀਨੇ ਘੇਠੀ ਏ

ਕਬਹੂ ਉਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

ਡਯਾਰੇਕਯੁਗੀ ਨਾ ਕਾਰਯੋ ਆਕਾਸ਼ਮਾਂ ਭੰਯੇ ਧਤੇ ਏ; ਡਯਾਰੇਕ ਧਿੰਤਾਨੇ ਕਾਰਯੋ ਪਾਤਾਯਮਾਂ ਪਤੀ ਜਾਧ ਏ

ਕਬਹੂ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਡਯਾਰੇਕ ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਈਸ਼ਵਰੀਧ ਵਿਧਾਰ ਕਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੁਵਨੇ ਪੋਤਾਨਾਮਾਂ ਮੇਯਵਵਾ ਵਾਯੀ ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਏ ॥੫॥

ਕਬਹੂ ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਪ੍ਰਲੂ ਜੁਵੀਮਾਂ ਵਧਾਪਕ ਥਏ ਨੇ ਡਯਾਰੇਕ ਤੇਟਵਾਧ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਨਾਧ ਕਰੀ ਰਹੀ ਏ

ਕਬਹੂ ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਡਯਾਰੇਕ ਫਿਵਸ-ਰਾਤ ਸੂਰੀ ਜ ਰਏ ਏ

ਕਬਹੂ ਮਹਾ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਡਯਾਰੇਕ ਡੋਧਮਾਂ ਆਵੀਨੇ ਯੂਧ ਜ ਡਰਾਮਯੀ ਵਾਗੇ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਹੋਤ ਰਵਾਲ ॥

ਝਾਰੇਕ ਜ਼ੁਹੀਨਾ ਧਰਥੀਨੀ ਖੂਨ ਘਨੀਨੇ ਰਹੇ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ ਰਾਜਾ ॥

ਝਾਰੇਕ ਮੋਟੇ ਰਾਜਾ ਘਨੀ ਘੇਸੇ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ ॥

ਝਾਰੇਕ ਐਕ ਨੀਧੀ ਜਾਤਿਨਾ ਸਿਘਾਰੀਨੋ ਵੇਸ਼ ਧਰੀ ਕੇ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਅਪਕੀਰਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥

ਝਾਰੇਕ ਘਣਨਾਮ ਕਰਾਵੇ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਝਾਰੇਕ ਪੋਤਾਨਾ ਵਯਾਝਾ ਕਰਾਵੇ ਏ

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹੈ ॥

ਜ਼ੁਹ ਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਜ਼ੁਹਨ ਵਧੀਤ ਕਰੇ ਏ ਜੇਮ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਾਵੇ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ !ਕੀਓ ਵਿਰਥਾ ਮਨੁਖ ਗੁਰਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ॥੬॥

ਕਬਹੂੰ ਹੋਇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰੇ ਬਖਜਾਨੁ ॥

ਸਰਵ ਵਧਾਪੀ ਪ੍ਰਭੁ ਝਾਰੇਕ ਪੰਡਿਤ ਘਨੀਨੇ ਘੀਜਾ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀ ਰਹੀ ਭੀਧ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਮੇਨਿਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਝਾਰੇਕ ਮੈਨੀ ਸਾਧੁ ਘਨੀਨੇ ਸਮਾਧਿ ਵਗਾਡੀਨੇ ਘੇਠੇ ਭੀਧ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਤਟ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ॥

ਝਾਰੇਕ ਤੀਰਥਨਾ ਤਿਨਾਰੇ ਸਨਾਨ ਕਰੀ ਰਹੀ ਭੀਧ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨ ॥

ਝਾਰੇਕ ਸਿਧੀ ਅਨੇ ਸਾਧਕ ਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਮੋਛਾਥੀ ਜ਼ਾਨਨੀ ਵਾਤੀ ਕਰੇ ਏ

ਕਬਹੂੰ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗ ਹੋਇ ਜੀਆ ॥

ਝਾਰੇਕ ਕੀਡੀ, ਭਾਥੀ, ਪਤੰਗਿਯੁੰ ਐਵਾ ਜ਼ੁਹ ਘਨੀਨੇ ਰਹੇ ਏ

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮੈ ਭਰਮੀਆ ॥

ਪੋਤੇ ਜ ਪਰਮਾਤਮਾ ਐ ਭ੍ਰਮਮਾਂ ਨਾਯੇਥਾ ਤੇਟਵੀਧ ਧੋਨਿਅਮਾਂ ਭਟਕੇ ਏ

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਜਿਉ ਸ੍ਵਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ ॥

ਘਛੁ ਰੂਪਿਧਾ ਨੀ ਜੇਮ ਤੇਟਵੀਧ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਰੂਪ ਫੇਯਾਡੇ ਏ

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ ॥

ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਗਮੇ ਏ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਤੇ ਜ਼ੁਹੀਨੇ ਨਧਾਵੇ ਏ

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਇ ॥

ਤੇ ਜ ਥਾਧ ਓ ਜੇ ਤੇ ਮਾਫਿਓਨੇ ਠੀਕ ਥਾਧੇ ਓ

ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੭॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਤੇਨਾ ਜੇਹੋ ਘੀਜੋ ਤੀਓ ਜ ਨਥੀ ॥੭॥

ਕਬਹੂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ ॥

ਜਧਾਰੇ ਖਧਾਰੇਧ ਪਧਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਅੰਸ਼ ਆ ਜੁਧ ਸਤ੍ਸੰਗਮਾਂ ਪਛੋਧੇ ਓ

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਤੀ ਤੇ ਸਥਾਨ ਪਰਥੀ ਪਾਓ ਨਥੀ ਆਵਤੀ

ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਤਾਰਧਾ ਤੇ ਤੇਨੀ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਜ਼ਾਨਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਥਓ ਜਾਧ ਓ

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਅਨੇ ਤੇ ਜ਼ਾਨਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਯੀ ਭਾਵਤ ਨੀ ਨਾਸ਼ ਨਥੀ ਭੀਤੀ

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗਿ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖਨਾ ਤਨ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਮਾਂ ਅਨੇ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ ਰੰਗਾਓਨੇ ਰਭੇ ਓ

ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਤੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਭਜੂਰੀ ਮਾਂ ਵਸੇ ਓ

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ ॥

ਤੀ ਜੇਵਾ ਪਾਧੀਮਾਂ ਪਾਧੀ ਆਵੀਨੇ ਮਯੇ ਓ

ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਤੇਹੀ ਜ ਸਤ੍ਸੰਗ ਮਾਂ ਜਓਨੇ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਜਯੋਤਿ ਮਾਂ ਵੀਨ ਥਓ ਜਾਧ ਓ

ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥

ਤੇਨਾ ਜੰਮ ਮਰਧਾਨਾ ਫੇਰਾ ਸਮਾਸ਼ ਥਓ ਜਾਧ ਓ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਧੀਮਾਂ ਤੇਨੇ ਠੇਕਾਧੁੰ ਮਯੀ ਜਾਧ ਓ

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥੮॥੧੧॥

ਓ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਸਦਾਧ ਫੁਰਘਾਨ ਥਓ ਜਾਓ ਓ ॥੮॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ॥

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ ॥

ਗਰੀਘ ਸਵਭਾਵਵਾਯੀ ਮਨੁਖ ਅਭੰਕਾਰ ਫੂਰ ਕਰੀਨੇ ਅਨੇ ਵਿਨਮ੍ਰਣੀਨੇ ਸੁਖੀ ਰਭੇ ਓ

ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗਲੇ ॥੧॥

ਪਧਾ ਓ ਨਾਨਕ! ਮੀਟਾ ਮੀਟਾ ਅਭੰਕਾਰੀ ਮਨੁਖ ਅਭੰਕਾਰਮਾਂ ਗਯੀ ਜਾਧ ਓ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਨਾ ਮਨਮਾਂ ਰਾਜਯਨੁ ਗੁਮਾਨ ਏ

ਸੇ ਨਰਕਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ ॥

ਤੇ ਨਰਕਮਾਂ ਪਸਵਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਏ

ਜੇ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨਵੰਤੁ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੇ ਯੂਯ ਯ ਸੁੰਦਰ ਸਮਯੇ ਏ

ਸੇ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ ॥

ਤੇ ਵਿਛਾਨੀ ਕੀਤੀ ਭੋਯ ਏ

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਯੇ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੇ ਯੂਯ ਯ ਗਯਯਨਾ ਕਾਮ ਕਰਵਾਵਾਯੀ ਕਠੇਵਡਾਵੇ ਏ

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ ॥

ਤੇ ਸਦਾ ਪੇਦਾ ਥਾਯ ਏ ਅਨੇ ਮਰੇ ਏ ਕੇਟਕੀ ਯੋਨਿਮਾਂ ਖਟਕਤੀ ਝਰੇ ਏ

ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੇ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਧਨ ਅਨੇ ਜਮੀਨੀ ਮਾਲਿਕੀਨੀ ਅਭੰਕਾਰ ਕਰੇ ਏ

ਸੇ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ ॥

ਤੇ ਮੂਰਖ ਏ ਅਨੇ ਅਜ਼ਾਨੀ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ ॥

ਮਭੇਰ ਕਰੀਨੇ ਯੇ ਮਨੁਖਨਾ ਫਿਲਮਾਂ ਗਰੀਬੀ ਨੀ ਸਵਲਾਵ ਈਸ਼ਰ ਨਾਯੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਆ ਜਿਫਗੀਮਾਂ ਵਿਕਾਰੀਥੀ ਯਯੇਕੀ ਰਭੇ ਏ ਅਨੇ ਪਰਕੋਕਮਾਂ ਸੁਖ ਪਾਮੇ ਏ
॥੧॥

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਰਬਾਵੈ ॥

ਮਨੁਖ ਧਨਵਾਨ ਥਏਨੇ ਗੁਮਾਨ ਕਰੇ ਏ

ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਪਯਾ ਤੇਨਾ ਅੰਤ ਸਮਯੇ ਕੀਓਂ ਤਕ ਖਾਰਨੀ ਵਸਤੁ ਪਯਾ ਤੇਨੀ ਸਾਥੇ ਨਥੀ ਜਤੀ

ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਊਪਰਿ ਕਰੇ ਆਸ ॥

ਬਯਾਂ ਯਧਾਂ ਕਝਕਰੀ ਅਨੇ ਮਨੁਖ ਉਪਰ ਮਾਯਾਸ ਆਸ਼ਾ ਕਗਾਡੀਨੇ ਰਾਯੇ ਏ

ਪਲ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ॥

ਪਯਾ ਥੀਡੀ ਕੁਯਾ ਮਾਂ ਤੇਨੀ ਵਿਨਾਸ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵੰਤੁ ॥

ਅਨੇ ਤੇਮਾਂਥੀ ਤੋਏ ਪੜਾ ਤੇਨੀ ਸਭਾਧਕ ਨਥੀ ਘਨਤੀ

ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ ॥

ਪੜਾ ਅੰਤ ਸਮਧੇ ਐਕ ਫ਼ਾਇਜ਼ਮਾਂ ਘਨੀਨੇ ਰਾਘ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਯੇ ਮਾਯਾਸ ਪੋਤੇ ਐਟਥੀ ਅਠੰਕਾਰੀ ਥਏ ਜਾਧ ਏ ਤੇ ਤੇ ਤੋਏ ਨੀ ਪੜਾ ਪਰਵਾ ਨਥੀ ਕਰਤੀ

ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥

ਸਫ਼ਗੁਰੂ ਨੀ ਫ਼ਧਾਥੀ ਯੇਨੀ ਅਠੰਕਾਰ ਫ਼ੂਰ ਥਾਧ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਸਫ਼ਗੁਰੂ ਨੀ ਫ਼ਧਾਥੀ ਯੇਨੀ ਅਠੰਕਾਰ ਫ਼ੂਰ ਥਾਧ ਏ

ਸੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖਪ੍ਰਭੂਨੀ ਫ਼ਰਗਾਫ਼ਮਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਥਾਧ ਏ ॥੨॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੇ ॥

ਯੋ ਤੋਏ ਮਨੁਖ ਕਰੋਤੀ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਅਠੰਕਾਰ ਪੜਾ ਕਰੇ

ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ ॥

ਤੀ ਤੇ ਘਖਾਂ ਯੇ ਕਾਮ ਘਥਰਥ ਥਏ ਜਾਧ ਏ ਤੇ ਘਖਾਂ ਕਾਮ ਥੀ ਤੇ ਥਾਕੀ ਜਾਧ ਏ

ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਅਨੇਕੀ ਤਪ ਅਨੇ ਸਾਧਨਾ ਕਰੀਨੇ ਯੋ ਤੇਨੂੰ ਗੁਮਾਨ ਕਰੇ

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਤੀ ਤੇ ਪੜਾ ਨਰਕ ਅਨੇ ਸਵਰਗ ਮਾਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਪੇਫ਼ਾ ਥਾਧ ਏ ਕਧਾਰੇਕ ਸੁਘ ਅਨੇ ਕਧਾਰੇਕ ਫ਼ੁਘ ਲੀਗਵੇ ਏ

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਆਤਮ ਨਹੀ ਦ੍ਰਵੈ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਧਤਨ ਕਰੀਨੇ ਪੜਾ ਯੋ ਫ਼ੁਫ਼ਧ ਨਰਮ ਨ ਥਾਧ

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗਵੈ ॥

ਤੀ ਘਤਾਵੀ ਤੇ ਐਵੀ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਫ਼ਰਘਾਰਮਾਂ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਭੀਧੀ ਫ਼ਾਕੇ?

ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੇ ਨੇਕ ਕਠੇਵਡਾਵੇ ਏ

ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਨੇਕੀਤੇਨੀ ਨਯੁਕ ਪੜਾ ਨਥੀ ਫ਼ਟਕਤੀ

ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਨੂੰ ਮਨ ਘਖਾਨਾਂ ਧਰਫ਼ੀਨੀ ਧੂਯ ਯੇਵੁ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖਾਨੀ ਸ਼ੋਭਾ ਸੁੰਦਰ ਥਈ ਜਾਇ ॥੩॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ ॥

ਮਨੁਖਾ ਜਾਨੈ ਸੁਖੀ ਐਵੁੰ ਸਮਝੇ ॥ ਏ ਮਾਰਾਥੀ ਕੰਠਕ ਥਈ ਸ਼ਕਸ਼ੇ ॥

ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਤ੍ਯਾਂ ਸੁਖੀ ਤੇਨੇ ਕੀਓ ਜ ਸੁਖ ਨਥੀ ਮਯਤੁੰ ॥

ਜਬ ਇਹ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ॥

ਜਾਨੈ ਸੁਖੀ ਤੇ ਸਮਝੇ ॥ ਏ ਏ ਮਾਰਾ ਘਰ ਉਪਰ ਕੰਠਕ ਕਰੀ ਸ਼ਕੁੰ ॥

ਤਬ ਲਗੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ ॥

ਤ੍ਯਾਂ ਸੁਖੀ ਤੇਨਾ ਅਛੰਕਾਰ ਨੇ ਕਾਰਯੋ ਤੇ ਯੋਨਿਮਾਂ ਭਟਕਤੀ ਝਰੇ ॥

ਜਬ ਧਾਰੈ ਕੋਊ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ ॥

ਜਾਨੈ ਸੁਖੀ ਮਨੁਖਾ ਕੀਓਨੋ ਵੇਰੀ ਅਨੇ ਕੀਓਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮਝੇ ॥

ਤਬ ਲਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ ॥

ਤ੍ਯਾਂ ਸੁਖੀ ਤੇਨੁੰ ਮਨ ਠੇਕਾਯੋ ਨਥੀ ਆਵਤੁੰ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ ॥

ਜਾਨੈ ਸੁਖੀ ਮਾਯਾਸ ਮਾਯਾਨਾ ਮੋਹਮਾਂ ਗਰਭ ਥਈ ਨੇ ਰਛੇ ॥

ਤਬ ਲਗੁ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥

ਤ੍ਯਾਂ ਸੁਖੀ ਤੇਨੇ ਧਰਮਰਾਜ ਏਏ ਏਤਾ ਰਛੇ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ ॥

ਮਾਯਾਨਾ ਘੰਘਨ ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਮਛੇਰ ਥੀ ਤੂਟੇ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਛੂਟੈ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਖਾਨੀ ਅਛੰਕਾਰ ਗੁਰੂਨੀ ਕ੍ਰਪਾ ਮਾਂ ਜ ਘਟਮ ਥਾਯ ॥੪॥

ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥

ਮਨੁਖਾ ਭਯਾਰੋ ਰੂਪਿਯਾ ਕਮਾਯ ॥ ਤੋ ਥਾਯੋ ਰੂਪਿਯਾਨੀ ਮਾਟੇ ਭੀਨੇ ਏਏ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥

ਮਾਯਾ ਜਮਾ ਕਰਤੀ ਜ ਜਾਯ ॥ ਪਯਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਥੀ ਥਤੀ ॥

ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਕਰੈ ॥

ਮਾਯਾਨੀ ਅਨੇਕ ਮੋਹ ਮਨਾਵੇ ॥ ਪਯਾ ਛੈਯੇ ਧਰ ਪਤ ਨਥੀ ਥਤੀ ॥

ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰੈ ॥

ਭੋਗ ਨੀ ਪਾਭਯਾ ਏਏ ॥ ਅਨੇ ਘੁਯਾ ਜ ਫੁਯਾ ਥਾਯ ॥

ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀ ਕੋਊ ਰਾਜੈ ॥

ਜੇ ਅੰਦਰ ਸੰਤੋਖ ਨ ਭੀਤੀ ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਤਕ ਮਨੁਖ ਤ੍ਰਿਸ ਨ ਥਏ ਸ਼ੰਕੇ

ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਬਿਥੇ ਸਭ ਕਾਜੈ ॥

ਤੇਰੀ ਰੀਤੇ ਸੰਤੋਖ ਭੀਨ ਮਨੁਖ ਯਥਾ ਜੋ ਕਾਮਨੀ ਓਖਲਾਓ ਘਰੁ ਓ ਜੇਰੀ ਰੀਤੇ ਸਪਨਾਨੋ ਕੋਈ
ਕਾਲ ਨਥੀ ਭੀਤੀ

ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਨੀ ਮੋਝ ਮਾਂ ਜੋ ਯਥਾ ਸੁਖ ਓ

ਬਡਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ

ਅਨੇ ਆ ਸੁਖ ਕੋਈ ਪਾਤਕ ਮੋਟਾ ਲਾਯਸ਼ਾਲੀ ਨੇ ਜੋ ਮਯੋ ਓ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜੋ ਯਥੁ ਜੋ ਕਰੇ ਓ ਅਨੇ ਜ਼ੁਬੋ ਪਾਸੇ ਕਰਾਵਵਾ ਸਮਰਥ ਓ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥੫॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ॥੫॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜੋ ਯਥੁ ਕਰਵਾਨੀ ਯੋਗਯ ਓ ਅਨੇ ਜ਼ੁਬੋ ਪਾਸੇ ਕਰਾਵਵਾ ਮਾਟੇ ਸਮਰਥ ਓ

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਨੇ ਜੋਈ ਕੇ ਆ ਜ਼ੁਬਨਾ ਭਾਖਮਾਂ ਕੁੰਓ ਜੋ ਨਥੀ

ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਤੇ ਮਨੁਖ ਉਪਰ ਕਰੇ ਓ ਤੇ ਤੇਰੀ ਜੋ ਯਨੀ ਜਾਯ ਓ

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਇ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਯੰ ਜੋ ਓ

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਨੇ ਸੁ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ॥

ਜੋ ਕਾਂਓ ਪਾਤਕ ਤੇਨੇ ਯਨਾਯੁੰ ਓ ਤੇ ਤੇਨੇ ਤੇਯੋ ਪੋਤਾਨੀ ਮੋਝ ਮਾਂ ਯਨਾਯੁੰ ਓ

ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਹੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਯਥਾਂ ਜ਼ੁਬੋਨਾ ਅੰਗੇਅੰਗਮਾਂ ਤੇ ਜੋ ਓ ਅਨੇ ਯਥਾਂ ਥੀ ਅਲਗ ਪਾਤਕ ਤੇ ਜੋ ਓ

ਬੂਝੈ ਦੇਖੈ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ ॥

ਤੇ ਯਥੁ ਜੋ ਸਮਝੇ ਓ ਜੁਝੇ ਓ ਅਨੇ ਆਯੋਯੋ ਓ

ਆਪਹਿ ਏਕ ਆਪਹਿ ਅਨੇਕ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਯੰ ਜੋ ਏਕ ਓ ਅਨੇ ਸਵਯੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਣਾ ਕਰੀ ਰਹੇਯਾ ਓ

ਮਰੈ ਨ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਤੇ ਨ ਤੋ ਕਯਾਰੇਯ ਮਰੇ ਓ ਅਨੇ ਨ ਤੇਨੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਓ ਤੇ ਨ ਤੋ ਪੇਦਾ ਥਾਯ ਓ

ਨਾਨਕ ਸਦ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਪੋਤਾਨੀ ਅੰਦਰ ਸਿੰਘਰ ਰਹੇ ਏ ॥੬॥

ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਸਮਝੈ ਆਪਿ ॥

ਤੇ ਸਵਯੰ ਜੋ ਸਿਖਾ ਆਪੇ ਏ ਅਨੇ ਸਵਯੰ ਜੋ ਤੇ ਸਿਖਾਯਾਨੇ ਸਮਝੇ ਏ

ਆਪੇ ਰਚਿਆ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥

ਜਗਤਨੀ ਫਰੇਕ ਵਸਤੁ ਤੇਯੋ ਯਨਾਵੇਥੀ ਏ

ਆਪਿ ਕੀਨੇ ਆਪਨ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਪੋਤਾਨੀ ਵਿਸਤਾਰ ਤੇਯੋ ਯੁਫ ਜੋ ਯਨਾਯੋ ਏ

ਸਭੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਆ ਯਥੁ ਤੇਯੋ ਜੋ ਤੀ ਯਨਾਵੇਥੁ ਏ

ਉਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਹਹੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਯਤਾਵੀ ਤੇਨਾਥੀ ਅਥਗ ਕਾਂਓ ਭੀਓ ਫਾਕੇ ਯਨੇ?

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੈ ਸੋਇ ॥

ਫਰੇਕ ਜਾਯਾਏ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜੋ ਮੋਯੁਫ ਏ

ਅਪੁਨੇ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰ ॥

ਅਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਯੇਥ ਪੋਤੇ ਜੋ ਕਰਵਾ ਥਾਧਕ ਏ

ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਰੰਗ ਆਪਾਰ ॥

ਅਨੰਤ ਰੰਗੀਨਾ ਫੇਯਾਡੀ ਕਰੇ ਏ

ਮਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ ॥

ਜ਼ੁਵਨਾ ਮਨੀ ਅੰਦਰ ਸਵਯੰ ਵਸੇ ਏ ਜ਼ੁਵਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਮਾਂ ਵਸਾਵੀਨੇ ਯੇਠੀ ਏ

ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਨੂੰ ਮੂਲ੍ਯ ਕੁਯਾਰੇਧ ਨ ਯਤਾਵੀ ਫਾਕਾਧ ॥੭॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ॥

ਯਥਾਂਨੀ ਮਾਥਿਕ ਪ੍ਰਭੂ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਕਾਧਮ ਰਹੇਵਾ ਵਾਯੀ ਏ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਖਿਆਨੀ ॥

ਗੁਰਨੀ ਮਫੇਰਯਾਨੀਥੀ ਕੀਓ ਵਿਰਥਾਏ ਜੋ ਆ ਵਾਤ ਕਢੀ ਏ

ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਭੁ ਕੀਨਾ ॥

ਜੋ ਕਾਂਓ ਪਯਾ ਤੇਨੇ ਯਨਾਯੁ ਏ ਤੇ ਸੰਪੂਰ੍ਯ ਏ ਅਥੂਨੇ ਨਥੀ

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਬਿਰਲੈ ਚੀਨਾ ॥

ਆ ਵਾਤ ਕਰੋਡਮਾਂਥੀ ਕੀਓ ਵਿਰਥਾ ਏ ਜੋ ਆ ਵਾਤ ਜਾਯੀ ਏ

ਭਲਾ ਭਲਾ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ॥

ਏ ਅત੍ਯੰਤ ਸੁੰਦਰ ਅਨੰਤ ਅਨੇ ਯੋਮਿਸਾਵ ਪ੍ਰਭੂ!

ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ॥

ਤਾਰਨ ਰੂਪ ਤੇਟਲੁ ਸੁੰਦਰ, ਅਨੰਤ, ਅਨੂਪਮ ਏ

ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਤਾਰੀ ਘੋਰੀ ਤੇਟਲੀ ਗੁਧ, ਅਨੇ ਮੀਠੀ ਏ

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸੁਣਨ ਬਖਜਾਣੀ ॥

ਅਨੇ ਗੁਭ ਤੇਨੇ ਉਘਾਰਯਾ ਕਰੀ ਰਈ ਏ; ਫਰੇਕ ਸ਼ਰੀਰਨਾ ਕਾਨੋ ਫ਼ਾਰਾ ਸਾਂਭਯੀ ਸ਼ਕਾਯ ਏ ਫਰੇਕ
ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਤੂੰ ਯੁਧ ਜ ਘੋਰੀ ਰਹੀ ਏ

ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ॥

ਤੂੰ ਗੁਧ, ਅਨੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਏ ਜਥੇ

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੮॥੧੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਨਾਮਨੀ ਪ੍ਰੀਤਿਨੇ ਮਨਮਾਂ ਜਪਤੀ ਰਏ ॥੮॥੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੇ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੇ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਸੰਤੋਨੀ ਸ਼ਰਯਾ ਪਏ ਏ ਤੇ ਮਾਯਾਨਾ ਘੰਘਨਥੀ ਘਰੀ ਜਾਯ ਏ

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥੧॥

ਪਯਾ ਏ ਨਾਨਕ! ਸੰਤੋਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਨੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਪੇਦਾ ਥਵੁੰ ਪਏ ਏ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਮਨੁਖਨੂੰ ਗੁਭਨ ਵਧੈ ਜ ਨੀਕਯੀ ਜਾਯ ਏ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ॥

ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਧਮ ਥੀ ਘਰੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤਾ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਘਰਾ ਜ ਸੁਯਨੋ ਨਾਸ਼ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥

ਅਨੇ ਮਨੁਖ ਫੁਯਨਾ ਨਰਕਮਾਂ ਪਈ ਜਾਯ ਏ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਮਨੁਖਨੀ ਘੁਧਿ, ਮੇਰੀ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ॥

ਅਨੇ ਜਗਤਮਾਂ ਮਨੁਖ ਨੀ ਸੋਭਾ ਥੀ ਤੇ ਵੰਧਿਤ ਰਹੀ ਜਾਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸੰਤ ਜੇਨੀ ਧਿਕਾਰੇ ਏ ਤੇ ਮਨੁਖ ਨੀ ਕੋਈ ਪਾਸ ਮਨੁਖ ਸਹਾਯਤਾ ਨਥੀ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ ॥

ਕਰਤਾ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਹੁਦਯ ਗੰਢੁ ਥਏ ਜਾਏ

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ ॥

ਪਾਸ਼ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਸੰਤੋ ਪੋਤੇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤੋ

ਨਾਨਕ ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਸੰਤ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਨਿੰਦਕ ਪਾਸ਼ ਪਾਪੋਥੀ ਘਰੀ ਜਾਏ ॥੧॥

ਸੰਤ ਕੇ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਨਿੰਦਕਨੋ ਧਰੋਰੋ ਖੜ ਥਏ ਜਾਏ

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਨਿੰਦਕ ਘਰੀ ਜਾਯਾਏ ਕਾਗਡਾਨੀ ਜੇਮ ਕਾਂ ਕਾਂ ਕਰੇ ਏ ਨਿੰਦਾਨਾ ਵਧਨ ਘੋਰਤੋ ਫ਼ਰੇ ਏ

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੇਨਿ ਪਾਇ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਘੋਟਾ ਸਵਲਾਵਵਾਯੋ ਘਰੀ ਜਾਏ ਅਨੇ ਮਨੁਖ ਸਾਪ ਨੀ ਧੋਨੀ ਮਾਂ ਪਡੇ ਏ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੇਨਿ ਕਿਰਮਾਇ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਕ੍ਰਿਮਿ ਵਗੇਰੇ ਨਾਨੀ ਧੋਨੀ ਮਾਂ ਲਟਕਤੋ ਰਹੇ ਏ

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਨੇ ਕਾਰਣੋ ਨਿੰਦਕ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਨੀ ਆਗਮਾਂਸਯਗਤੋ ਰਹੇ ਏ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੇ ਛਲੈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਨੇ ਕਾਰਣੋ ਫ਼ਰੇਕ ਮਨੁਖ ਫ਼ਰੇਕ ਨੇ ਫ਼ਗੋ ਫ਼ੇਤੋ ਫ਼ਰੇ ਏ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਘਰੁੰ ਜੋ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਏ ਥਏ ਜਾਏ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਨਿੰਦਕ ਮਹਾ ਨੀਚ ਘਰੀ ਜਾਏ

ਸੰਤ ਦੇਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਨੇ ਕੋਈ ਆਸ਼ਰੋ ਨਥੀ ਰਹੇਤੋ

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਸੰਤ ਨੇ ਗਮੇ ਤੋ ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਨੇ ਪਛਾ ਯੁਘ ਜ ਸਾਰੀ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਪਛੋਧਾਡੀ ਏ ਏ
॥੨॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯੋ ਸਦਾਧ ਅਤਿ ਮਾਂ ਰਏ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਐਕ ਕੁਝ ਪਛਾ ਪੋਤਾਨੋ ਅਤਾਧਾਰੀ ਸਵਭਾਵ ਨਈ ਓਡਤੋ

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਯੁਘ ਜ ਮੋਟੋ ਜੁਥਮੀ ਯਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਓਸ਼ਰ ਫ਼ਾਰਾ ਤੇਨੇ ਬਿਝਕਾਰ ਮਯੋ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਰਾਜਧ ਥੀ ਵੰਧਿਤ ਥਓ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਸਦਾਧ ਫ਼ੁਯੀ ਅਨੇ ਆਤੁਰ ਰਏ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਨੇ ਯਥਾ ਜ ਰੋਗ ਵਾਪੀ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਜੋਗ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਸੁਯਨਾ ਸ਼੍ਰੋਤਥੀ ਸਦਾਧ ਅਥਗ ਰਏ ਏ

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇਖ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵੀਐ ਯੁਘ ਜ ਯਰਾਯ ਕਾਰਧ ਏ

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਹੋਇ ਮੋਖੁ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਸੰਤੋ ਨੇ ਗਮੇ ਤੋ ਤੇ ਨਿੰਦਕਨੇ ਪਛਾ ਨਿੰਦਾ ਮਾਂਥੀ ਓਟਕਾਰੋ ਮਯੀ ਚਾਏ ॥੩॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ ॥

ਸੰਤੋ ਨੋ ਨਿੰਦਕ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਮੇਥਾ ਮਨਵਾਯੋ ਭੋਧ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ ॥

ਐਟਵੇ ਤੋ ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਡਯਾਰੇਧ ਸਜਾਨ ਨਈ ਯਨੀ ਚਾਕਤੋ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਡਾਨੁ ਲਾਗੈ ॥

ਅੰਤ ਸਮਧਮਾਂ ਸੰਤੋਨਾ ਨਿੰਦਕਨੇ ਧਰਮਰਾਜ ਪਾਸੇਥੀ ਸਜਾ ਮਯੋ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਸਭ ਤਿਆਗੈ ॥

ਅਨੇ ਯਥਾ ਜ ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਯਾ ਨੋ ਸਾਧ ਓਡੀ ਨੇ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾળਾ ਯੂਘ ਜ ਅਛੰਕਾਰੀ ਅਨੇ ਅਕਤ ਵਾਯੋ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ ॥

ਅਨੇ ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਘਰਾਘ ਕਾਰ੍ਹੋ ਕਰੇ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਆ ਘਖਾਂ ਅਵਗੁਝੀਨੀ ਸਾਥੇਪੇਦਾ ਥਾਧ ਏ ਅਨੇ ਮਰਤਾ ਰਛੇ ਏ

ਸੰਤ ਕੀ ਦੂਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ ॥

ਅਨੇ ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਨੇ ਕਾਰਝੇ ਸੁਘੋਥੀ ਵੰਧਿਤ ਰਛੀ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਨੇ ਸੰਤਾਨੋ ਫ਼ਾਰਾ ਕੀਓਂ ਸਭਾਰੋ ਨਥੀ ਮਯਤੀ

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਪਝਾ ਛਾ ਛੇ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਸੰਤ ਏਯੋ ਤੋ ਤੇ ਪੋਤਾਨਾਮਾਂ ਨਿੰਦਕਨੇ ਮੇਯਵੀ ਕੇ ਏ ॥੪॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੁਟੈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਜੁੰ ਕੀਓਂ ਕਾਮ ਪੂਰੇ ਨਥੀ ਥਰੁੰ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਨ ਪਹੂਚੈ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਜੁੰ ਕਾਮ ਵਯੋ ਅਖੂਰੇ ਰਛੀ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ ॥

ਸੰਤਨਾ ਨਿੰਦਕਨੇ ਜੰਗਲੀਮਾਂ ਫੇਰਾਨ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਨੇਰਸਤਾਥੀ ਅਯਗ ਥਏਨੇ ਉਝੜ ਜਯਾਮਾਂ ਮਾਂ ਨਾਘੀ ਫੇਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅੰਤਰ ਤੇ ਬੋਥਾ ॥

ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਅੰਦਰਥੀ ਸਾਧੀ ਜਿੰਦਗੀਥੀ ਜੇ ਮਨੁਖ ਨੋ ਆਧਾਰ ਏ ਤੇਨਾਥੀ ਘਾਵੀ ਭੀਧ ਏ

ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ ॥

ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਾਝਾ ਵਗਰ ਮਝੁੰ ਸਾਘ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਸੰਤਨਾ ਨਿੰਦਕ ਨੀ ਸਾਰੀ ਕਮਾਝੀ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਜੁੰ ਸਮਰਝਾ ਵਾਯੀ ਕੀਓਂ ਪਾਕਤੀ ਨੀਵ ਨਥੀ ਭੀਤੀ

ਆਪਨ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਪੋਤੇ ਜ ਨਿੰਦਾ ਨੀ ਕਮਾਝੀ ਕਰੀਨੇ ਪੋਤੇ ਜ ਤੇਨੁੰ ਘਰਾਘ ਝਯਾ ਘਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਸੰਤਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਨੇ ਕੀਓਂ ਘੀਜੋ ਮਨੁਖ ਘਧਾਵੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥੫॥

ਪੜਾ ਛੇ ਨਾਨਕ! ਸੰਤ ਯਾਛੇ ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਸਵਲਾਵਥੀ ਘੁਟਾਵੀ ਚੁੱਕੇ ਏ ॥੫॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਐਵੀ ਰੀਤੇ ਧੀਸੋ ਪਾਤੀਨੇ ਰੋਏ ਏ

ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਹੂਨ ਮਛਲੀ ਤੜਫੜਾਇ ॥

ਭੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਾਣੀ ਵਗਰ ਮਾਝਵੀ ਤੜਪੇ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖਾਨੋ ਮਾਰ ਘਾਧ ਏ ਅਨੇ ਭੁਖਾਰੇਧ ਸੰਤੁਏ ਨਥੀ ਥਤੀ

ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧੂਪੈ ॥

ਭੇਵੀ ਰੀਤੇ ਆਗਮਾਂ ਈਧਾਥੀ ਧੂਪਿ ਨਥੀ ਛੋਤੀ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ ॥

ਸੰਤ ਨੀ ਨਿੰਦਾ ਨੇ ਡਾਰਏਤੇਨੀ ਈਥਾ ਭੁਖਾਰੇਧ ਆਈ ਨਥੀ ਥਤੀ

ਜਿਉ ਬੁਆੜੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇਲਾ ॥

ਭੇਵੀ ਰੀਤੇ ਅੰਦਰਥੀ ਘੁਲੇਥੀ ਤਥ ਨਾ ਈਸਨੇ ਘੇਰਮਾਂ ਡੀਓ ਪੜਾ ਪੂਝਤੁੰ ਨਥੀ ਅਨੇ ਪੜ੍ਹੰਗੁੰ ਰੋਏ ਏ
ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਪੜਾ ਐਕਥੀ ਥਾਂ ਪੜ੍ਹੰਗੁੰ ਰੋਏ ਏ ਡੀਓ ਤੇਨੀ ਨਜ਼ੁਕ ਪੜਾ ਨਥੀ ਝਤੁੰ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਧਰਮਤੀਨ ਥਓ ਯਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਸਦਾਧ ਘੋਟੁੰ ਘੋਵੇ ਏ

ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ ॥

ਪਛੇਥੀ ਯ ਨਿੰਦਾ ਯਾਰੇ ਤੇ ਡਰੇ ਏਤੇਨਾ ਝੁਲਾ ਸਵਰੂਪ ਤੇਨੋ ਸਵਲਾਵ ਪਛੇਥੇਥੀ ਯ ਨਿੰਦਾ ਡਰਵਾਨੋ
ਥਓ ਯਾਧ ਏਅਨੇ ਆ ਸਵਲਾਵਨੇ ਡਾਰਏ ਘਿਧਾਰੋ ਡਰੇ ਤੋ ਪੜਾ ਝੁੰ ਡਰੇ?

ਨਾਨਕ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਬਿਆ ॥੬॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਫਿਕਨੀ ਯੋ ਮਰਯੁ ਛੋਧ ਤੋ ਤੇਨੇ ਠੀਕ ਵਾਗੇ ਤੇ ਯ ਥਾਧ ਏ ॥੬॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥

ਸੰਤੋਨੀ ਨਿੰਦਾ ਡਰਵਾ ਵਾਯੋ ਭੁਝ ਥਓ ਯਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਸਜਾ ਮਯੋ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਸਹਕਾਈਐ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਆਤੁਰ ਰੋਏ ਏ ਅਨੇ ਰੋਤੀ ਅਨੇ ਸਿਸਕਤੀ ਰੋਏ ਏ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵਾਈਐ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਨ ਤੋ ਤੇ ਯੁਵਿਤ ਛੋਧ ਏ ਅਨੇ ਨ ਤੇ ਮਰੇਥੀ ਛੋਧ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ ॥

ਸੰਤਨਾ ਨਿੰਦਕ ਨੀ ਆਸ਼ਾ ਝਾਰੇਧ ਪੂਰੀ ਨਥੀ ਥੀ

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥

ਸੰਤਨੋ ਨਿੰਦਕ ਜਗਤਮਾਂਥੀ ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜ ਧਾਢ੍ਹੀ ਜਾਧ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ ॥

ਐਟਕਾ ਮਾਟੇ ਸੰਤੋਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯੋ ਮਨੁਖ ਆ ਤਰਸਥੀ ਘਈ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥

ਜੇਵੋ ਮਨੁਖਨੀ ਨੀਤਿ ਭੋਧ ਏ ਤੇਵੋ ਤੇਨੋ ਸਵਭਾਵ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਪਛੇਵਾਂ ਕਰੇਵੀ ਘੁਰੀ ਕਮਾਓ ਲੇਹੀ ਕਰੀਨੇ ਸਵਭਾਵ ਨਾ ਝੁਯ ਨੇ ਕੀਓ ਮਿਟਾਵੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤੁੰ

ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੭॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਆ ਲੇਖਨੇ ਤੇ ਸਾਧੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਏ ਏ ॥੭॥

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਘਖਾ ਜ ਜ਼ੁਵ ਜੰਤੁ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਏ ਤੇ ਜ ਘਧੁੰ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਸਮਰਥ ਏ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥

ਸਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਸਾਮੇ ਮਾਧੁੰ ਨਮਾਵੋ

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਦਿਵਸ-ਰਾਤ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਗੁਝਗਾਨ ਕਰੋ

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥

ਦਰੇਕ ਖ਼ਾਧਾ ਤੇਨੀ ਧਾਏ ਨੇ ਸਾਥੇ ਰਾਘੋ

ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ॥

ਜਗਤਮਾਂ ਦਰੇਕ ਘੇਥ ਤੇਨੀ ਜ ਧਥਾਵੇਵੀ ਧਾਥ ਏ

ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਕੇ ਥੀਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਆ ਜ਼ੁਵਨੇ ਜੇਵੋ ਘਨਾਵੇ ਏ ਤੇਵੋ ਜ ਦਰੇਕ ਜ਼ੁਵ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਜਗਤਰੂਪੀ ਪੋਤਾਨੋ ਘੇਥ ਪੋਤੇ ਜ ਕਰਵਾਮਾਂ ਸਮਰਥ ਏ

ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਤੇਨੇ ਘੀਯੁੰ ਕੀਧਾ ਸਥਾਛ ਆਪੀ ਸ਼ਕੇ?

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ॥

ਜੇ ਜੇ ਜ਼ੁਵ ਉਪਰ ਮਭੇਰ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਤੇ ਜ਼ੁਵਨੇ ਪੋਤਾਨੁੰ ਨਾਮ ਘਛੇ ਏ

ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੇਇ ॥੮॥੧੩॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਯੂਯ ਜ ਆਯਸ਼ਾਯੀ ਥਓ ਜਾਯ ਓ ॥੮॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ॥

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿ ਜਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਭੇ ਭਵਾ ਮਾਯਾਸੋ! ਧਰੁਰਾਓਨੇ ਧਾਗੋ ਅਨੇ ਅਭਾਯ ਪੁਰਖਨੁ ਸਮਰਯਾ ਕਰੋ

ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਆਸਾ ਮਨਮਾਂ ਰਾਖੋ ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਦੁਖ ਵਭੇਮ ਅਨੇ ਧਰ ਦੂਰ ਥਓ ਜਾਯ ਓ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ॥

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬ੍ਰਿਥੀ ਸਭ ਜਾਨੁ ॥

ਭੇ ਮਨ! ਭੋਓ ਪਯਾ ਮਨੁਖ ਨੀ ਆਸ਼ਰੀ ਘਿਯਕੁਯ ਧਰਥ ਸਮਯ

ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਏਕ ਅਭਾਯਪੁਰਖ ਜ ਘਖਾਂ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਆਪਵਾ ਮਾਟੇ ਸਮਥ ਓ

ਜਿਸ ਕੈ ਦੀਐ ਰਹੈ ਆਘਾਇ ॥

ਤੇ ਜੋ ਆਪੇ ਤੀ ਮਨੁਖ ਰੁਖ ਥਓ ਜਾਯ ਓ

ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥

ਅਨੇ ਘੀਯ ਵਾਰ ਤੇਨੇ ਵਾਯਧ ਫਯੋਧੀ ਨਥੀ ਵੇਤੀ

ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੈ ਆਪਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਘੁਫ ਜ ਜ਼ੁਵਨੇ ਮਾਰੇ ਓ ਅਥਵਾ ਪਾਯਨ-ਪੋਥਯਾ ਕਰੇ ਓ

ਮਾਨੁਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹਾਥਿ ॥

ਭੰਓਪਯਾ ਨਸ਼ਰਨਾ ਭਾਧਮਾਂ ਨਥੀ

ਤਿਸ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਏਟਵੇ ਤੇ ਮਾਯਿਕ ਨਾ ਫੁਕਮਨੇ ਜੇ ਸਮਯੇ ਓ ਤੇ ਸੁਘੀ ਥਾਧ ਓ

ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ ॥

ਭੇ ਮਨ! ਤੇਨੁ ਨਾਮ ਭਰ ਫ਼ਯਾ ਧਾਫ ਕਰ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੇ ਸਫਾਧ ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੇ ਭਕਿਤਫ਼ਾਰਾ ਸਮਰਯਾ ਕਰ

ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਜਪਵਾ ਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਜਿਫ਼ਹੀਨਾ ਸਫ਼ਰਮਾਂ ਫ਼ਯਾਰੇਧ ਰੁਭਾਵਟ ਨਥੀ ਆਵਤੀ ॥੧॥

ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਪੋતાਨੀ ਅੰਦਰ ਅકਾਥ ਪੁਰਖ ਨੀ ਮਛਿਮਾ ਕਰ

ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬਿਉਰਾਰ ॥

ਛੇ ਮਾਰਾ ਮਨ! ਆ ਸਾਧੋ ਘਰਭਾਰ ਕਰ

ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ॥

ਜ਼ੁਲਥੀ ਮੀਠਾ ਨਾਮਨੁ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀ

ਸਦਾ ਸੁਰੇਲਾ ਕਰਿ ਲੇਹਿ ਜੀਉ ॥

ਤੋ ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰਾਯਨੇ ਸਦਾਧ ਸੁਯੀ ਕਰੀ ਕੇ

ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

ਆਂਘੀਥੀ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਜਗਤ ਨੀ ਤਮਾਸ਼ੀ ਜੀ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ ॥

ਭਵਾ ਕੀਡੀਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਸਿਧਰ ਥਏਨੇ ਰਛੇ ਤੇਥੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਗੇਰੇਨੀ ਮੋਢ ਮਟੀ ਜਾਧ ਏ

ਚਰਨ ਚਲਉ ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਪਗਥੀ ਈਸ਼ਰਨਾ ਰਸਤਾ ਉਪਰ ਧਾਵ

ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਤੁੰ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਪਯਾ ਜਪੀਸ਼ ਤੋ ਪਯਾ ਪਾਪ ਧੀਵਾਓਜਸ਼ੇ

ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ ਸ੍ਰਵਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥

ਛਾਥੀ ਥੀ, ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਰਾਛ ਮਾਂ ਜਵਾਨੁੰ ਕਾਮ ਕਰ ਅਨੇ ਕਾਨਥੀ ਤੇਨੀ ਮਛਿਮਾ ਸਾਂਭਯ

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਨਾਨਕ ਊਜਲ ਮਥਾ ॥੨॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਸੁਯੀ ਥਏ ਜਾਧ ਏ ॥੨॥

ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਜਗਤਮਾਂ ਘ੍ਰੁਘ ਜ ਭਾਘਯਸ਼ਾਯੀ ਛੀਧ ਏ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਜ ਗੁਯਾ ਗਾਧ ਏ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੇ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ ॥

ਯੇ ਰਾਮਨਾਮਨੀ ਜਾਪ ਸਦਾਧ ਕਰੇ ਏ

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਨੀ ਸੰਸਾਰ ॥

ਯੇ ਸੰਤੁਏ ਏ ਯੇ ਐਕ ਅਕਾਥ ਤੇ ਮਨੁਖ ਜਗਤਮਾਂ ਧਨਵਾਨ ਏ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਨੁੰ ਧਿਆਨ ਧਰੇ ਏ

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ ॥

ਯੇ ਭਵਾ ਕੀਡੀ ਮਨਥੀ ਅਨੇ ਮੁਖਥੀ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੁੰ ਉਘਾਰਯਾ ਕਰੇ ਏ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ ॥

ਤੇਮਨੇ ਸਦਾਧ ਸੁਖੀ ਜਾਯੋ

ਏਕੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਤੇਵਯ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਘਰੀ ਯਾਯਾਯੇ ਆਯਾਯੇ ਏ

ਇਤ ਉਤ ਕੀ ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ ॥

ਤੇ ਆ ਥੀਭਾਮਾਂ ਅਨੇ ਪਰਥੀਭਾਮਾਂ ਯੁਵਨ ਨਾ ਸਫ਼ਰ ਨੀ ਸਮਝ ਤੇਨੇ ਆਵੀ ਯਾਯ ਏ

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਨੂੰ ਮਨ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾ ਨਾਮਮਾਂ ਵਸੀ ਯਾਯ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਆਯਾਯੀ ਥੀਭਾ ਏ ॥੩॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਨੇ ਗੁਰਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਪੋਤਾਨੀ ਯਾਤਨੀ ਸਮਝ ਆਵੀ ਯਾਯ ਏ

ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਏ ਯਾਯੀ ਯੋ ਤੇ ਤੇਨੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਟੀ ਯਾਯ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥

ਯੇ ਪਰਮਾਤਮਾਨਾ ਯਾਰਾ ਸਤਸੰਗਮਾਂ ਅਕਾਯ ਪੁਰਖ ਨੀ ਮਛਿਮਾ ਕਰੇ ਏ

ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇ ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ ॥

ਤੇ ਘਰਾ ਯ ਰੋਗੋਥੀ ਘਰੀ ਯਾਯ ਏ

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖਯਾਨੁ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਫਰਰੋਯ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ ਏ

ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਗ੍ਰਹਸਥੀਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਪਯਾ ਨਿਰੋਪ ਰਹੇ ਏ

ਏਕ ਉਪਰਿ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਪਯੀ ਯੇ ਮਨੁਖਨੀ ਆਸਾ ਏਕ ਅਕਾਯ ਪੁਰਖ ਉਪਰ ਏ

ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥

ਤੇਨੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀ ਫਾਂਸੀ ਕਾਪਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਯਨਮ ਅਨੇ ਮਰਯਾਨਾ ਧਭਮਾਂਥੀ ਘਰੀ ਯਾਯ ਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਮਯਵਾਨੀ ਤਮਯਾ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖਨੇ ਕੀਯ ਫੁਯ ਪਾਸੇ ਨਥੀ ਆਵਤੁੰ ॥੪॥

ਜਿਸ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਯੇ ਭਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਮਾਂ ਸਦਾਧ ਧਾਏ ਰਹੇ ਏ

ਸੇ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਡੁਲਾਵੈ ॥

ਤੇ ਸੰਤ ਏ, ਸੁਖੀ ਏ ਤੇ ਭਯਾਰੇਧ ਗਯਰਾਤਾ ਨਥੀ

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਯੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੁ ਪੋਤਾਨੀ ਮਫੇਰਯਾਨੀ ਕਰੇ ਏ

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ ਕਿਸ ਤੇ ਡਰੈ ॥

ਯਤਾਵੋ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਤੇ ਸੇਵਕ ਨੇ ਯੀਯੋ ਤੇਵੋ ਡਰ ਭੋਏ ਫਕੇ?

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਯੇਵੋ ਏ ਤੇਵੋ ਯ ਤੇਨੇ ਫੇਯਾਏ ਗਯੋ ਏ ਯੇਵੀ ਰੀਤੇ ਤੇ ਸਾਧੇ ਮਾਂ ਯ ਏ

ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਪੋਤਾਨੀ ਰਧੇਥੀ ਫੁਨਿਯਾ ਮਾਂ ਸਵਧੰ ਤੇ ਵਧਾਪਕ ਏ

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ ॥

ਨਿਤਯ ਵਿਧਾਰ ਕਰੀਨੇ ਸਫ਼ਯਤਾ ਮਯੀ ਯਾਧ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੁਝਿਆ ॥

ਗੁਰੁਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਯਥੀ ਯ ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ ਸਮਯਮਾਂ ਆਵੀ ਯਾਧ ਏ

ਜਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ ॥

ਮਨੇ ਯਥੀ ਯ ਵਸਤੁ ਨਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਮੂਯ ਰੂਪਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਰੰਗ ਫੇਯਾਏ ਰਫ਼ੋ ਏ .ਆ ਫੇਯਾਤੋ ਸੰਸਾਰ ਪਯਾ ਸਵਧੰ ਤੇਯ ਏ ਅਨੇ ਯਥਾਂ ਯ ਨੀ ਅੰਦਰ ਵਧਾਪਕ ਯਯੋਤਿ ਪਯਾ ਤੇ ਪੋਤੇ ਯ ਏ

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੂਖਮੁ ਸੇਈ ਅਸਥੂਲੁ ॥੫॥

ਫੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਰੀ ਉਪਰ ਗੁਰੁਨੀ ਮਫੇਰ ਥਏ ਏ ਭਵੇ ਫੁੰ ਯਗਤਨੇ ਤੇਨਾ ਸਾਧਾ ਸਵਰੂਪਮਾਂ ਯੀਏ ਫਾਫੁੰ ਫੁੰ ॥੫॥

ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ॥

ਨ ਤੀ ਕੰਏ ਯ ਪੇਫਾ ਥਯੁੰ ਏ ਅਨੇ ਨ ਕੰਏ ਮਰੇ ਏ

ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ ॥

ਆ ਯਨਮ-ਮਰਯਾ ਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਧੰ ਯੇਥ ਕਰੀ ਰਫ਼ਾ ਏ

ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਪੇਫਾ ਥਯੁੰ ਮਰਯੁੰ ਫੇਯਾਏ ਯਾਧ ਏ ਅਨੇ ਨਥੀ ਫੇਯਾਫੁੰ

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਆ ਆਯਾ ਸੰਸਾਰਨੇ ਪ੍ਰਭੁਯੇ ਪੋਤਾਨਾ ਫੁਕਮਮਾਂ ਧਾਥਵਾਵਾਯੋ ਯਨਾਵੀ ਫੀਧੋ ਏ

ਆਧੇ ਆਪਿ ਸਗਲ ਮਹਿ ਆਪਿ ॥

ਯਥਾ ਯ ਯੁਵੀਮਾਂ ਤੇਵਯ ਤੇ ਯੁਫ ਏ

ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਰਚਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਅਨੇਕ ਰੀਤੇ ਜਗਤને ਘਨਾਵੀ, ਘਨਾਵੀਨੇ ਨਾਸ਼ ਪਯਾ ਕਰੀ ਈਧੀ ਏ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਖੰਡ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਅਵਿਨਾਸੀ ਏ ਤੇਨੋ ਕਯਾਰੇਧ ਨਾਸ਼ ਨਥੀ ਥਤੀ

ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਆਪਾ ਘੁਲ੍ਹਾਂਡਨੀ ਰਧਨਾ ਪਯਾ ਤੇਯੋ ਸਵਧੰਨੇ ਜ ਰਧੇਵੀ ਏ

ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਪੁਰਖ ਪਰਤਾਪ ॥

ਤੇ ਵਧਾਪਕ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੋ ਕੋਏ ਭੇਦ ਨਥੀ ਪਾਮੀ ਸ਼ਕਯਾ ਤੇਨੂੰ ਵਧੰਨ ਨਥੀ ਥਏ ਸ਼ਕਤੁੰ

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਤ ਨਾਨਕ ਜਾਪ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਤੇ ਸਵਧੰਨ ਪੋਤਾਨੋ ਜਾਪ ਕਰਾਵੇ ਤੋ ਜ ਜ਼ੁਵ ਜਾਪ ਕਰੀ ਸ਼ਕੇ ॥੬॥

ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਤਾ ਸੁ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥

ਜੇ ਥੀਕੋ ਐ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਆਯਾਥੀ ਥੀਧਾ ਏ ਤੇ ਸ਼ੋਭਾ ਵਾਯਾ ਥਏ ਗਯਾ ਏ

ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਉਧਰੈ ਤਿਨ ਮੰਤ ॥

ਆਪੁੰ ਜਗਤ ਤੇਮਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ੀਥੀ ਘਈ ਜਾਧ ਏ

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲ ਉਧਾਰਨ ॥

ਓਰਿ ਨਾ ਭਕਤੀ ਘਧਾ ਜ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਘਧਾਵਵਾ ਨੀ ਵਾਧਕਾਤ ਧਰਾਵੇ ਏ

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨ ॥

ਭਗਵਾਨਨਾ ਸੇਵਕੀ ਘਧਾਧਨਾ ਦੁ:ਖ ਦੂਰ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਸਮਰਥ ਏ

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਸੇਵਕੀਨੇ ਦੁਪਾਯੁ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜ ਪੋਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਮੇਯਵੀ ਵੇ ਏ

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਨਾ ਸ਼ਯੋ ਪਾਡੇਵਾ ਸ਼ੁਥਨੀ ਜੇਮ ਘੀਵੀ ਓਠੇ ਏ

ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋਈ ਲਾਗੈ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਜ ਤੇ ਸੇਵਕੀਨੀ ਸੇਵਾਮਾਂ ਵਾਗੇਵਾ ਰਏ ਏ

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਬਡਭਾਗੈ ॥

ਜੇਨੀ ਉਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਦੁਪਾ ਥਾਧ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਏ

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵਹਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥

ਪਯਾ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁੰ ਪੋਤੇ ਜ ਮਠੇਰ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਸੇਵਕ ਨਾਮ ਜਪਵਾਥੀ ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਛਾਸਿਥ ਕਰੀ ਵੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਉਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਥੀਕੋ ਨੇ ਘੁਯੁ ਜ ਓਧਾ ਮਨੁਖ ਸਮਯ ॥੭॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਯੇ ਕੰਠ ਪੜਾ ਕਰੇ ਏ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਮੰਜੂਰੀਮਾਂ ਰਣੀਨੇ ਜ ਕਰੇ ਏ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਸੇਵਕ ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਛਜੂਰੀ ਮਾਂ ਵਸੇ ਏ

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੈ ਸੇ ਹੋਇ ॥

ਸਭਯ ਜ ਯੇ ਕੰਠ ਪੜਾ ਥਾਧ ਏ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਮਰਯੁ ਜ ਯਾਏ ਏ

ਕਰਣੈਗਾਰੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਇ ॥

ਅਨੇ ਘਥੁ ਜ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਤੇ ਓਯਯੇ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਜਨ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਸੇਵਕੀਨੇ ਪ੍ਰਭੁਯੇ ਕਰੇਕੁੰ ਘਥੁ ਜ ਮੀਠੁ ਵਾਗੇ ਏ

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ ॥

ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਵ ਵ੍ਯਾਪਕ ਏ ਅਨੇ ਤੇਓ ਜ ਤੇਨੇ ਨਜਰ ਪੜਾ ਆਵੇ ਏ

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੁਥੀ ਤੇ ਸੇਵਕੀ ਪੇਏ ਥਧਾ ਏ ਤੇਮਾਂ ਜ ਤੇ ਵੀਨ ਰਏ ਏ

ਓਇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਉਨਹੂ ਬਨਿ ਆਏ ॥

ਤੇ ਸੁਘਨੀ ਘਯਾਨੀ ਥਏ ਯਾਧ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਏਰਯਯੀ ਪੜਾ ਤੇਮਨੀ ਜ ਏ

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਿ ਦੀਨੈ ਮਾਨੁ ॥

ਸੇਵਕੀਨੇ ਸੰਮਾਨ ਆਪੀਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੀਤੇ ਪੀਤਾਨੀ ਜ ਸੰਮਾਨ ਆਪੇ ਏ ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਸੇਵਕ ਨੁੰ ਸੰਮਾਨ ਪ੍ਰਭੁ ਨੁੰ ਸੰਮਾਨ ਏ

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਨੁ ਏਕੈ ਜਾਨੁ ॥੮॥੧੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਸੇਵਕੀਨੇ ਏਕਰੂਪ ਸਮਯੀ ॥੮॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੀਕ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨਹਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਘਥੀ ਜ ਸ਼ਕਤਿਓ ਨੀ ਸਾਥੇ ਪੂਰ੍ਯ ਏ ਘਥਾ ਯੁਵੀਨਾ ਫੁ:ਘਏਏ ਯਾਏ ਏ

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਵਾ ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੀਨੇ ਵਿਕਾਰੀਥੀ ਘਥੀ ਸ਼ਕਾਧ ਏ ਤੇਨੇ ਫੁੰ ਸਦਾਧ ਕੁਰਘਾਨ ਥਏ ਯਾਏ ਏ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ॥

ਘਥਾਂ ਯੁਵੀਨੇ ਪਾਲਨ ਪੋਥਯਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਪੀਤੇ ਜ ਏ

ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਤੇ ਜਾਤੇ ਜ ਘਬਾ ਮਾਝਾਸੀਨੂੰ ਧਿਆਨ ਰਾਖੇ ਏ

ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਮਾਂ ਘਬਾਨੀ ਰੋਜ਼ਰੋਟੀ ਨੀ ਫ਼ਿਕਰ ਏ

ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਤੇ ਤੇਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂਥੀ ਕੋਏ ਪਝਾ ਜ਼ੁਵ ਨਾ ਉਮੀਦ ਨਥੀ ਜਤੀ

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥

ਏ ਮਾਰਾ ਮਨ! ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਜਾਪ ਕਰ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਤੇ ਨਾਸ਼ ਰਹਿਤ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਪੋਤਾਨਾ ਜੇਵੋ ਫ਼ਕਤ ਏਕ ਜ ਏ

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਾਝੀ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰਧਨੀਥੀ ਕਰੇਵੁੰ ਕੋਏਪਝਾ ਕਾਮ ਸਫ਼ਲ ਨਥੀ ਕਰੀ ਸਕਤੀ

ਜੇ ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ ॥

ਜੋ ਕੋਏ ਪ੍ਰਾਝੀ ਸੋ ਵਾਰ ਏਯੇ ਤੋ ਪਝਾ

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਗਰ ਕੋਏ ਘੀਜ਼ੁ ਵਸਤੁ ਅਸਥਮਾਂ ਤਨੇ ਕਾਮ ਨਭੀ ਕਾਗੇ

ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪੀਸ਼ ਤੋ ਗਤਿ ਥਏ ॥੧॥

ਰੂਪਵੰਤੁ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੇਰੈ ॥

ਕੋਏ ਵਯਕਤਿ ਰੂਪਵਾਨ ਭੋਧ ਤੋ ਤੇ ਰੂਪਨੋ ਗੁਮਾਨ ਨ ਕਰੇ

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਗਲ ਘਟ ਸੇਰੈ ॥

ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਆਘਾ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਜ ਜਯੋਤਿ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਏ

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਿਆ ਕੇ ਗਰਬੈ ॥

ਧਨਵਾਨ ਥਏਨੇ ਸ਼ੁੰ ਕੋਏ ਮਨੁਖ ਅਭੰਕਾਰ ਕਰੇ ਏ?

ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਦਰਬੈ ॥

ਜਧਾਰੇ ਤੇ ਘਬੁੰ ਜ ਧਨ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਜ ਦੀਥੇਵੁੰ ਏ

ਅਤਿ ਸੂਰਾ ਜੇ ਕੋਊ ਕਹਾਵੈ ॥

ਜੋ ਕੋਏ ਮਨੁਖ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੇ ਮੋਟੇ ਸ਼ੂਰਵੀਰ ਕਭੇਵਡਾਵੇ

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਕਹ ਧਾਵੈ ॥

ਤੋ ਤੇ ਏਵੁੰ ਵਿਧਾਰੀ ਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਏ ਆਪੇਵੀ ਤਾਕਾਤ ਵਗਰ ਸ਼ੁੰ ਤੇ ਦੋਡੀ ਸਕਤ?

ਜੇ ਕੇ ਹੋਇ ਬਹੈ ਦਾਤਾਰੁ ॥

જો કોઈ ધનાઢ્ય હોય અને દાતા બની બેસે

તિਸુ દેનહારુ જાનૈ ગાવારુ ॥

તો તે મૂર્ખ તે પ્રભુ ને ઓળખે કે જે બધાં જીવોને દાન દેવા માટે સમર્થ છે

જિસુ ગુર પૂસાદિ ટૂટૈ હઉ રોગુ ॥

જેનો અહંકાર રૂપી રોગ ગુરુની કૃપા માં દૂર થઈ ગયો છે

નાનક સૈ જનુ સદા અરોગુ ॥૨॥

હે નાનક! તે મનુષ્ય સદાય નિરોગી છે ॥૨॥

જિਉ મંદર કਉ થામૈ થੰમનુ ॥

જેવી રીતે ઘરની છત ને થાંભલા નો સહારો લેવો પડે છે

તિਉ ગુર કા સબદુ મનહિ અસથંમનુ ॥

તેવી રીતે ગુરુના શબ્દ મનનો સહારો છે

જિਉ પાખાટુ નાવ ચઝિ તરૈ ॥

જેવી રીતે પથ્થર નાવમાં ચડીને નદી પાર કરી લે છે

પૂઠી ગુર ચરન લગતુ નિસતરૈ ॥

તેવી રીતે ગુરુના ચરણમાં રહેતો માણસ સંસાર સમુદ્ર તરી જાય છે

જિਉ અંધકાર દીપક પરગાસુ ॥

જેવી રીતે દીપક અંધકાર દૂર કરીને રોશની આપે છે

ગુર દરસનુ દેખિ મનિ હોਇ બિગાસુ ॥

તેવી જ રીતે ગુરુના દર્શન કરીને મન ખીલી જાય છે નવું પેદા થઈ જાય છે

જિਉ મહા ઉદિઆન મહિ મારગુ પાવૈ ॥

જેવી રીતે કોઈ ઘનઘોર જંગલમાં ભટકેલા ને રાહ મળી જાય

તિਉ સાધુ સંગિ મિલિ જોતિ પૂગટાવૈ ॥

તેવી રીતે સાધુની સંગત માં બેસીને અકાલ પુરખ ની જ્યોતિ મનુષ્યની અંદર પ્રગટ થઈ જાય છે

તિન સંતન કી બાહુ યુરિ ॥

હું તે સંતોના ચરણ ની ધૂળ માંગું છું

નાનક કી હરિ લેચા પુરિ ॥૩॥

હે પ્રભુ! નાનકની આ ઈચ્છા પૂરી કરી દે ॥૩॥

મન મુરખ કાહે બિલલાਈઐ ॥

હે મૂર્ખ મન! દુખ મળવાથી શા માટે ચીસો પાડે છે?

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਤੇ ਵਾਕੇਵਾ ਪਛੇਕਾਂਨਾ ਘੀਝ ਨਾ ਝੁਯਾ ਘਾਵਾ ਜ ਪਤੇ ਏ

ਦੂਖ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ॥

ਫੁੱਯਾ ਸੁਖ ਏਵਾਵਾਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪੋਤੇ ਜ ਏ

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ ॥

ਐਟਵੇ ਘੀਝਾਨੋ ਆਸ਼ਰੋ ਓਡੀਨੇ ਤੁੰ ਤੇਨੇ ਜ ਧਾਏ ਕਰ

ਜੇ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ ॥

ਜੇ ਕਾਂਓ ਪਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਏ ਤੇਨੇ ਜ ਸੁਖ ਸਮਝ

ਭੂਲਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹਿ ਅਜਾਨੁ ॥

ਏ ਅਯਾਝਾ ਮਾਨਵ! ਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਤੁੰ ਭੂਕੀ ਪਡੇਕੀ ਝਰੇ ਏ?

ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗੁ ॥

ਘਟਾਵ ਕਓ ਵਸਤੁ ਤਾਰੀ ਸਾਥੇ ਆਵੀ ਢਤੀ?

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ ਲੇਭੀ ਪਤੰਗੁ ॥

ਏ ਭੀਭੀ ਪਤੰਗਿਆ! ਤੁੰ ਮਾਧਾਨਾ ਸਵਾਏਮਾਂ ਮਸਤ ਥਓ ਰਹੀ ਏ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ ॥

ਛੁਏਧਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਪ ਕਰ

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਤੁੰ ਓਝਾਤ ਸਾਥੇ ਪਰਕੋਕ ਵਾਯਾ ਧਰਮਾਂ ਜਓ ਸ਼ਕੀਸ਼ ॥੪॥

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ ਤੂ ਆਇਆ ॥

ਏ ਭਾਓ! ਜੇ ਸਾਮਾਨ ਘਰੀਏਵਾ ਮਾਟੇ ਤੁੰ ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਆਵੀ ਏ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਤੇ ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੰਤੋਨਾ ਧਰਮਾਂ ਮਯੇ ਏ

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੋਲਿ ॥

ਐਟਵੇ ਅਛੰਕਾਰ ਓਡੀ ਏ ਅਨੇ ਮਨਨੇ ਘਏਵ ਸਾਮਾਨ ਘਰੀਏ ਵੇ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਤੋਲਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਨੇ ਛੁਏਧਮਾਂ ਪਾਰਘੀ ਵੇ

ਲਾਇ ਖੇਪ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ ॥

ਅਨੇ ਰਾਮਨਾਮਨੋ ਆ ਸਾਮਾਨ ਉਪਾਡੀਨੇ ਸੰਤੋਨੀ ਸਾਥੇ ਧਾਵੀ ਨੀਕਯ

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਮਾਧਾਨਾ ਘੀਝ ਘਧਾ ਘੰਧਾ ਓਡੀ ਏ

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਜੋ ਤੂੰ ਉਖਮ ਕਰੀਸ਼ਾ ਤੋ ਘਬਾਂ ਜ ਭੁਵ ਤਨੇ ਸ਼ਾਘਾਸ਼ੀ ਆਪਸ਼ੇ

ਮੁਖ ਊਜਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਇ ॥

ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦੁਰਘਾਰਮਾਂ ਪਝਾ ਤਾਨੇ ਨਾਮ ਉਝਝਵਯ ਥਓਂ ਜਸ਼ੇ

ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ ॥

ਪਝਾ ਆ ਵੇਪਾਰ ਤੋ ਕੋਓਂ ਵਿਰਥੋ ਜ ਕਰੀ ਸ਼ਤੇ

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆਵੋ ਵੇਪਾਰੀਘੀਯ ਉਪਰ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਕੁਰਘਾਨ ਜਯ ਓ ॥੫॥

ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਉ ॥

ਏ ਭਾਓ! ਸਾਧੁ ਜਨੋਨਾ ਪ੍ਰਯ ਧੋਓਂ ਧੋਓਂਨੇ ਐ ਜਯਨੇ ਪੀ ਵੇ

ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ॥

ਸਾਧੁ ਜਨੋ ਉਪਰ ਪੋਤਾਨੂੰ ਭੁਵਨ ਕੁਰਘਾਨ ਕਰੀ ਵੇ

ਸਾਧ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਹੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਗੁਰੁਧਰਝਾਨੀ ਦ੍ਰਯ ਥੀ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੀ ਵੇ

ਸਾਧ ਊਪਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥

ਸਾਧੁ ਉਪਰ ਕੁਰਘਾਨ ਥਓਂ ਜਾ

ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਵਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥

ਸੰਤਨੀ ਸੇਵਾ ਕੋਓਂ ਭਾਯਸ਼ਾਯੀ ਨੇ ਜ ਮਯੋ ਓ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਸੰਤਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਜ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਮਛਿਮਾ ਕਰੀ ਸ਼ਕਾਧ ਓ

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਤੇ ਸਾਧੂ ਰਾਖੈ ॥

ਸੰਤ ਆਧ੍ਯਾਤ੍ਮਿਕ ਭੁਵਨ ਨੀ ਰਾਛ ਮਾਂ ਆਵਤੀ ਮੁਸ਼ਕੇਥੀਐਥੀ ਘਧਾਵੀ ਵੇ ਓ

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਝਾ ਗਾਓਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤਨੋ ਸ਼ਵਾਏ ਵੇਤੋ ਰਏ ਓ

ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤਹ ਦਰਿ ਆਇਆ ॥

ਯੋ ਮਨੁਘ ਨੇ ਮਨੁਘਐ ਸੰਤੋ ਨੋ ਆਸ਼ਾਰੋ ਥੀਧੋ ਓ ਤੇ ਸੰਤੋਨਾ ਦੁਰਘਾਰ ਉਪਰ ਕੁਰਘਾਨ ਥਓਂ ਗਯੋ ਓ

ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਘਧੂੰ ਜ ਸੁਘ ਪ੍ਰਾਸ ਥਓਂ ਗਧੂੰ ਓ ॥੬॥

ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਜੀਵਾਲਨਹਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਮਰੇਥਾਨੇ ਪਝਾ ਭੁਵਨਾ ਕਰੀ ਸ਼ਤੇ ਓ

ਭੂਖੇ ਕਉ ਦੇਵਤ ਅਧਾਰ ॥

ਭ੍ਰਮਾ ਨੇ ਪੜਾ ਆਸ਼ਰੋ ਆਪੀ ਚੜੇ ਏ

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ ॥

ਘਬਾਂ ਯ ਘਜਾਨੋ ਤੇ ਮਾਭਿਕਨੀ ਨਜਰ ਮਾਂ ਏ

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ ॥

ਪੜਾ ਯੋਵ ਪੋਤਾਨਾ ਪਛੇਵਾਨਾ ਕਰੇਵਾ ਕਮੋਨਾ ਝਯ ਭੋਗਵੇ ਏ

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਘਬੁੰ ਯ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਘਬੁੰ ਯ ਕਰਵਾਨੇ ਮਾਟੇ ਸਮਰਥ ਏ

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥

ਤੇਨਾ ਵਗਰ ਘੀਯੁੰ ਕੀਓ ਛਤੁੰ ਨਛੀ, ਏ ਪੜਾ ਨਛੀ ਅਨੇ ਥਰੋ ਪੜਾ ਨਛੀ

ਜਪਿ ਜਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ ॥

ਏ ਭੀਕੀ! ਛਮੇਸ਼ਾ ਦਿਵਸ-ਰਾਤ ਪ੍ਰਭੁਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਕਰਣੀ ॥

ਘਬਾ ਯ ਕਮੋ ਥੀ ਆ ਕਮ ਭੰਗੁੰ ਅਨੇ ਸਵਝ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਯੇ ਮਨੁਖ ਓਪਰ ਮਭੇਰ ਕਰੀਨੇ ਤੇਨੁੰ ਨਾਮ ਘਛੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਯੁਧੁ ਅਨੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਓ ਯਾਧ ਏ ॥੭॥

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਨਾ ਮਨਮਾਂ ਸਦਗੁਰਨੀ ਸ਼ਰਧਾ ਥਓ ਗਓ ਏ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ ॥

ਤੇਨਾ ਧਿਤਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਸ਼ਿਰ ਥਓ ਯਾਧ ਏ

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੇਇ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਆਯਾ ਯਗਤਮਾਂ ਭਕਤ ਕਛੇਵਾਧ ਏ

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੇ ਹੋਇ ॥

ਯੇਨਾ ਛੁਏਧਮਾਂ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਯ ਵਸੇ ਏ

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਤਾ ਕੀ ਰਹਤ ॥

ਤੇਨੀ ਸਾਧੀ ਯੁੰਛਗੀ ਅਨੇ ਯਿਛਗੀ ਨੀ ਛੇਤੁ ਏਕ ਸਮਾਨ ਏ

ਸਚੁ ਹਿਰਦੈ ਸਤਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤ ॥

ਸਾਧਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਨਾ ਦਿਵਮਾਂ ਏ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਨਾਮ ਯ ਤੇ ਮੋਛਾਥੀ ਓਘਾਰਧਾ ਕਰੇ ਏ

ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸਾਚਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖਾਨੀ ਨਜਰ ਸਾਧਾ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਰੰਗਮਾਂ ਰੰਗਾਏਕੀ ਛੋਧ ਏ ਐਟਕੇ ਤੀ ਆਖਾਐਯਗਤਮਾਂ ਤੇਨੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਜ ਏਯਾਧ ਏ

ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਾਚਾ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜ ਘਈ ਯਾਧਾਐ ਮੋਯੁਏ ਏਯਾਧ ਏ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਜ ਘਈ ਪਥਾਰੋ ਏਯਾਧ ਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤਾ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਾਨੇ ਐ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਨੇ ਸਦਾਧ ਸ੍ਵਿਰ ਰਏਵਾ ਵਾਯੋ ਸਮਯਯੋ ਏ

ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਤਾ ॥੮॥੧੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖਾ ਸਦਾਧ ਤੇ ਸ੍ਵਿਰ ਰਏਵਾ ਵਾਯਾ ਮਾਂ ਕੀਨ ਥਏ ਯਾਧ ਏ ॥੮॥੧੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕਾ॥

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖੁ ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣੁ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਿੰਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨ ਕੀਏ ਰੂਪ ਏ, ਨ ਧਿੰਨ, ਨ ਧਕ ਅਨੇ ਨ ਕੀਏ ਰੰਗ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਧਾਨਾ ਤ੍ਰਯ ਗੁਣੀਥੀ
ਘਣਾਰ ਏ

ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜ ਤੇ ਮਨੁਖਾ ਨੇ ਸਮਯਾਵੇ ਏ ਯੇਨੀ ਉਪਰ ਤੇ ਪੋਤੇ ਮਏਰਯਾਨ ਥਏ ਯਾਧ ਏ
॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੁ ॥

ਏ ਭਾਏ! ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਮਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪਰੋਵੀਨੇ ਰਾਖ

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਆਗੁ ॥

ਘਖਾਂ ਜ ਯੁਵੀ ਨੀ ਅੰਦਰ ਐਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜ ਯਾਪਕ ਏ

ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕੋਇ ॥

ਤੇਨਾਥੀ ਘਾਏਰ ਘੀਯੋ ਕੀਏ ਜ ਯੁਵ ਨਥੀ ਕੀਏ ਵਸਤੁ ਨਥੀ

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਸੋਇ ॥

ਐਕ ਭਗਵਾਨ ਘਖਾ ਵਯੇ ਯਾਪਕ ਏ

ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ॥

ਤੇ ਯੁਏ ਜ ਯੁਵੀਨਾ ਫੁਏਧਨੇ ਆਯਾਧਵਾ ਵਾਯਾ ਅਨੇ ਯਾਧਾਵਾਵਾਯਾ ਏ

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਘੂਘ ਜ ਗੰਭੀਰ ਅਨੇ ਊਡਾ ਏ ਸਮਯਦਾਰ ਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਭੇ ਪਰਘ੍ਰਿਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ! ਘਬਾਂ ਥੀ ਮੋਟੋ ਮਾਫਿਕ! ਜ਼ੁਹੀਨੀ ਪਾਵਨਭਾਰ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ ॥

ਫਯਾ ਨਾ ਘਜ਼ੀਨਾ ਫਯਾ ਨੂੰ ਧਰ ਅਨੇ ਘਖ਼ਾਝਾ ਭਾਰ

ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਉ ॥

ਤਾਰਾ ਸਾਧੁਘੀਨਾ ਧਰਝੀਮਾਂ ਪੜ੍ਹਯੋ ਰਹੁੰ

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ ॥੧॥

ਨਾਨਕਨਾ ਮਨਮਾਂ ਆ ਤਮਜ਼ਾ ਏ ॥੧॥

ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜ਼ੁਹੀਨਾ ਮਨ ਨੀ ਈਝਾਘੀ ਪੂਰੀ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ

ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥

ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਧਾਰਝਾ ਗਯੇਥਾ ਨੀ ਸਭਾਧਤਾ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਸਮਰਥ ਏ

ਹਰਨ ਭਰਨ ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੋਰੁ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ ॥

ਯੇ ਤੇਯੋ ਜ਼ੁਹੀਨਾ ਭਾਧਮਾਂ ਥਯੀ ਫੀਧੁੰ ਏ ਤੇ ਯ ਥਾਧ ਏ ਯੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਆਂਘ ਝਰਕਵਾ ਯੇਟਥੀ ਸਮਧ
ਯਗਤਨਾ ਪਾਵਨ ਪੋਥਝਾ ਅਨੇ ਨਾਧਾ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਕਾਝੀ ਏ ਤੇਨੋ ਊਪਾਯੇਥੀ ਥੇਫ ਕੀਓ ਘੀਯੋ ਜ਼ੁਹ
ਨਥੀ ਯਾਝਾਤੀ

ਅਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ ਜਾ ਕੈ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਧਰਮਾਂ ਸਫਾਧ ਆਨੰਫ ਅਨੇ ਯੁਧੀ ਏ

ਸਰਬ ਥੋਕ ਸੁਨੀਅਹਿ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ ॥

ਯਗਤਨਾ ਘਬਾਂ ਯ ਪਫਾਥ ਤੇਨਾ ਧਰਮਾਂ ਮੋਯੁਫ ਭੀਧ ਏ

ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ॥

ਰਾਯਾਘੀਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਯ ਰਾਯਾ ਏ ਧੋਗੀਘੀਮਾਂ ਤੇ ਧੋਗੀ ਏ

ਤਪ ਮਹਿ ਤਪੀਸਰੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ ॥

ਤਪਸਵੀਘੀ ਮਾਂ ਸਵਧਮ ਯ ਮੋਟੋ ਤਪਸਵੀ ਏ ਅਨੇ ਗੁਫਸਧਮਾਂ ਤੇ ਸਵਧੰ ਗੁਫਸਧ ਏ

ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਭਗਤਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਭਕਤ ਯਨੋਘੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਝਾ ਕਰੀ ਕਰੀਨੇ ਸੁਘ ਪਾਮੀ ਥੀਧੁੰ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਕੀਓਪਝਾ ਜ਼ੁਹ ਤੇ ਅਕਾਥ ਪੁਰਘ ਨੋ ਅੰਤ ਨਥੀ ਪਾਮੀ ਧਕਧੀ ॥੨॥

ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਯਗਤਰੂਪੀ ਘੇਥਨੋ ਅੰਫਾਯੋ ਕੀਓ ਨਥੀ ਥਗਾਡੀ ਧਕਤੀ

ਸਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਹਿ ॥

ਤੇਨੇ ਧੀਧੀ ਧੀਧੀਨੇ ਘਬਾ ਫੇਵਤਾਘੀ ਪਝਾ ਥਾਕੀ ਗਧਾ ਏ

ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਕਿ ਜਾਨੈ ਪੂਤੁ ॥

કારણ કે પિતાનો જન્મ પુત્ર કેવી રીતે જાણી શકે?

ਸਗਲ ਪਰੋਈ ਅਪੁਨੈ ਸੁਤਿ ॥

જેમ માળાનો મણકો દોરામાં પરોવેલા હોય છે તેવી રીતે આખી રચના પ્રભુએ પોતાના હુકમ રૂપી દોરામાં પરોવી દીધી છે

ਸੁਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਜਿਨ ਦੇਇ ॥ ਜਨ ਦਾਸ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇਇ ॥

જે લોકોને પ્રભુ સુમતિ ઊંચી સમજ અને તેની સાથેનો પ્રેમ જોડી ને દાન આપે છે

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਜਾ ਕਉ ਭਰਮਾਏ ॥

તે જ સેવક અને દાસ તેના નામનું સ્મરણ કરે છે, પરંતુ જે માયાના ત્રણ ગુણો દુર્ગંધ, શક્તિ અને પુણ્યમાં ભટકે છે

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥

તે પેદા થતાં જ રહે છે અને મરતા રહે છે અને વારંવાર જગતમાં આવે છે અને જાય છે

ਉਚ ਨੀਚ ਤਿਸ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ॥

ભગવાન આ બધી ઉચ્ચ અને નીચી આધ્યાત્મિક સ્થિતિમાં રહે છે

ਜੈਸਾ ਜਨਾਵੈ ਤੈਸਾ ਨਾਨਕ ਜਾਨ ॥੩॥

હે નાનક! જેવી બુદ્ધિ અને મતિ તે આપે છે જીવ તેવી જ સમજ વાળો બની જાય છે ॥૩॥

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਨਾਨਾ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ॥

હે પ્રભુ! તારાકેટલાયરૂપરંગ છે

ਨਾਨਾ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਇਕ ਰੰਗ ॥

તેમણે ધારેલા ઘણા દેખાવ છે, અને છતાં તે તેના પ્રકારનો એક જ છે

ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

અસંખ્ય રીતે, તેણે પોતે તેમના બ્રહ્માંડ વધાર્યા છે.

ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

પરંતુ હજી પણ, તે શાશ્વત છે અને એકમાત્ર સર્જક છે

ਨਾਨਾ ਚਲਿਤ ਕਰੇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥

કેટલાય તમાશા પ્રભુ પલકવારમાં કરી દે છે

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪੂਰਨੁ ਸਭ ਠਾਇ ॥

તે પૂર્ણ પુરુષ બધી જગ્યાએ વ્યાપક છે

ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

જગતની રચના પ્રભુએ કેટલીયે રીતે રચી છે

ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਈ ॥

પોતાની મહિમા નું મૂલ્ય તે પોતેજ જાણે છે

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭ ਤਿਸ ਕੇ ਠਾਉ ॥

ਘਬਾਂ ਜ਼ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਜ਼ ਏ ਘਬੀ ਜ਼ਯਾਏ ਤੇ ਜ਼ ਏ

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤਾਰੋ ਏਸ਼ ਤਾਰੰ ਨਾਮ ਜਪੀ ਜਪੀਨੇ ਜ਼ੁਵੇ ਏ ॥੪॥

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲੇ ਜੰਤ ॥

ਘਬਾਂ ਜ਼ ਜ਼ੁਵ ਜੰਤੁ ਅਕਾਵ ਪੁਰਖਨਾ ਆਸ਼ਰੇ ਏ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਜਗਤਨਾ ਘਬਾ ਜ਼ ਫਿਸ਼ਸ਼ਾ ਪਝਾ ਪ੍ਰਭੂਏ ਜ਼ ਟਕਾਵੀਨੇ ਰਾਘੇਵਾ ਏ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥

ਵੇਦ ਪੁਰਾਝਾ ਸ੍ਮ੍ਰਿਤਿ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਜ਼ ਆਧਾਰੇ ਏ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸੁਨਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ॥

ਜ਼ਾਨਨੀ ਵਾਤੋ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਤੇਨੀ ਸਾਥੇ ਫੁਏਯਨੇ ਜ਼ੋਡੀਨੇ ਅਕਾਵ ਪੁਰਖ ਨੋ ਜ਼ ਆਸ਼ਰੋ ਏ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਆਗਾਸ ਪਾਤਾਲ ॥

ਘਬਾਂ ਜ਼ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਆਸ਼ਰੇ ਏ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲ ਆਕਾਰ ॥

ਘਬਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਆਧਾਰੇ ਏ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ ॥

ਤ੍ਰਯੋਧ ਵੀਕਮਾਂ ਅਕਾਵ ਪੁਰਖੇ ਜ਼ ਘਬੁੰ ਟਕਾਵੀ ਰਾਘੇਵੁੰ ਏ

ਨਾਮ ਕੇ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸੂਵਨ ॥

ਜ਼ੁਵ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਸਾਥੇ ਜ਼ੋਡਾਏਨੇ ਤੇਨੁੰ ਨਾਮ ਕਾਨਥੀ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਵਿਕਾਰੋਥੀ ਘਬੀ ਸ਼ਕੇ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜੇਨਾ ਉਪਰ ਮਏਰ ਕਰੇ ਏ ਤੇਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਨਾਮਨੀ ਸਾਥੇ ਜ਼ੋਡੀ ਵੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸੇ ਜਨੁ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਮਾਧਾਨੀ ਅਸਰਥੀ ਉਪਰ ਯੋਥਾ ਤਵ ਉਪਰ ਪਛੋਧੀਨੇ ਉਘ ਅਵਸਥਾਨੇ ਪ੍ਰਾਮ ਕਰੇ ਏ ॥੫॥

ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾ ਕਾ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਰੂਪ ਅਨੇ ਠੇਕਾਝੁੰ ਸਫਾਧ ਸਿਥਰ ਰਏਵਾ ਵਾਯੁੰ ਏ

ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਕੇਵਲ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਏਵਯ ਤੇ ਜ਼ ਸਰਵ ਵ੍ਧਾਪਕ ਪ੍ਰਭੂ ਘਬਾਧਨਾ ਉਪਰ ਆਸ਼ੀਵਾਏ ਵਰਸਾਵੇ ਏ

ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਜੇ ਸਫਾਧ ਅਟਵ ਅਕਾਵ ਪੁਰਖਨੀ ਵਾਝੀ ਘਬਾਂ ਜ਼ੁਵੀਮਾਂ ਵਸੇਵੀ ਏ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਘਬਾ ਜ਼ੁਵੀ ਨੀ ਅੰਦਰ ਥੀ ਘੋਵੀ ਰਘੋ ਏ

ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸਤਿ ॥

તેનું કામ પણ અટલ છે જે પ્રભુની રચના સંપૂર્ણ છે અધૂરી નથી

મુલુ સતિ સતિ ઉત્પતિ ॥

જે બધાનાં મૂળ રૂપમાં સદાય છે જેનું પેદા હોવું પણ સંપૂર્ણ છે

સતિ કરਣી નિરમલ નિરમલી ॥

તેની બક્ષિસ હંમેશા રહે છે પ્રભુની મહા પવિત્ર મરજી છે

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ ॥

જે જીવને આ મરજી સમજ આવી જાય છે તેને તેની મંજૂરી પૂર્ણ રીતે સુખદાયી લાગે છે

ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥

પ્રભુ સદાય સ્થિર રહેવા વાળા નું નામ સુખ દાતા છે

ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥੬॥

હે નાનક! જીવને આ અટલ સદગુરુ ની સાથે તે મેળવી આપે છે ॥૬॥

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧુ ਉਪਦેਸ ॥

ઉપદેશ અને ગુરુની સૂચના હંમેશા માટે સાચી છે.

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵેਸ ॥

જેના હૃદયમાં આ ઉપદેશ નો પ્રવેશ થઈ જાય છે તે પણ જન્મ મરણ ના ફેરામાંથી મુક્ત થઈ જાય છે

ਸਤਿ નિਰਤિ ਬુઝੈ ਜੇ ਕૈਇ ॥

જો કોઈ મનુષ્ય ને સદાય સ્થિર રહેવાવાળા પ્રભુ ની સાથે પ્રેમ થઈ જાય

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਾ ਕੀ ਗਤિ ਹૈਇ ॥

તો તેનું નામ જપીને તે ઉચ્ચ અવસ્થાને હાંસલ કરી લે છે પ્રભુ પોતે સદાય કાયમ રહેવા વાળા છે

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

તેના પેદા કરેલું જગત પણ સાથે જ અસ્તિત્વ વાળું છે મિથ્યા નથી

ਆਪੇ ਜાਨੈ અપની મિਤિ ਗਤિ ॥

પ્રભુ પોતાની અવસ્થા અને મર્યાદા પોતે જ જાણે છે

ਜਿਸ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸુ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥

જે પ્રભુએ આ જગત બનાવ્યું છે તે પોતે તેને બનાવવા વાળો છે

ਅਵਰ ਨ ਬੁਝਿ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ॥

કોઈ બીજું આ જગત નો ખ્યાલ રાખવા વાળો પણ નથી.

ਕਰਤੇ ਕੀ મિਤિ ਨ ਜાਨੈ ਕીਆ ॥

કર્તાની પ્રતિભાનો અંદાજો તેણે પેદા કરેલો માણસ નથી લગાડી શકતો

ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਵਰਤੀਆ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਜ ਥਾਧ ਏ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਏ ॥੭॥

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮੋਟਾਏਨੇਸਮਝਾ ਏ ਤੇਨੇ ਤੇਨੇ ਤੇਨੋ ਆਨੰਦ ਮਯੋ ਏ ਤੇਨੀ ਮਛਿਮਾ ਨੇ ਜੋਏਨੇ
ਤੇ ਯੂਯ ਜ ਫੇਰਾਨ ਅਨੇ ਆਸ਼ਚਰ੍ਯ ਧਕਿਤ ਥਏ ਗਯਾ ਏ

ਜਿਨਿ ਬੂਝਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸ੍ਵਾਦ ॥

ਜੇਭੇ ਈਸ਼ਰਨੇ ਸਮਝੋ ਥੀਥਾਂ ਤੇਨੇ ਤੇਨੋ ਸਵਾਦ ਆਵੀ ਗਯੋ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਚਿ ਜਨ ਰਹੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਫਾਸ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ ਮਸਤ ਰਹੇ ਏ

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਦਾਰਥ ਲਹੇ ॥

ਅਨੇ ਸਦਗੁਰੂ ਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੀ ਮਫੇਰ ਥੀ ਤੇ ਨਾਮਨੋ ਪਦਾਰਥ ਛਾਂਸਿਥ ਕਰੀ ਵੇ ਏ

ਓਇ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਕਾਟਨਹਾਰ ॥

ਤੇ ਸੇਵਕ ਯੁਫ ਜ ਨਾਮ ਨੂੰ ਫਾਨ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਜ਼ੁਬੋ ਨਾ ਫੁ:ਯ ਫੂਰ ਕਰੇ ਏ

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਤੇਮਨੀ ਸੰਗਤਿ ਥੀ ਜਗਤਨਾ ਜ਼ੁਬੋਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਫ਼ਰੀ ਜਾਧ ਏ

ਜਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੋ ਵਡਭਾਰੀ ॥

ਐਵਾ ਸੇਵਕੋ ਯੂਯ ਜ ਆਯਸ਼ਾਯੀ ਭੋਧ ਏ

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਤੇਮਨੀ ਸੰਗਤਿਮਾਂ ਜੋਡਾਏਨੇ ਅਕਾਥ ਪੁਰਯਨੀ ਸਾਥੇ ਸੰਘੰਧ ਜੋਡਾਏ ਜਾਧ ਏ

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ ਗਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਣਗਾਨ ਗਾਧ ਏ ਅਨੇ ਮਛਿਮਾ ਕਰੇ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥੮॥੧੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਸਦਗੁਰੂਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਫੁਲ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰੀ ਵੇ ਏ ॥੮॥੧੬॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸ਼ਰੂਆਤਥੀ ਜ ਅਸ਼ਿਤ੍ਵਮਾਂ ਏ ਯੁਗੋਨਾ ਸ਼ਰੂਆਤਥੀ ਜ ਮੋਯੁਫ ਏ

ਹੈ ਭਿ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਅਥਾਰੇ ਪਝ ਮੋਯੁਫ ਏ ਅਨੇ ਭਵਿਖਮਾਂ ਪਝ ਮੋਯੂਫ ਰਫੇਸ਼ੇ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਚਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਰਸਨਹਾਰ ॥

પ્રભુના ચરણ સદાય સ્થિર છે ચરણોને સ્પર્શી ને સેવક પણ અટલ થઈ જાય છે

પુજા સતિ સતિ સેવદાર ॥

પ્રભુની ઉપાસના કરવી એ કાયમનું કાર્ય છે

દરસનુ સતિ સતિ પેખનહાર ॥

પ્રભુના દર્શન એક કર્મ છે દર્શન કરવા વાળા ના જન્મ મરણ ના ફેરા ટળી જાય છે

નામુ સતિ સતિ ધિઆવનહાર ॥

પ્રભુનું નામ અટલ છે સ્મરણ કરવા વાળા પણ સ્થિર છે

આપિ સતિ સતિ સભ ધારી ॥

પ્રભુ પોતે સદાય અસ્તિત્વમાં છે

આપે ગુਣ આપે ગુણકારી ॥

પ્રભુ પોતે ગુણ રૂપ છે સ્વયં ગુણ પેદા કરવા વાળા છે

સઘદુ સતિ સતિ પૂઝુ સઘકટા ॥

પ્રભુની મહેમાન મહિમાના શબ્દ કાયમ રહે છે શબ્દને ચારણ કરવાવાળો પણ સ્થિર થઈ જાય છે

સુરતિ સતિ સતિ જસુ સુનટા ॥

પ્રભુની સાથે સંબંધ જોડવાના કર્મ થી પ્રભુના યશ સાંભળવા વાળા ના પણ કર્મ ઉચ્ચ બને છે

સુઝનહાર કહુ સતિ સભ હૈય ॥

પ્રભુનું અસ્તિત્વ સમજવા વાળા અને તેમને રચેલું જગત પણ હસ્તી વાળું દેખાય છે જેમિથ્યા નથી લાગતું

નાનક સતિ સતિ પૂઝુ સૈય ॥૧॥

હે નાનક! પ્રભુ સ્વયં સ્થિર રહેવા વાળો છે ॥૧॥

સતિ સરૂપુ રિદૈ જિનિ માનિઆ ॥

જે મનુષ્યે અટલ પ્રભુની હસ્તી ને સદાય મનમાં સ્થિર રાખેલો છે

કરન કરાવન તિનિ મૂલુ પઢાનિઆ ॥

તેણે બધું જ કરવા વાળો અને કરાવવા વાળા જગતના મૂળને ઓળખી લીધો છે

જા કૈ રિદૈ ષિસૂસુ પૂઝુ આયિઆ ॥

જે મનુષ્યના હૃદયમાં પ્રભુની હસ્તી ની શ્રદ્ધા બંધાઈ ગઈ છે

તતુ ગિઆનુ તિસુ મનિ પૂગટાઈઆ ॥

તેના મનમાં સાચું જ્ઞાન પ્રગટ થઈ ગયો છે

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਜਗਤਨਾ ਘਬਾ ਜ ਫਰ ਰਹਿਤ ਥਏਨੇ ਨੀਫਰ ਥਏਨੇ ਵਸੇ ਏ

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੇਵਾਯ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਮਾਂ ਵੀਨ ਰਹੇ ਏ ਜੇਥੇ ਤੇਨੇ ਪੇਦਾ ਕਰੇਵੇ ਏ

ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗਡਾਈ ॥ ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਹਨਾ ਜਾਈ ॥

ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਐਕ ਵਸਤੁ ਵਏਨੇ ਘੀਯੁ ਵਸਤੁ ਮਾਂ ਮੇਯਵੀ ਫੇਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਤੇ ਘੇ ਮਾਂ ਕੋਏ ਫਰਕ ਨਥੀ
ਰਹੀ ਜਤੋਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਧਰਯੋਮਾਂ ਵੀਨ ਥਏ ਜਾਯ ਏ ਤੇਵੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਥੀ ਅਥਗ
ਨਥੀ ਕਛੇਵਾਤੋ

ਬੂਝੈ ਬੂਝਨਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ ॥

ਪਯ ਆ ਵਿਧਾਰਨੇ ਵਿਧਾਰਵਾ ਵਾਯਾ ਕੋਏ ਵਿਰਥਾ ਜ ਸਮਝੇ ਏ

ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੇ ਨਾਨਕ ਏਕ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਯੁਵ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਂ ਮਯੀ ਜਾਯ ਏ ਤੇ ਤੇਨੀ ਸਾਥੇ ਐਕਰੂਪ ਥਏ ਜਾਯ ਏ ॥੨॥

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਆਜ਼ਾ ਮਾਂ ਧਾਵੇ ਏ

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦਾ ਪੂਜਾਰੀ ॥

ਅਨੇ ਸੇਵਾਯ ਤੇਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੋ ਰਹੇ ਏ

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਵਯਤਾ ਨੋ ਸੇਵਕ ਨਾ ਮਨਮਾਂ ਤੇਨੀ ਫਸਤੀਨੀ ਖਰਫਾ ਰਹੇ ਏ

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਧਾਰੇ ਜ ਤੇਨੇ ਯੁਵਨ ਸਵਯ ਅਨੇ ਮਧਾਫਾ ਵਾਯੁ ਭੋਧ ਏ

ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ ॥

ਸੇਵਕ ਮਾਥਿਕ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਫਰ ਫਾਯ ਪੋਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਏ ਐਵੁੰ ਜਾਯੋ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਸੇਵਕ ਭੰਮੇਸ਼ਾਂ ਨਾਮਨਾ ਪ੍ਰੇਮਥੀ ਰੰਗਾਯੇਵਾ ਏ

ਸੇਵਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲਨਹਾਰਾ ॥

ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਮੋਯ ਮਾਂ ਰਹੇ ਏ

ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਸੇਵਾਯ ਪਾਵਨ ਪੋਥਯਮਾਂ ਕਰਵਾਮਾਂ ਸਮਥਏ

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੈ ॥

ਪਯ ਸੇਵਕ ਤੇ ਜਮਨੁਖ ਘਨੀ ਫਾਕੇ ਜੇਨੀ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਮਫੇਰਘਾਨੀ ਕਰੇ

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਐਵਾ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਫਰ ਵਕਤ ਧਾਫ ਰਾਯਵਾ ਜੋਏਐ ॥੩॥

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਾ ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕ ਨੇ ਪਛਾਣੀ ਛੱਡੇ ਏ

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ ॥

ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਥਾਜ ਅਵਸਥਾ ਰਾਖੇ ਏ

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕ ਨੇ ਸੰਮਾਨ ਯਕ੍ਸ਼ੇ ਏ

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ ॥

ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਪਾਸੇ ਪੋਤਾਨੁ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇ ਏ

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕ ਨੀ ਈਜ਼ਤ ਪੋਤੇ ਜ ਰਾਖੇ ਏ

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ ॥

ਅਨੇ ਤੇਮਨੇ ਉਘ ਅਵਸਥਾ ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਮਹਾਨਤਾਨੋ ਨੋ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ੋ ਨਥੀ ਥਗਾਡੀ ਸ਼ਕਤਾ

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੋ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਸੇਵਕ ਨੀ ਘਰਾਘਰੀ ਨ ਕਰੀ ਸ਼ਕੇ

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਉਚ ਤੇ ਉਚੇ ॥

ਕਾਰਣ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਸੇਵਕ ਜੇਥੀ ਪਛਾ ਭੰਘੋ ਭੋਧ ਏ

ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥

ਜੇਥੇ ਪ੍ਰਭੂਐ ਪੋਤਾਨੀ ਸੇਵਾਮਾਂ ਥਗਾਡੀ ਈਥੋ ਏ

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥੪॥

ਪਛਾ ਛੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਸੇਵਕ ਆਪਾ ਜਗਤਮਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਥਾਧ ਏ॥੪॥

ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ ਰਾਖੈ ॥

ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ਕਤਿਨੇ ਘ੍ਰਯ ਜ ਨਾਨਾ ਕੀਡੀਨੀ ਜੇਮ ਨਯਯਾ ਮਨੁਖਮਾਂ ਨਾਖੇ ਏ,

ਭਸਮ ਕਰੈ ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ ॥

ਤੇ ਨਾਨਕਡੀ ਕੀਡੀ ਥਾਯੋ-ਕਰੋਡੀ ਕੁਸ਼ਕਰੋ ਨੇ ਰਾਘ ਕਰੀ ਏ ਏ

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ ਨ ਕਾਢਤ ਆਪਿ ॥

ਜੇ ਜੀਵਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵਨ ਆਪਵਾ ਈਘੇ ਏ

ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥

ਤੇਨੇ ਤੇ ਪੋਤਾਨਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਆਪੇ ਏ

ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਮਨੁਖ ਕੇਟਕਾਧ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਪ੍ਰਯਤਨੋ ਕਰੇ ਏ

ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ ਜਾਤਿ ॥

ਪણਾ ਜੋ ਪ੍ਰભੂ ਸਭਾਯਤਾ ਨ ਕਰੇ ਤੋ ਤੇਨੂੰ ਕਾਮ ਕਾਮ ਕਥਾ ਜਾਯੇ

ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਵਗਰੇ ਜੀਵੀਨੇ ਨ ਕੋਈ ਮਾਰੀ ਫੜੇ ਏ ਨ ਰਾਖੀ ਫੜੇ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇਵਡੁ ਘੀਜੁ ਕੋਈ ਜ ਨਥੀ ਘਖਾ
ਜ ਜੀਵੀ ਨਾ ਰਖਾਇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਏ

ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਏ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਤੂੰ ਫਾ ਮਾਟੇ ਫੇਯਲਾਯਾ ਕਰੇ ਏ?

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਅਥਾਹ ਅਨੇ ਆਸ਼ਚਰਯਜਨਕ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ॥੫॥

ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਐ ॥

ਏ ਲਾਓ! ਘੜੀ ਘੜੀ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰੁਪੀਐ ॥

ਅਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਨੇ ਆ ਮਨਨੇ ਅਨੇ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਓਢ੍ਰਿਯੋਨੇ ਤ੍ਰਿਸ ਕਰੀ ਕੇ

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾ ਅਨੁਧਾਯੀਓਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਏ ਗਯੁ ਏ

ਤਿਸੁ ਕਿਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਤੇਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਵਾਯ ਘੀਜੁ ਕੰਓ ਜ ਫੇਯਾਤੁ ਨਥੀ

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੋ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ॥

ਤੇਨਾ ਮਾਟੇ, ਗੁਰੂਨੂੰ ਨਾਮ ਜ ਸਾਧੁ ਧਨ ਅਨੇ ਸਾਧੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਏ

ਨਾਮੋ ਸੁਖੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਤੇਨੀ ਆਰਾਮ ਅਨੇ ਸਾਥੀ ਏ

ਨਾਮ ਰਸਿ ਜੋ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਜੇ ਮਨੁਘ ਨਾਮਨਾ ਸਵਾਦਮਾਂ ਤ੍ਰਿਸ ਥਏ ਗਯੋ

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ ॥

ਤੇਨਾ ਮਨ ਅਨੇ ਤਨ ਤੇਵਯ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਮਾਂ ਜੋਡਾਯੇਕਾ ਰਏ ਏ

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ ਨਾਮ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ ॥੬॥

ਊਠਤਾ ਘੋਸਤਾਂ ਸੁਤਾ ਜਾਗਤਾ ਘਖੀ ਜ ਸਮਯ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ, ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ
ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਤੇ ਸੇਵਕੀਨੀ ਆਭਾਰ ਭੀਯ ਏ ॥੬॥

ਬੋਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਬਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਫਿਰਸ-ਰਾਤ ਪੋਤਾਨੀ ਜ਼ੁਲਥੀ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਝਾਗਾਨ ਗਾਯ

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥

ਮਫਿਮਾਨੀ ਆ ਘਖਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਐ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕੀ ਪਰ ਜ ਕਰੇਕੀ ਏ

ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ ॥

ਸੇਵਕ ਅੰਦਰથી ਐਕ ਉਤਸ਼ਾਹથી ਭਰਿਆ ਹੋਇ

ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਰਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਅਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸਾਥੇ ਜੋੜਾਏਥੇ ਰਹੇ ਹੋ

ਜੇ ਹੋਆ ਹੋਵਤ ਸੋ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਅਨੇ ਜੇ ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੇਨੀ ਮਰਜ਼ ਜੋ ਜਾਏ ਹੈ ਸੇਵਕ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਆਪਣੀ ਕੋ ਹੈ

ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਉਨ ਬਖਾਨਉ ॥

ਤੇਹਾ ਸੇਵਕਨੀ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾ ਤਮਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰੇ?

ਤਿਸ ਕਾ ਗੁਨੁ ਕਹਿ ਏਕ ਨ ਜਾਨਉ ॥

ਹੁੰ ਤੀ ਤੇ ਸੇਵਕਨੀ ਐਕ ਪਾਤ੍ਰ ਗੁਣ ਵਰਣਨ ਕਰੀ ਚਾਹੁੰ ਤੇਮ ਨਹੀ

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਬਸਹਿ ਹਜ਼ੂਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ॥੭॥

ਆਠ ਪਹਿਰ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਛਾਤੀ ਮਾਂ ਜੋ ਵਸੇ ਹੈ; ਫੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਸੰਪੂਰਨ ਰੀਤੇ ਪਾਤਰਤਾ ਧਰਾਵੇ ਹੈ।
॥੧੭॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ ॥

ਫੇ ਮਾਰਾ ਮਨ! ਜੋ ਮਨੁਖ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਛਾਤੀ ਮਾਂ ਵਸੇ ਹੈ

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਹਿ ॥

ਤੇਮਨੀ ਚਾਰਧਾ ਪਤੀਨੇ ਅਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਤਨ ਮਨ ਤੇਮਨੇ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰੀ ਦੇ

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਸਰਬ ਥੋਕ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਭਗਵਾਨਨੇ ਮਾਨਯਤਾ ਆਪਣੀ ਭਰਮ, ਘਰੀ ਵਸਤੂਆਨੀ ਸਹਾਯਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ।

ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਘਰਾ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਕੇਹਾ ਮਾਟੇ ਸਮਰਥ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਾਏ

ਤਿਸ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ ॥

ਫੇ ਮਨ! ਤੇਨੀ ਚਾਰਧਾ ਪਤੀ ਨੇ ਤੂੰ ਘਰੁੰ ਜੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਚਾਹੀ

ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ ॥

ਤੇਹਾ ਦੁਸ਼ਨੀ ਤਾਰਾਂ ਘਰਾਂ ਜੋ ਪਾਪ ਦੂਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਾਏ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ ॥

ਧਰੁੰਦਰਾਧ ਧਿਆਨੀ ਦੇ ਅਨੇ ਤੇ ਸੇਵਕ ਨੀ ਸੇਵਾਮਾਂ ਥਾਹੀ ਜਾ

ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ਨ ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪੂਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ ॥੮॥੧੭॥

ਤੇ ਸੰਤ ਜਨੀਨਾ ਪਤੀ ਨੀ ਪੂਜਾ ਸਦਾ ਕਰ; ਫੇ ਨਾਨਕ! ਆਪਣੀ ਰੀਤੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਜਗਤਮਾਂ ਤਾਰਾਂ
ਆਵਾਨਾਂ ਅਨੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨਹੀਂ ਥਾਏ ॥੮॥੧੭॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਯੇਨੇ ਸਦਾਇ ਸਿਧਿ ਅਨੇ ਵਪਾਧ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਯੋਯੀ ਵੀਖਾ ਏ ਤੇਨੂੰ ਨਾਮ ਸਦਗੁਰੁ ਏ

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਵਿਕਾਰੀਥੀ ਘਰੀ ਫਾਕਾਏ ਏ ਐਟਵੇ ਤੂੰ ਪਾਏ ਗੁਰੁਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਅਫਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਗੁਏ ਗਾ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਰਖਾ ਕਰੇ ਏ

ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕ ਉਪਰ ਸਦਾਇ ਫਾਕਾ ਕਰੇ ਏ

ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰੈ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕਨੀ ਘਰਾਘ ਘੁਫਿ ਨਾ ਮੇਥਨੇ ਫੂਰ ਕਰੀ ਏ ਏ

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥

ਕਾਰਏ ਕੇ ਸੇਵਕ ਪੋਤਾਨਾ ਸਦਗੁਰੁਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਫੂਰਾ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਸਮਰਧਾ ਕਰਤੀ ਰਹੇ ਏ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕਨੀ ਮਾਧਾਨਾ ਘੰਧਨ ਕਾਪੀ ਨਾਘੇ ਏ

ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ ॥

ਅਨੇ ਗੁਰੁਨਾ ਸੇਵਕਨਾ ਵਿਕਾਰੀ ਫੂਰ ਥਏ ਆਏ ਏ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਾਮ ਧਨੁ ਦੇਇ ॥

ਕਾਰਏ ਸਦਗੁਰੁ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਧਨ ਆਏ ਏ

ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਵਡਭਾਗੀ ਹੇ ॥

ਅਨੇ ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਸਦਗੁਰੁ ਸੇਵਕਨੇ ਘੁਘ ਆਯੋਯਾਯੀ ਘਨਾਵੀ ਏ ਏ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕਨੇ ਥੀਕ ਅਨੇ ਪਰਥੀਕਮਾਂ ਸੈਰ ਕਰਾਵੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਸਦਗੁਰੁ ਪੋਤਾਨਾ ਸੇਵਕਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਭਿਫੀਮਾਂ ਧਾਫ ਰਾਘੇ ਏ ॥੧॥

ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਰਹੈ ॥

ਏ ਸੇਵਕ ਸਿਖਾ ਮਾਏ ਗੁਰੁਨਾ ਘਰਮਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾ ਫਰਘਾਰ ਮਾਂ ਰਹੇ ਏ

ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਹੈ ॥

ਅਨੇ ਗੁਰੁਨੀ ਫੁਕਮਨੇ ਮਨਥੀ ਮਾਨੇ ਏ

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ ॥

જે પોતાને મોટો નથી દેખાડતો તે પોતાની મોટાઈ નથી દેખાડતો

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ ॥

પ્રભુનું નામ સદાય હૃદયમાં ધ્યાન કરીને રાખે છે

ਮਨੁ ਬੇਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥

જે પોતાનું મન સદગુરુ ની સામે વેચી દે છે ગુરુના હવાલે કરી દે છે

ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥

તે સેવક નાં બધાં જ કામ મોટા થઈ જાય છે

ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ ॥

જે સેવક ગુરુની સેવા કર તો રહે છે અને ફળની ઇચ્છા નથી રાખતો

ਤਿਸ ਕਉ ਹેਤ ਪਰਾਪਤિ ਸੁਆમી ॥

તેને માલિક પ્રભુ મળી જાય છે

ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥

જેની ઉપર પ્રભુની મહેરબાની થાય છે

ਨਾਨਕ ਸੈ ਸੇਵਕੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ ॥੨॥

હો નાનક! તે સેવક સદગુરુ ની શિક્ષા લઈ શકે છે ॥૨॥

ਬੀਸ ਬਿસਵੇ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ માਨੈ ॥

જે સેવક પોતાના સદગુરુને પોતાની શ્રદ્ધાનો પૂર્ણ રૂપે વિશ્વાસઅપાવે છે

ਸੈ ਸੇਵકੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜાਨੈ ॥

તે અકાલ પુરખની અવસ્થાને સમજી લે છે

ਸੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

સદગુરુ પાછા તે છે જેના હૃદયમાં પ્રભુનું નામ વસે છે

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਕਉ ਬલિ ਜાਉ ॥

હું એવા સદગુરુ ને કેટલીયે વાર કુરબાન જાઉં છું

ਸਰਬ ਨિਧਾਨ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

સદગુરુ બધાં બીજાનો ના અને આત્મિક જિંદગી દેવાવાળા છે

ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

કારણ કે તે આઠેય પહોર અકાલ પુરખના

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨુ ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

સાચા ગુરુ સર્વોચ્ચ પ્રભુમાં સમાઈ જાય છે અને પરમપ્રભુ તેમના ભક્તોમાં વસે છે

ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਰਮੁ ॥

ਗੁਰੁ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਐਕੁ ਜੁ ਏ ਤੇ ਵਾਤ ਲੂਕਵੀ ਜੋਏਐ ਨਭੀ

ਸਹਸ ਸਿਆਨਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਏਯਾਰੋ ਧਰੁਰਾਏ ਥੀ ਆਵਾ ਸਦਗੁਰੁ ਨਥੀ ਮਯਤਾ

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਬਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਯਾ ਜੁ ਲਾਯਥੀ ਤੇ ਮਯੇ ਏ॥੩॥

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ ॥

ਗੁਰੁਨਾ ਦਰਸਨ ਯਥਾ ਜੁ ਫਲ ਆਪਵਾ ਵਾਯਾ ਭੋਧ ਏ

ਪਰਸਤ ਚਰਨ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਦਰਸਨ ਕਰੀਨੇ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਏ ਜਾਏ ਏ; ਗੁਰੁਨਾ ਚਰਨ ਨੇ ਰਾਏ ਕਰੀਨੇ ਤੇ ਉਘ ਅਵਸਥਾ ਅਨੇ ਸਵਰਾਏ
ਵਧਵਾਰਵਾਯੋ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੇ ॥

ਗੁਰੁ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਹੀ ਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਣ ਗਾਏ ਰਾਏ ਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਦਰਗਹ ਰਾਵੇ ॥

ਅਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਾਨੀ ਦਰਗਾਹਮਾਂ ਪਹੋਧੀ ਜਾਏ ਏ

ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਕਰਨ ਆਖਾਨੇ ॥

ਗੁਰੁਨਾ ਵਚਨ ਸਾਂਝੀਨੇ ਤੇਨਾ ਕਾਨ ਰੁਖ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਆਤਮ ਪਤੀਆਨੇ ॥

ਮਨਮਾਂ ਸੰਤੋਖ ਆਵੀ ਜਾਏ ਏ ਅਨੇ ਆਤਮਾ ਪੀਗਯੀ ਜਾਏ ਏ

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਅਖਯਯੋ ਜਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਏ ਤੇਨੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਏ ਸਦਾ ਮਾਟੇ ਅਟਕ ਏ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ ਹੋਇ ਸੰਤ ॥

ਯੇਨੀ ਰਹਿ ਤੇਨੀ ਅਮਰ ਕਰਵਾਵਾਯੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪਤੀ ਜਾਏ ਏ,ਤੇ ਸੰਤ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥

ਸਦਗੁਰੁਨਾ ਗੁਣ ਅਨੰਤ ਏ ਤੇਨੂੰ ਮੂਲ ਅੰਤੀ ਨ ਰਾਕਾਧ

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਜੀਵ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਗਯੇ ਏ ਤੇ ਗੁਰੁਨੀ ਸਾਥੇ ਮਯੀ ਜਾਏ ਏ ॥ ੪॥

ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਉਸਤਤਿ ਅਨੇਕ ॥

ਮਨੁਖਾਨੀ ਜੀਬ ਐਕੁ ਏ ਪਾਏ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਣ ਅਨੇਕੁ ਏ

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ ॥

ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਸਦਾਧ ਸ੍ਵਿਰ ਵਪਾਏ ਏ

ਕਾਹੂ ਬੋਲ ਨ ਪਹੁਚਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

ਮਨੁਖ ਕੋਈ ਯੋਥੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਣੀ ਸੁਖੀ ਨਥੀ ਪਛੋਧੀ ਸਕਤੀ; ਪ੍ਰਭੂ ਪਛੋਧੀ ਪਰੇ ਏ ਵਾਸਨਾ
ਰਹਿਤ ਏ

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥

ਮਨੁਖੀਨੀ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਓਢ੍ਰਿਯੋ ਤੇਨਾ ਸੁਖੀ ਪਛੋਧੀ ਨਥੀ ਸਕਤੀ

ਨਿਰਾਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕੋਈ ਘੋਰਾਕਨੀ ਯਰੂ ਨਥੀ ਪ੍ਰਭੂ ਵੇਰ ਰਹਿਤ ਏ ਸੁਖ ਦੇਵਾਵਾਯਾ ਏ

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥

ਕੋਈ ਭੁਵ ਤੇਨਾ ਗੁਣੀਨੋ ਮੂਲ੍ਯੋਨੇ ਪਾਰਯੀ ਨਥੀ ਸਕਤੀ

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਭਕਤੀ ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਏ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ ॥

ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਕਮਯ ਸਮਾਨ ਸੁੰਦਰ ਧਰਯੀਨੇ ਪੀਤਾਨਾ ਹੁਣ੍ਧਮਾਂ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ॥

ਭੁੰ ਤੇ ਗੁਰੂਨੇ ਮਾਟੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਕੁਰਯਾਨ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਨੇ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯੇ ਗੁਰੂ ਨੀ ਮਠੇਰਥੀ ਆਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਯਾਪ ਕਰੀ ਸਕੀਐ ਈਐ ॥੫॥

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਕੋਈ ਵਿਰਥਾ ਮਨੁਖ ਯ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੀ ਸਵਾਦ ਵੇ ਏ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਅਮਰੁ ਸੋ ਹੋਇ ॥

ਅਨੇ ਯੇ ਵੇ ਏ ਤੇ ਨਾਮਨੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵੇ ਏ ਅਨੇ ਅਮਰ ਥਓ ਯਾਧ ਏ

ਉਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ ॥

ਤੇਨੀ ਭਯਾਰੇਧ ਨਾਸ ਨਥੀ ਥਤੀ

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਨਤਾਸ ॥

ਯੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਗੁਣੀਨੀ ਯਯਾਨੀ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭੋਧ ਏ

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਇ ॥

ਸਫਗੁਰੂ ਆਠੇ ਪਛੋਰ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ

ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਇ ॥

ਅਨੇ ਪੀਤਾਨਾ ਸੇਵਕ ਨੇ ਪਯਾ ਆ ਯ ਉਪਦੇਸ਼ ਆਪੇ ਏ

ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਲੇਪੁ ॥

ਮਾਯਾ ਨਾ ਮੋਢਥੀ ਤੇਨੀ ਭਯਾਰੇਧ ਵਗਾਵ ਨਥੀ ਭੀਤੀ

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ॥

ਤੇ ਸਦਾਧ ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਮਾਂ ਐਕ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਜ ਸ੍ਵਿਰ ਰਾਖੇ ਏ

ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੇ ॥

ਯੇਨੀ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਈਵਾਥੀ ਅਜ਼ਾਨਤਾਨੁ ਅੰਧਾਨੁ ਛਟੀਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਤਹ ਤੇ ਨਾਸੇ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਨਾਭੁਵਾਵਾਮਾਂ ਅਨੇ ਮੋਹ ਮਾਂ ਆਵੇਵਾ ਮੋਹਨਾ ਕਾਰਯੋ ਆਵੇਵਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਥਏ ਜਾਧ ਏ ॥੬॥

ਤਪਤਿ ਮਾਹਿ ਠਾਢਿ ਵਰਤਾਈ ॥

ਗੁਰਨਾ ਪ੍ਰਯੋ ਉਪਦੇਸ਼ਥੀ ਵਿਕਾਰੋਨੀ ਆਗਮਾਂ ਵਸਵਾ ਓਤਾਂਧ ਪ੍ਰਭੂ ਐ ਆਪਯੀ ਅੰਦਰ ਠੰਡਕ ਆਪੀ ਈਥੀ ਏ

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਭਾਈ ॥

ਏ ਭਾਈ! ਧਾਰੇਕੋਰ ਸੁਖ ਜ ਸੁਖ ਥਏ ਗਯੁ ਏ ਦੁਖ ਭਾਗੀ ਗਯੁ ਏ

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ ॥

ਅਨੇ ਜਨਮ-ਮਰਯਾਨਾ ਝੇਰਾਮਾਂ ਪੜਵਾਨੋ ਝਰ ਅਨੇ ਝਿਕਰ ਮਟੀ ਗਯਾ ਏ

ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ਥੀ ਜ ਆ ਥਯੁ ਏ

ਭਉ ਚੁਕਾ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ ॥

ਘਥੀ ਜ ਝਰ ਘਤਮ ਥਏ ਗਯੋ ਏ ਛਵੇ ਨੀਝਰਤਾ ਮਨਮਾਂ ਵਸੀ ਗਏ ਏ

ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਨ ਤੇ ਥੈ ਨਸੇ ॥

ਅਨੇ ਰੋਗੋਨਾ ਨਾਸ਼ ਥਏ ਨੇ ਮਨ ਤੇਨੇ ਭੂਥੀ ਗਯੁ ਏ

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਯੇ ਗੁਰੁ ਘਨ੍ਧਾ ਛਤਾ ਤੇਯੋ ਅਮਾਰੀ ਉਪਰ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੀ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਸਤਸੰਗਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੀ ਜਾਪ ਕਰੀਨੇ

ਥਿਤਿ ਪਾਈ ਚੁਕੇ ਭ੍ਰਮ ਗਵਨ ॥

ਅਨੇ ਅਮਾਰਾ ਭੂਥਾਵਾ ਅਨੇ ਭਟਕਾਵ ਸਮਾਸ ਥਏ ਗਯਾ ਏ

ਮੁਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਧਸ਼ ਕਾਨਥੀ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਅਮਨੇ ਸ਼ਾਂਤਿ ਮਯੀ ਗਏ ਏ ॥੭॥

ਨਿਰਗੁਨੁ ਆਪਿ ਸਰਗੁਨੁ ਭੀ ਓਹੀ ॥

ਤੁੰ ਸਵਧੰ ਮਾਧਾ ਤ੍ਰਯ ਗੁਯੋਥੀ ਪਰ ਏ ਤ੍ਰਿਗੁਯੀ ਸੰਸਾਰਨੁ ਰੂਪ ਪਯਾ ਤੁੰ ਪੋਤੇ ਜ ਏ

ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਿਨਿ ਸਗਲੀ ਮੋਹੀ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂਐ ਪੋਤਾਨੀ ਤਾਕਾਤ ਕਾਧਮ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਆਯਾ ਜਗਤਨੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰੀ ਵੀਧੋ ਏ

ਅਪਨੇ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬਨਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਯੇਥ ਤਮਾਸ਼ੀ ਸਵਯੰ ਜ ਘਨਾਵੇਥੀ ਏ

ਅਪੁਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ ॥

ਪੋਤਾਨੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਮੂਲ੍ਯ ਪੜਾ ਪੋਤੇ ਜ ਕਰ੍ਯੁ ਏ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਵਾਯ ਤੇਨਾ ਜੇਹੀ ਘੀਜੀ ਕੀਏ ਜ ਨਥੀ

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਸੋਇ ॥

ਘਖਾਨੀ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਯੰ ਮੋਯੁਏ ਏ

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗ ॥

ਓਤਪ੍ਰੋਤ ਥਏਨੇ ਘਖਾਂ ਜ ਗੁਣ ਰੂਪ ਰੰਗਮਾਂ ਵਧਾਪਕ ਏ

ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ ॥

ਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਦਗੁਰੁ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਥਾਯ ਏ

ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਰਚੀ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਏ ਪੋਤਾਨੀ ਸਤਾ ਆ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਮਾਂ ਸਥਿਰ ਰਾਖੀ ਏ

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੮॥੧੮॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਭੁੰ ਤੇਟਥੀਯ ਵਾਰ ਆਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕੁਰਘਾਨ ਜਾਓ ਏ. ॥੮॥੧੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨਾ ਲਾਜਨ ਵਿਨਾ ਘੀਯੁ ਕੀਏ ਵਸਤੁ ਮਨੁਖੀਨੀ ਸਾਥੇ ਨਥੀ ਜਤੀ ਘਖੀ ਜ ਮਾਧਾ ਜੇ ਮਨੁਖ
ਕਮਾਯ ਏ ਜਗਤਮਾਂ ਥੀਜਤੀ ਵਧਤੇਰਾਘ ਸਮਾਨ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਸਮਰਥਾ ਨੀ ਕਮਾਥੀ ਕਰਵੀ ਤੇ ਜ ਸੌਥੀ ਮੋਟੁ ਧਨ ਏ ਆ ਜ
ਮਨੁਖੀਨੀ ਸਾਥ ਨਿਭਾਵੇ ਏ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸੰਤੀ ਨੇ ਮਯੀਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਗੁਣੀ ਨੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੋ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੀ ਆਸ਼ਰੀ ਲੋ

ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ ॥

ਏ ਮਿਤ੍ਰ! ਘੀਜਾਘਖਾ ਜ ਉਪਾਯ ਓਡੀ ਏ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਿ ਧਾਰਹੁ ॥

ਪ੍ਰભੂਨਾ ਕਮਲ ਜੇਵਾ ਸੁੰਦਰ ਧਰਮਾਨੇ ਹੁੰਦਯਮਾਂ ਸਿਰਿ ਕਰੀ ਏ

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਘਰੁ ਪੋਤੇ ਜ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਜ਼ੁਬਾਨੇ ਪਾਸੇ ਕਰਾਵਵਾਨੀ ਕਸਮਤਾ ਰਾਖੇ ਏ

ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹਹੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਸੁ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੁੰਦਰ ਪਦਾਰਥ ਸਰਸ ਰੀਤੇ ਸੰਭਾਯੀ ਲਯੋ

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹੋਵਹੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਏ ਲਾਓ! ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆ ਧਨ ਸੰਯਿਤ ਕਰੋ ਅਨੇ ਲਾਯਸ਼ਾਯੀ ਘਨੋ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤੁ ॥

ਸੰਤੀਨੋ ਆਜ ਪਵਿਤ੍ਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਏ

ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਮਾਂ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਆਸਥਾ ਰਾਖੋ

ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਾਨਕ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਘਰਾ ਜ ਰੋਗ ਮਟੀ ਜਸ਼ੋ ॥੧॥

ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਉ ਚਾਹਿ ਕੁੰਟ ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ ॥

ਏ ਮਿਤ੍ਰ! ਜੇ ਧਨਨੀ ਮਾਟੇ ਤੁੰ ਧਾਰੇ ਕੀਰ ਦੋਸਤੀ ਰਏ ਏ

ਸੇ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ ॥

ਤੇ ਧਨ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਥੀ ਮਯੀ ਜਸ਼ੋ

ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤੁ ॥

ਏ ਮਿਤ੍ਰ ਜੇ ਸੁਖਨੀ ਤਨੇ ਸਦਾਯ ਈਝਾ ਰਏਤੀ ਭਤੀ

ਸੇ ਸੁਖੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥

ਤੇ ਸੁਖ ਸੰਤੀਨੀ ਸੰਗਤਿਮਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਵਾਥੀ ਮਯੇ ਏ

ਜਿਸੁ ਸੇਭਾ ਕਉ ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ ॥

ਜੇ ਸ਼ੋਭਾਨੀ ਪ੍ਰਾਸਿਮਾਟੇ ਤੇਂ ਕਮਾਯੀ ਕਰੀ ਏ

ਸਾ ਸੇਭਾ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ॥

ਤੇ ਸ਼ੋਭਾ ਕਮਾਵਵਾ ਮਾਟੇ ਤੁੰ ਭਰਿਨੀ ਸ਼ਰਯਮਾਂ ਪਤੀ ਜਾ

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇ ਅਭੰਕਾਰਨੋ ਰੋਗ ਅਨੇਕ ਰੀਤੇ ਉਪਾਯ ਕਰਵਾਥੀਫੂਰ ਨਥੀ ਥਤੀ

ਰੋਗੁ ਮਿਟੈ ਹਰਿ ਅਵਖਧੁ ਲਾਇ ॥

ਤੇ ਰੋਗ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਵਾਨਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਥੀ ਮਟੀ ਜਾਯ ਏ

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਆਖੀ ਫੁਨਿਧਾਨੀ ਘਜਾਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਨਾ ਘਜਾਨਾਥੀ ਨਾਨੀ ਏ

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤੇਨਾ ਦਰਘਾਰ ਮਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਥਓਂ ਜਓਂ ॥੨॥

ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥

ਏ ਭਾਓ! ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਵਡੇ ਜਗਾਸ

ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਤ ਆਵੈ ਠਾਇ ॥

ਨਾਮਨੀ ਮਠੇਰਘਾਨੀਥੀ ਏਹੋ ਏਸ਼ਾਮਾਂ ਏਸ਼ਤਾ ਆ ਮਨਨੇ ਠੇਕਾਘੁੰ ਮਘੀ ਜਸ਼ੇ

ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥

ਤੇ ਮਨੁਘਨੇ ਕੋਓਂ ਮੁਸ਼ਕੇਥੀ ਨਥੀ ਆਵਤੀ

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਜੇਨਾ ਫੁਏਘਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਸੇ ਏ

ਕਲਿ ਤਾਤੀ ਠਾਂਢਾ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਕਘਿਧੁਗ ਗਰਮ ਅਗ਼ਿ ਏ ਵਿਕਾਰ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਘਾਘੀ ਰਹੀ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਠੰਡਕ ਆਪੇ ਏ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ॥

ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਘਾ ਕਰੋ ਜੇ ਸੁਖ ਅਪਾਵੇ ਏ

ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਆਸ ॥

ਨਾਮ ਸਮਰਘਾ ਕਰਵਾਥੀ ਏਰ ਫੂਰ ਥਓਂ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਥਓਂ ਜਾਧ ਏ

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ ॥

ਕਾਰਘਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਭਕਿਤ ਥੀ ਆਤਮਾ ਧਮਕੀ ਜਾਧ ਏ

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਜੇ ਸਮਰਘਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇਨਾ ਫੁਏਘ ਘਰਮਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਭੂ ਆਵੀਨੇ ਵਸੇ ਏ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ ॥੩॥

ਤਾਰੇਂ ਨਾਮ ਜਪਵਾਥੀ ਧਮਰਾਜਨੀ ਫਾਂਸੀ ਕਪਾਓਂ ਜਾਧ ਏ ॥੩॥

ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ॥

ਜੇ ਮਨੁਘ ਪਰਮਾਤਮਾਨੂੰ ਪਰਘ੍ਰਸ਼ਨੂੰ ਧਿੰਤਨ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਜੇ ਸਾਧੀ ਮਨੁਘ ਏ

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਸੋ ਕਾਚੈ ਕਾਚਾ ॥

ਪਘਾ ਜੇ ਪੇਏ ਥਓਂਨੇ ਫੁਕਤ ਮਰੀ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਘੰਏਘੀ ਨਥੀ ਕਰਤੀ ਤੇ ਤੀ ਸਾਵ ਕਾਧੀ ਏ

ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਮਿਟੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵ ॥

ਅਏਂਕਾਰ ਧ੍ਰਾਘੀਨੇ ਸਏਗੁਰਨੀ ਸ਼ਰਘਾ ਪਤੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਘਾ ਕਰਵਾਥੀ ਜਨਮ-ਮਰਘਾ ਨਾ ਧਕ ਸਮਾਸ ਥਓਂ ਜਾਧ ਏ

આપુ તિઆગિ સરનિ ગુરદેવ ॥

અહંકાર ત્યાગીને ગુરુને શરણે જાય છે

ਇਉ રਤન જનમ કા ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥

આવી રીતે કીમતી માનવ જન્મ સફળ થઈ જાય છે

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰੁ ॥

એટલે હે ભાઈ! પ્રભુનું સ્મરણ કર આજ પ્રાણ નો આશરો છે

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਨ ਛੁਟਨਹਾਰੇ ॥

અનેકો ઉપાય કરવાથી તું જન્મ-મરણના ફેરામાંથી બચી નહીં શકે

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥

શ્રુતિ શાસ્ત્ર વેદ આ બધાનો વિચાર કરવાથી કોઈ જ ફાયદો નથી

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥

મન લગાવીને કેવળ પ્રભુની જ ભક્તિ કરો

ਮਨਿ ਬੰਛਤ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਇ ॥੪॥

હે નાનક! જે ભક્તિ કરે છે તેને મન વાંછિત ફળ મળી જાય છે ॥੪॥

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਧਨਾ ॥

ધન તારી સાથે નહીં જઈ શકે

ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮਨਾ ॥

હે મૂર્ખ મન! તો શા માટે તેનેલપેટીને રાખે છે?

ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬનਿਤਾ ॥

પુત્ર મિત્ર પરિવાર અને સ્ત્રી

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁમ ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ ॥

આમાંથી બતાવ તો, કોણ તારો સાથ આપવાનું છે?

ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ ॥

માયાનો આડંબર રાજ્ય અને રંગરેલીયા બતાવ તો

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ ॥

આમાંથી કોની સાથે મોહ કરવાથી સદાયને માટે માયાથી મુક્તિ મળી શકે છે?

ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰથ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ઘોડા હાથી રથ ની સવારી કરવી

ਝੂਠਾ ਡੰਢੁ ਝੂਠੁ ਪਾਸਾਰੀ ॥

આ બધો જુઠ્ઠા દેખાડો છે આ આડંબર રચવા વાળા પણ વિનાશવાન છે

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ ॥

ਮੂਰ੍ਹ ਮਨੁਖ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਅਯੋਗਯਤੀ ਯੋਗੇ ਆ ਯਥਾ ਪਦਾਰਥ ਆਪਣਾ ਏ

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥੫॥

ਤੂੰ ਨਾਮ ਨੇ ਭੁਲਾਵੀਨੇ ਏ ਨਾਨਕ ਏਵੇ ਪਸਤਾਏ ਏ ॥੫॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ ॥

ਏ ਅਯਾਯਾ ਮਨੁਖ! ਸਦਗੁਰੂ ਨੀ ਮਤਿ ਕਏ ਕੇ ਤੇਨੀ ਸਿਖਾ ਉਪਰ ਧਾਕ

ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਭੂਬੇ ਸਿਆਨੇ ॥

ਬਯਾਂ ਜ ਸਮਯਦਾਰ ਕੋਕੀ ਪਯਾ ਕਠਿਤ ਕਗਰ ਵਿਕਾਰੋਮਾਂ ਜ ਝੁਕੀਨੇ ਰਏ ਏ

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥

ਏ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ! ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਕਠਿਤ ਕਰ

ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਚੀਤ ॥

ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਤਾਰੀ ਯੁਧਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਏ ਜਯੇ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਕਾਏ! ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਕਮਲ ਯੋਕਾ ਸੁੰਦਰ ਧਰਯ ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਨੀ ਅੰਦਰ ਪਰੋਵੀਨੇ ਰਾਖ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਹਿ ॥

ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਕੇਟਕਾਏ ਜਨਮੋਨਾਂ ਪਾਪੋਨੋ ਨਾਸ ਥਏ ਜਯੇ

ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਤੂੰ ਯੁਧ ਜਪ ਅਨੇ ਯੀਯਾ ਕੋਕੀਨੇ ਜ ਜਪਕਾ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ

ਸੁਨਤ ਕਹਤ ਰਹਤ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ ॥

ਨਾਮ ਸਾਂਕਯੀਨੇ ਉਘਾਰਯਾ ਕਰੀਨੇ ਅਨੇ ਨਿਰਮਲ ਕਯਕਾਰ ਰਾਖੀਨੇ ਉਘ ਅਵਸਥਾ ਯਨੀ ਜਯੇ

ਸਾਰ ਭੂਤ ਸਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜ ਯਥਾ ਪਦਾਰਥੀਓ ਉਤਮ ਪਦਾਰਥ ਏ

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੬॥

ਏਟਕੇ ਏ ਨਾਨਕ! ਆਤਮਿਕ ਅਤੀਵਤਾ ਮਾਂ ਰਠੀਨੇ ਪ੍ਰੇਮਥੀ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਯਾ ਗਾ ॥੬॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤੇਰੀ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ ॥

ਏ ਕਾਏ! ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਯਾ ਗਾਤਾ ਰਠੀਨੇ ਤਾਰਾ ਵਿਕਾਰੋਨੋ ਮੇਕ ਉਤਰੀ ਜਯੇ

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਫੈਲੁ ॥

ਅਨੇ ਅਠੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਨਾ ਪਥਾਰਾ ਪਯਾ ਮਟੀ ਜਯੇ

ਹੋਹਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬਸੈ ਸੁਖ ਨਾਲਿ ॥

ਯੋਝਿਕਰ ਥਏ ਜਯੇਸ਼ ਅਨੇ ਸੁਖੀ ਯੁਵਨ ਕਯਤਿਤ ਕਰੀਸ਼

ਸਾਸਿ ਗ੍ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਓਹ ਖਾਧਾ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਨੇ ਧਾਏ ਕਰ

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਮਨਾ ॥

ਓ ਮਨ! ਘਬੀ ਧਤੁਰਾਓ ਓਡੀ ਦੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥

ਓਮੇਸ਼ਾ ਸਾਥ ਨਿਭਾਵਵਾ ਵਾਯੁ ਧਨ ਸਤਸੰਗਮਾਂ ਜ ਮਯਸ਼ੇ

ਹਰਿ ਪੂੰਜੀ ਸੰਚਿ ਕਰਹੁ ਬਿਉਰਾਹੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਰਾਸ਼ਿ ਸੰਧਿਤ ਕਰ ਆਜ ਵਧਵਾਰ ਕਰ

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਦਰਗਹ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਆ ਜ਼ੁਵਨਮਾਂ ਸੁਖ ਮਯਸ਼ੇ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਆਦਰ ਮਯਸ਼ੇ

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਘਬਾ ਜ ਜ਼ੁਵੀ ਨੀ ਅੰਦਰ ਏਕ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜ ਜ਼ੋ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ॥੭॥

ਪਰੰਤੂ ਓ ਨਾਨਕ! ਆ ਕਾਮ ਤੇ ਜ ਮਨੁਖ ਕਰੀ ਸ਼ਕੇ ਓ ਜੇਨਾ ਭਾਗਧ ਯੁਕੀ ਜਾਧ ਓ ॥੭॥

ਏਕੇ ਜਪਿ ਏਕੇ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਏਕ ਜ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਜਪ

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੇ ਮਨ ਆਹਿ ॥

ਏਕ ਜ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਧਾ ਕਰ

ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ ॥

ਅਨੇ ਏਕ ਜ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰ

ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਿ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ॥

ਓ ਮਨ! ਏਕ ਜ ਪ੍ਰਭੂ ਮਯਵਾਨੀ ਤਮਜ਼ਾ ਰਾਖ

ਏਕੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਭੂਨਾਂ ਗੁਧਾਗਾਨ ਮਨਮਾਂ ਅਨੇ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਓਨ੍ਰਿਧੀਥੀ ਕਰ

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ ॥

ਘਬੀ ਜਾਧਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਪੀਤੇ ਜ ਪੀਤੇ ਓ ਘਬਾ ਜ਼ੁਵੀਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜ ਵਸੀ ਰਹੀ ਓ

ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ ਏਕ ਤੇ ਭਏ ॥

ਜਗਤਨਾ ਅਨੇਕ ਪਥਾਰਾ ਏਕ ਜ ਪ੍ਰਭੂ ਏ ਜ ਪਾਥਰੇਵਾ ਓ

ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ ਪਰਾਛਤ ਗਏ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਸਮਰਧਾ ਕਰਵਾਥੀ ਪਾਪੀਨੀ ਨਾਸ਼ ਥਾਧ ਓ

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ ॥

ਯੇ ਮਨੁਘੇ ਮਨ ਅਨੇ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਪਰੋਵੀ ਵੀਖਾ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ॥੮॥੧੯॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਥੇ ਗੁਰੁਨੀ ਝੁਪਾਥੀ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਆਯੋਯੀ ਵੀਖੋ ਏ ॥੮॥੧੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਆ ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁ ਲਟਕਤਾ ਲਟਕਤਾ ਭੁੰ ਤਾਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਆਵੀ ਪੜ੍ਹਯੋ ਏ

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥੧॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁ! ਨਾਨਕਨੀ ਆ ਵਿਨੰਤੀ ਏ ਤੇ ਮਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਲਕਿਤਮਾਂ ਜੋਡੀ ਏ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁ ਲਿਯਾਰੀ ਏਸ਼ ਤਾਰਾ ਨਾਮਨੁੰ ਏਨ ਮਾਂਗੇ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਓਰਿ ਝੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਤਾਰੇ ਨਾਮ ਆਪੀ ਏ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਮਾਗਉ ਧੂਰਿ ॥

ਸਾਧੁ ਜਨੋਨਾ ਪਗਨੀ ਧੂਯ ਮਾਗੁੰ ਏ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ॥

ਏ ਪਰਬ੍ਰਹਮ! ਮਾਰੀ ਈਝਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਭੁੰ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਭੁੰ ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਗੁਯਾਗਾਨ ਗਾਓਂ

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਹਿ ਧਿਆਵਉ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁ! ਭੁੰ ਓਰ ਕ੍ਸ਼ਾਧਾ ਤਨੇ ਜ ਸਮਰਧਾ ਕਰੇਂ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਕਮਯਾ ਯੇਵਾ ਸੁੰਦਰ ਧਰਧਾ ਸਾਥੇ ਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਗੀ ਰਏ

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

ਅਨੇ ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਲਕਿਤ ਕਰਤੋ ਰਭੁੰ

ਏਕ ਓਟ ਏਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਨਾਮ ਜ ਏਕ ਜ ਮਾਰੋ ਸਭਾਰੋ ਏ ਅਨੇ ਮਾਰੋ ਆਸ਼ਾਰੋ ਏ

ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਅੰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਯ ਨਾਮ ਮਾਂਗੇ ਏ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਮਛੇਰਘਾਨੀ ਨਜਰਥੀ ਮੋਟੁੰ ਸੁਖ ਘੀਜੁੰ ਤੀਓਂ ਜ ਨਥੀ

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥

ਤੀਓਂ ਵਿਰਥਾ ਮਨੁਖਨੇ ਜ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਨੀ ਸਵਾਣ ਧਾਯਵਾ ਮਯੇ ਏ

ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਯੇਮਯੇ ਨਾਮ ਰਸਨੀ ਸਵਾਣ ਧਾਯਵੇ ਏ ਤੇ ਮਨੁਖ ਮਾਧਾ ਤਰਫਥੀ ਸੰਤੁਏ ਥਓਂ ਜਾਧ ਏ

ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਡੋਲਾਨੇ ॥

ਤੇ ਪੂਰ੍ਵ ਮਨੁਖ ਘਨੀ ਗਧੋ ਏ ਕਧਾਰੇਧ ਮਾਧਾ ਨਾ ਫਾਧਣਾ ਨੁਕਸਾਨ ਮਾਂ ਤੇ ਲਟਕਤੀ ਨਥੀ

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਪ੍ਰੇਮਨਾ ਸਵਾਣ ਨੀ ਮੋਯ ਮਾਂ ਸਰਾਘੋਰ ਰਛੇ ਏ

ਉਪਜੈ ਚਾਉ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਸਾਧੁ-ਸੰਤੀ ਨੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਂ ਰਛੀਨੇ ਤੇਨੀ ਅਂਦਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਨੀ ਓਝਾ ਪੇਠਾ ਥਓਂ ਗਓਂ ਏ

ਪਰੇ ਸਰਨਿ ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ॥

ਅਨੇ ਘਥਾਂ ਜ ਆਸ਼ਾਰਾ ਓਡੀਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਸ਼ਰਧਾਮਾਂ ਪਡੇਥੀ ਰਛੇ ਏ

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਅਨਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥

ਤੇਨੀ ਅਂਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਥਓਂ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਫਰ ਕਸ਼ਾਧਾ ਤੇਨੀ ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਸਾਥੇਨੀ ਵਗਨ ਵਾਗੀ ਰਛੇ ਏ

ਬਡਭਾਗੀ ਜਪਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਤੇ ਘੂਘ ਜ ਲਾਧਧਸ਼ਾਧੀ ਥਓਂ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਮਰਧਾ ਕਰਤੀ ਰਛੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਮਾਂ ਰੰਗਾਓਨੇ ਰਛੇਵਾਮਾਂ ਸੁਖ ਏ ॥੨॥

ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਭਈ ॥

ਸੇਵਕਨਾ ਮਨਨੀ ਘਥੀ ਓਝਾਘੋ ਪੂਰ੍ਵ ਥਓਂ ਜਾਧ ਏ

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ ॥

ਯਧਾਰੇ ਸੇਵਕ ਪੋਤਾਨਾ ਗੁਰੂ ਪਾਸੇਥੀ ਉਤਮ ਸ਼ਿਕਸ਼ਾਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਏ. ਮਾਧਾ ਨੀ ਓਡ ਸਮਾਪਤ ਥਓਂ ਜਾਧ ਏ

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ਦਇਆਲੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪੋਤਾਨਾ ਆਵਾ ਸੇਵਕ ਉਪਰ ਮਛੇਰਘਾਨੀ ਕਰੇ ਏ

ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੇ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਅਨੇ ਸੇਵਕ ਨੇ ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਾਧੇ ਏ

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ ॥

ਸੇਵਕની ਮਾਧਾਨੀ ਜੰਝਰ ਤੋਡੀਨੇ ਮੁਕਤ ਕਰੀ ਦੇ ਏ

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

ਤੇਨਾ ਜੰਮ ਮਰਯਾਨਾ ਧੁਕ ਨਾ ਫੁਯ ਐਕਦਮ ਘਟਮ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਇਛ ਪੁਨੀ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ॥

ਸੇਵਕ ਨੀ ਈਝਾ ਅਨੇ ਅਫੁਲਾ ਸਫਲ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਜੂਰੀ ॥

ਤੇਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜ ਘਈ ਜਾਯਾਏ ਵਾਪਕ ਥਯੇਵੀ ਅਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਅੰਗੇਅੰਗਮਾਂ ਦੇਖਾਧ ਏ

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥

ਯੇ ਮਾਫਿਕਨੋ ਤੇ ਸੇਵਕ ਘਨੇ ਏ ਤੇ ਮਾਫਿਕ ਤੇਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਲੇਯਵੀ ਦੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਲਿਖਿਤ ਕਰੀਨੇ ਨਾਮਮਾਂ ਸਥਿਰ ਰਹੇ ਏ ॥੩॥

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ ॥

ਮਨੁਘਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਲੂਥੀ ਫਾਡੇ

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਕੀਆ ਜਾਨੈ ॥

ਮਭੇਨਤਨੇ ਵਧਰਥ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਜਵਾ ਦੇ

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ॥

ਮਨੁਘਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਲੂਥੀ ਫਾਡੇ?

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜੀਵਨ ਜੀਆ ॥

ਮਭੇਨਤਨੇ ਵਧਰਥ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਜਵਾ ਦੇ?

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਲੂਥੀ ਜਾਧ ਤੇਯੋ ਘਧੁ ਜ ਆਪੁ ਏ ਯੇ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਜਿਫਗੀ ਨੀ ਆਸਾਰੋ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ ॥

ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਵਿਰਵਾ ਮਨੁਘਨੇ ਜ ਗੁਰੂ ਨੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਮਯੋ ਏ

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਢੈ ॥

ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਵੀਸਰੀ ਜਾਧ ਯੇ ਮਾਧਾਨਾ ਯੋਰਥੀ ਘਧਾਵੇ ਏ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ ॥

ਅਨੇ ਤੇਟਵਾਧ ਜੰਮੀਥੀ ਵਿਯੋਗੀ ਥਯੇਵਾ ਜ਼ੁਵਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਯੋਡੀ ਦੇ ਏ

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਤੁ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਯੇ ਸੇਵਕੋ ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੂ ਨੀ ਆ ਵਾਤ ਸਮਯਾ ਏ

ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਮਥੇ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰ੍ਹੁ ਏ ॥੪॥

ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮੁ ॥

ਏ ਸਾਜਨੋ! ਏ ਸੰਤ ਜਨੋ! ਆ ਕਾਮ ਕਰੋ

ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਘਾਤੀ ਘਬਾ ਜ ਪ੍ਰਧਾਸ ਓਡੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪੋ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ॥

ਸਦਾਧ ਸਮਰਥਾ ਕਰੋ ਅਨੇ ਸਮਰਥਾ ਕਰੀਨੇ ਸੁਖ ਛਾਂਸਵ ਕਰੋ

ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਨਾਮ ਪੋਤੇ ਜਪੋ ਅਨੇ ਘੀਯਾ ਕੋਠੋ ਪਾਸੇ ਪਥਾ ਜਪਾਵੋ

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਲਕਿਤਮਾਂ ਸਨੇਛ ਥਗਾਡੀਨੇ ਆ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰੁ ਤਰੀ ਸਾਕਾਧ ਏ

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ ॥

ਲਕਿਤ ਵਿਨਾ ਆ ਸਰੀਰ ਕੋਠ ਜ ਕਾਮਨੂੰ ਨਥੀ

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੋ ਜਾਪ ਕਰਵਾਥੀ ਕਲਿਆਥਾ ਥਾਧ ਏ ਅਨੇ ਸੁਖ ਮਯੇ ਏ

ਬੁਡਤ ਜਾਤ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਵਾਮੁ ॥

ਨਾਮ ਜਪਵਾਥੀ ਵਿਕਾਰੋਮਾਂ ਦੁਖੀ ਜਾਤਾਓ ਨੇ ਆਸਾਰੋ ਅਨੇ ਠੇਕਾਥੁੰ ਮਯੇ ਏ

ਸਗਲ ਦੁਖ ਕਾ ਹੋਵਤ ਨਾਮੁ ॥

ਘਬਾ ਜ ਦੁ:ਖੀਨੋ ਨਾਸ ਥਾਧ ਏ

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ ॥੫॥

ਐਟਵੇ ਏ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਨੋ ਜਾਪ ਕਰ ਨਾਮ ਜ ਗੁਣੀਨੋ ਘਜਾਨੋ ਏ ॥੫॥

ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਚਾਉ ॥

ਯੇਨੀ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੇਦਾ ਥਏ ਜਾਧ ਏ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਪ੍ਰੇਮਨੋ ਸਵਾਦ ਅਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੇਦਾ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਇਹੀ ਸੁਆਉ ॥

ਤੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਅਨੇ ਤਨਮਾਂ ਐਕ ਜ ਓਝਾ ਰਏ ਏ

ਨੇਤ੍ਰੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਮਨੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਫਾਨ ਮਯੀ ਜਾਧ ਆਂਘੀਥੀ ਗੁਰਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਨੇ ਤੇਨੇ ਸੁਖ ਮਯੇ ਏ

ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਸਾਧ ਚਰਨ ਧੋਇ ॥

ਗੁਰਨਾ ਧਰਥਾ ਧੋਓਨੇ ਤੇਮਨੂੰ ਮਨ ਘੀਵੀ ਓਠੇ ਏ

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਗੁ ॥

ਭਕਤੀਨਾ ਮਨ ਅਨੇ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਰਿ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਬਿਰਲਾ ਕੇਉ ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ ॥

ਪੜਾ ਕੀਏ ਵਿਰਲਾ ਭਾਗਵਤਾਨੀਨੇ ਤੇਨੀ ਸੰਗਤਿ ਨਸੀਯ ਮਾਂ ਮਯੇ ਏ

ਏਕ ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਮਠੇਰ ਕਰੀਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਅਮਨੇ ਆਪੀ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥

ਯੇਥੀ ਕਰੀਨੇ ਗੁਰਨੀ ਕ੍ਰਪਾਥੀ ਤਾਨੇ ਨਾਮ ਜ ਸ਼ਕੀਏ

ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਤਾਰੀ ਮਛਿਮਾਨੁੰ ਵਰ੍ਹਾਨ ਨ ਕਰੀ ਸ਼ਕਾਏ

ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਘਰੀ ਜਾਏ ਮੋਯੁਏ ਏ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭ ਬਖਸੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਏ ਘੋਸ਼ਾਏ ਭਾਰ ਪ੍ਰਭੂ! ਏ ਗਰੀਯੋ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ!

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਭਕਤਿਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਵਾਵਾਯਾ! ਏ ਸਦਾ ਦਯਾ ਨ ਧਰ!

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ॥

ਏ ਅਨਾਥਨਾ ਨਾਥ! ਏ ਗੋਵਿੰਦ! ਏ ਗੋਪਾਲ!

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਏ ਘਟਾਂ ਸ਼ਰੀਰੀਨੁੰ ਪਾਲਨ ਪੋਥਾਏ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ!

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰ ॥

ਏ ਘਟਾਨਾਂ ਆਦਿ ਅਨੇ ਘਟਾਮਾਂ ਵਧਾਪਕ ਪ੍ਰਭੂ! ਏ ਜਗਤਨਾ ਮੂਲ! ਏ ਕਰਤਾਰ!

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥

ਏ ਭਕਤੀਨੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨਾ ਆਸ਼ਾਰਾ!

ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ॥

ਯੇ ਯੇ ਮਨੁਘ ਭਕਤਿਭਾਵਥੀ ਪੋਤਾਨਾ ਮਨਮਾਂ ਤਾਰੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਤਨੇ ਜਪੇ ਏ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ ਹੀਤ ॥

ਸੇਵਕਨਾ ਮਨਮਾਂ ਮਨਨੀ ਘਰੀ ਈਝਾਯੋ ਪੂਰ੍ਵ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਨੀਚ ਅਜਾਨ ॥

ਅਮੇ ਨੀਘ ਈਝੇ ਅਜਾਏ ਈਝੇ ਅਨੇ ਗੁਏ ਈਨ ਈਝੇ

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ॥੭॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਵਿਨੰਤੀ ਕਰ ਅਨੇ ਘੋਰ ਓ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ! ਓ ਭਗਵਾਨ! ਅਮੇ ਤਾਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਆਵ੍ਯਾ
ਈਐ ॥੭॥

ਸਰਬ ਬੈਕੁੰਠ ਮੁਕਤਿ ਮੋਖ ਪਾਏ ॥

ਤੇਭੇ ਸ੍ਵਰਗ ਅਨੇ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਛਾਸਿਕ ਕਰੀ ਈਧੀ ਓ

ਏਕ ਨਿਮਖ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥

ਯੇਭੇ ਆਂਘ ਨਾ ਪਕਕਾਰਾ ਯੇਟਕਾ ਸਮਧ ਮਾਟੇ ਪਧਾ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਧਾ ਗਾਧਾ ਓ

ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਮੀਠੀ ਵਾਤੋ ਭੋਧ ਓ ਤੇਨੇ ਅਨੇਕ ਰਾਜਭੋਗ ਪਦਾਰਥ ਅਨੇ
ਮਛਿਮਾ ਮਯੀ ਗਏ ਓ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥

ਤੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਕਥਾ ਵਸੀ ਗਏ ਓ

ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ ॥

ਤੇਨੇ ਤੀ ਕੇਟਕਾਧ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਭੋਜਨ ਕਪੜਾ ਰਾਗ ਰੰਗ ਛਾਂਸਕ ਥਏ ਗਧਾ

ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥

ਐਨੀ ਭੁਭ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮਨੀ ਯਾਪ ਫਰ ਸਮਧੇ ਕਰਤੀ ਰਛੇ ਓ

ਭਲੀ ਸੁ ਕਰਨੀ ਸੋਭਾ ਧਨਵੰਤ ॥

ਤੇਨੂੰ ਆਧਰਧਾ ਭਲੂੰ ਥਏ ਯਾਧ ਓ ਤੇਨੀ ਤੀ ਸ਼ੋਭਾ ਨਿਰਾਯੀ ਥਏ ਯਾਧ ਓ ਤੇ ਧਨਵਾਨ ਥਏ ਯਾਧ ਓ

ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਨਾ ਛੁਣਧਮਾਂ ਪੂਰ੍ਯ ਗੁਰੂ ਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਸੀ ਯਾਧ ਓ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ ॥

ਓ ਪ੍ਰਭੂ! ਪੋਤਾਨਾ ਸੰਤੀਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਯਾਧਾ ਆਪੋ

ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ ॥੮॥੨੦॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਸਤਸੰਗਮਾਂ ਰਛੇਵਾਵਾਯਾਨੇ ਘਧਾਂ ਯੇ ਸੁਖਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਯੀ ਯਾਧ ਓ ॥੮॥੨੦॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਰਛਿਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਧਾ ਨੂੰ ਰੂਪ ਪਧਾ ਪੋਤੇ ਯੇ ਓ ਅਨੇ ਮਾਧਾਨਾ
ਤ੍ਰਧਾ ਗੁਣਭੋਧੀ ਪਰ ਪਧਾ ਪੋਤੇ ਯੇ ਓ ਨਿਰਵਿਧਾਰ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਸ੍ਵਿਧਰ ਥਧੇਵੀ ਪਧਾ ਤੇ ਯੇ ਓ

ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਧੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ ॥੧॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਆਪੁਧੇ ਯਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਐ ਪੋਤੇ ਰਧੇਵੂੰ ਓ ਅਨੇ ਯਗਤਨਾ ਭੁਵੀ ਮਾਂ ਘੇਸੀ ਨੇ ਪੋਤੇ ਯੇ
ਪੋਤਾਨੇ ਧਾਛ ਕਰੀ ਰਛੀ ਓ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ ॥

ਜਬ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਜਧਾਰੇ ਜਗਤਨਾ ਜ਼ੁਬੀਨੀ ਕੀਓ ਧਛੇਰੀ ਨਥੀ ਏਯਾਤੀ

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਬ ਕਹ ਤੇ ਹੇਤਾ ॥

ਤਧਾਰੇ ਪਾਪ ਅਥਵਾ ਪੁਝਧ ਭਧਾ ਜ਼ੁਬਥੀ ਥਓ ਚਕਤਾ ਭਤਾ?

ਜਬ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ॥

ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਐ ਪੋਤੇ ਜ਼ ਸ਼ੂਨ੍ਯ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਸਮਾਧਿ ਥਗਾਡੇਥੀ ਭਤੀ

ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ ॥

ਤਧਾਰੇ ਕੀਨੀ ਸਾਥੇ ਵੇਰ ਵਿਰੋਧ ਨੀ ਭਮਾਝੀ ਥਤੀ ਭਤੀ

ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ ॥

ਜਧਾਰੇ ਆ ਜਗਤਨਾ ਕੀਓ ਜ਼ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਥੀ ਏਯਾਤਾ

ਤਬ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ॥

ਤਧਾਰੇ ਜਰਾ ਯਤਾਵੀ ਤੇ ਯੁਝੀ ਅਥਵਾ ਧਿੰਤਾ ਕੀਨੇ ਥਤੀ ਭਤੀ?

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਜਧਾਰੇ ਅਭਾਥ ਪੁਰਖ ਤੇਵਯ ਪੋਤੇ ਜ਼ ਪੋਤੇ ਭਤਾ

ਤਬ ਮੋਹ ਕਹਾ ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ ॥

ਤਧਾਰੇ ਮੋਭ ਭਧਾਂਥੀ ਭੀਓ ਚਕੇ ਤਧਾਰੇ ਭ੍ਰਮ ਅਨੇ ਭੁਭਾਵਾ ਕੀਨੇ ਥਤਾ ਭਤਾ?

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ ॥

ਜਗਤਰੂਪੀ ਪੋਤਾਨੀ ਯੇਥ ਪ੍ਰਭੁਐ ਸਵਧੰ ਯਨਾਯੀ ਓ

ਨਾਨਕ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇਨਾ ਵਿਨਾ ਆ ਯੇਥ ਨੇ ਯਨਾਵਵਾ ਵਾਯੀ ਯੀਯੀ ਕੀਓ ਜ਼ ਨਥੀ ॥੧॥

ਜਬ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਧਨੀ ॥

ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਧੰ ਮਾਥਿਭ ਮਾਤ੍ਰ ਭਤਾ

ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਹੁ ਕਿਸ ਕਉ ਗਨੀ ॥

ਤਧਾਰੇ ਭਭੀ, ਕੀਨੇ ਭੰਧਨਮਾਂ ਝੁਸਾਧੇਥੀ ਅਨੇ ਕੀਨੇ ਮੁਕਤ ਸਮਯਵੀ ?

ਜਬ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਜਧਾਰੇ ਅਗਭਿੰਤ ਅਗਮ ਪ੍ਰਭੁ ਐਭ ਸਵਧੰ ਜ਼ ਭਤੀ

ਤਬ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਹੁ ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ ॥

ਤਧਾਰੇ ਭਭੀ ਨਰਕੀ ਅਨੇ ਸਵਰਗੀਮਾਂ ਆਵਵਾਵਾਯਾ ਭਧਾ ਜ਼ੁਬੀ ਭਤਾ

ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਧਾਰੇ ਸਭਯ ਸਵਭਾਵਵਾਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜ ਨਿਗੁੰਝਾ ਭਤਾ

ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਤੁ ਠਾਇ ॥

ਤਧਾਰੇ ਕਭੀ ਕਧਾਂ ਭਤਾ ਜ਼ੁਵੀ ਅਨੇ ਕਧਾਂ ਭਤੀ ਮਾਧਾ?

ਜਬ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਧਰੈ ॥

ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜ ਸਵਧੰ ਪੋਤਾਨੀ ਜਯੋਤ ਜਗਾਵੀਨੇ ਯੋਠਾ ਭਤਾ

ਤਬ ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ ਕਵਨ ਕਤ ਡਰੈ ॥

ਤਧਾਰੇ ਕੀਝਾ ਨੀਧਰ ਭਤੁੰ ਨੇ ਕੀਝਾ ਕੀਨਾਥੀ ਧਰਤੁੰ ਭਤੁੰ?

ਆਪਨ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ॥

ਐ ਪੋਤੇ ਜ ਪੋਤਾਨੀ ਜ ਰਮਤਮਾਂ ਯੋਥਾਡੀ ਓ

ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਵ੍ਰਜ ਅਗਮ ਅਨੇ ਅਗਭਿਤ ਓ. ॥2॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਆਪਨ ਆਸਨ ॥

ਜਧਾਰੇ ਅਕਾਯ ਪ੍ਰਵ੍ਰਜ ਪੋਤਾਨੀ ਮਸਤੀਮਾਂ ਪੋਤਾਨਾ ਸਵਰੁਪਮਾਂ ਜ ਟਕੀਨੇ ਯੋਠਾ ਭਤਾ

ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾ ਬਿਨਾਸਨ ॥

ਤਧਾਰੇ ਕਭੀ ਜਨਮਵੁੰ ਅਨੇ ਮਰਵੁੰ ਅਨੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕਧਾਂ ਯੋਠੁੰ ਭਤੁੰ

ਜਬ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਜਧਾਰੇ ਕਰਨਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਧੰ ਪੋਤੇ ਜ ਭਤਾ

ਤਬ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਹੋਇ ॥

ਤਧਾਰੇ ਕਭੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀ ਧਰ ਕੀਨੇ ਥਾਗੀ ਸ਼ਕੇ ਓ?

ਜਬ ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕਾ ॥

ਜਧਾਰੇ ਅਟ੍ਰੁਧ ਅਨੇ ਅਗੋਧਰ ਪ੍ਰਭੁ ਐਕ ਸਵਧੰ ਪੋਤੇ ਜ ਭਤਾ

ਤਬ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਕਿਸੁ ਪੂਛਤ ਲੇਖਾ ॥

ਤਧਾਰੇ ਧਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਕੀਨੇ ਲੇਖਨੀ ਭਿਸਾਯ ਪ੍ਰਭੀ ਸ਼ਕਤਾ ਭਤਾ?

ਜਬ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਅਗੋਚਰ ਅਗਾਧੇ ॥

ਜਧਾਰੇ ਮਾਥਿਕ ਮਾਧਾ ਰਭਿਤ ਅਥਾਗ ਅਗੋਧਰ ਸਵਧੰ ਜ ਭਤਾ

ਤਬ ਕਉਨ ਛੁਟੇ ਕਉਨ ਬੰਧਨ ਬਾਧੇ ॥

ਤੀ ਕੀਝਾ ਮਾਧਾਨਾ ਘੰਧਨੀਮਾਂਥੀ ਮੁਕਤ ਭਤੁੰ ਅਨੇ ਕੀਝਾ ਮਾਧਾਨਾ ਘੰਧਨਮਾਂ ਘੰਧਾਏਵੁੰ ਭਤੁੰ?

ਆਪਨ ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਅਚਰਜਾ ॥

ਐ ਅਾਸ਼੍ਵਰਯਜਨਕਪ੍ਰਭੁ ਸਵਧੰ ਪੋਤਾਨਾ ਜੋਵੀ ਓ

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਉਪਰਜਾ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ ਪੋਤਾਨੀ ਆਕਾਰ ਏਨੇ ਸਵਯੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀਓ ਏ. ॥੩॥

ਜਹ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੇਤਾ ॥

ਯੇ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਜ਼ੁਹੀਨਾ ਮਾਫਿਕ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ ਸਵਯੰ ਯ ਏਤਾ

ਤਹ ਬਿਨੁ ਮੈਲੁ ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਧੋਤਾ ॥

ਤ੍ਯਾਂ ਤੇ ਮੇਲ ਵਿਨਾਨਾ ਏਤਾ ਤੀ ਕਠੀ ਏਨੇ ਕਯੋ ਮੇਲ ਧੀਵਾਨੀ ਏਤੀ?

ਜਹ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨ ॥

ਯ੍ਯਾਂ ਨਿਰਮੋਢੀ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਨੇ ਨਿਰਵਾਯ ਪੁਰਖੁ ਯ ਏਤਾ

ਤਹ ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਤ੍ਯਾਂ ਅਭੰਕਾਰ ਅਨੇ ਧਮੰਡ ਕੀਨੇ ਥਵਾਨਾ ਏਤਾ?

ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ ਜਗਦੀਸ ॥

ਯ੍ਯਾਂ ਤੇਵਯ ਜਗਤਨਾ ਮਫਿਕ ਪੁਰਖੁਨੁ ਯ ਸਵਰੂਪ ਏਤੁ,

ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰੁ ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ ॥

ਤ੍ਯਾਂ ਕਠੀ ਕੁਝਾਏ ਅਨੇ ਕਪਟ ਕੀਨੇ ਥਾਗੀ ਏਤਾ?

ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਯਥਾਰੇ ਯਯੋਤਿਰੂਪ ਪੁਰਖੁ ਪੋਤੇ ਯ ਯਯੋਤਿਮਾਂ ਵੀਨ ਏਤਾ

ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਭੂਖ ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥

ਤ੍ਯਾਰੇ ਕੀਨੇ ਮਾਧਾਨੀ ਲੂਯ ਥਾਗੀ ਏਤੀ?

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਕਰਨਾਰ ਯੁਏ ਯ ਘੁੰਡ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਅਨੇ ਜ਼ੁਹੀ ਪਾਸੇ ਕਰਾਵਨਾਰ ਏ

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਕਰਨਾਰਨੀ ਅੰਛਾਯੋ ਥਾਗਾਵੀ ਏਤਾਤੀ ਨਥੀ. ॥੪॥

ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ ॥

ਯਥਾਰੇ ਪੁਰਖੁਏ ਪੋਤਾਨੀ ਸ਼ੋਭਾ ਪੋਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਯ ਘਨਾਵੀ ਏ

ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਇ ਬਾਪ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸੁਤ ਭਾਈ ॥

ਤੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਥਾਏ ਕੀਯਾ ਏਤਾ?

ਜਹ ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ ॥

ਯਥਾਰੇ ਅਕਾਯ ਪੂਰਵਯ ਸਵਯੰ ਯ ਘਥੀ ਤਾਕਾਤੀਮਾਂ ਸਮਯਦਾਰ ਏਤਾ

ਤਹ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੇਊ ਚੀਨ ॥

ਤ੍ਯਾਰੇ ਕ੍ਯਾਂ ਕੀਏ ਵੇਦ ਅਨੇ ਕੁਰਾਨੋਂ ਨੁੰ ਵਿਚਾਰਤਾ ਏਤਾ

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਉਰਿ ਧਾਰੈ ॥

ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਯੰ ਜ ਪੋਤਾਨੇ ਯੁਫਮਾਂ ਟਕਾਵੀਨੇ ਯੇਠਾ ਭਰਾ

ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਧਾਰੇ ਗੁਣਨ ਅਨੇ ਅਪਗੁਣਨ ਵਿਖੇ ਕੀਯਾ ਵਿਚਾਰਨੁ ਭਰਨੁ?

ਜਹ ਆਪਨ ਊਚ ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ ॥

ਜਧਾਰੇ ਐ ਸਵਯੰ ਉਚ ਅਸਾਨ ਅਪੀਨੇ ਰਛੇ ਏ

ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨੁ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ ॥

ਧਾਰੇ ਕਠੀ ਮਥਿਕ ਕੀਯਾ ਭਰਨੁ ਅਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀਯਾ ਭਰਨੁ

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਜੁਗੀ ਤਾਰੀ ਗਤਿ ਸ਼ੋਧਤਾ ਫੇਰਾਨ ਥਏ ਨੇ ਅਸ਼ਚਰਯਕ੍ਰਿਤ ਥਏ ਰਖਾ ਏ

ਨਾਨਕ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਛੇ ਏ ਤੁੰ ਪੋਤਾਨੀ ਗਤਿ ਸਵਯੰ ਜ ਜਾਏ ਏ ॥5॥

ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜੇ ਅਧਕ ਅਏਏ ਅਥੇਏ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤਾਨਾਮਾਂ ਟਕੀ ਰਖਾ ਏ

ਊਹਾ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ਮਾਇਆ ॥

ਧਾਂ ਕੀਏਨੇ ਮਾਧਾ ਸੁਖੀ ਫਿਰੇ ਏ

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ ॥

ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਯੰ ਪੋਤਾਨੇ ਜ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਏ

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸੁ ॥

ਮਾਧਾਨਾ ਭਯਾ ਗੁਣੀਨੀ ਐਨਾ ਪਰ ਕੀਏ ਅਸਰ ਥੀ ਨਥੀ

ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥

ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਯੰ ਪੋਤੇ ਐਕ ਜ ਭਰਾ

ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ ॥

ਧਾਰੇ ਕੀਯਾ ਯੋਫਿਕਰ ਭਰਨੁ ਅਨੇ ਕੀਨੇ ਕੀਏ ਧਿੰਤਾ ਥੀ ਭਰੀ

ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ ॥

ਜਧਾਰੇ ਸਵਯੰ ਪੋਤਾਨੇ ਜ ਕਛੇਵਾਵਾਯੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜ ਭਰਾ

ਤਹ ਕਉਨੁ ਕਥੈ ਕਉਨੁ ਸੁਨਨੈਹਾਰਾ ॥

ਧਾਰੇ ਕੀਯਾ ਯੋਧਨੁ ਭਰਨੁ ਅਨੇ ਕੀਯਾ ਸਾਂਝਵਾਵਾਯੁ ਭਰਨੁ,

ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਘਰੁ ਉਧਾ ਨੇ ਅਗਭਿਤ ਏ

ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਪਹੂਚਾ ॥੬॥

ਛੇ ਨਾਨਕ ਪੋਤਾਨਾ ਸੁਖੀ ਸਵਧੰ ਪੋਤੇ ਜ ਪਭੀਧਵਾਵਾਯਾ ਏ. ॥6॥

ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ ॥

ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂਐ ਸਵਧੰ ਜਗਤਨਾ ਯੋਥਨੀ ਰਧਨਾ ਕਰੀ ਏ

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਅਨੇ ਮਾਧਾਨਾ ਤ੍ਰਯ ਗੁਣੀਨੇ ਆਧੀਨ ਵਿਸ਼ਨੇ ਯਨਾਯੁੰ

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਤਹ ਭਈ ਕਹਾਵਤ ॥

ਤ੍ਧਾਰੇ ਆ ਵਾਤ ਯੁਯ ਧਾਥੀ ਛਤੀ ਤੇ ਆ ਪਾਪ ਏ ਅਨੇ ਆ ਪੁਞਧ ਏ

ਕੋਊ ਨਰਕ ਕੋਊ ਸੁਰਗ ਬੰਛਾਵਤ ॥

ਤ੍ਧਾਰੇ ਕੀਓ ਜ਼ੁਧੀ ਨਰਕੀਨਾ ਲੋਗੀ ਅਨੇ ਕੀਓ ਸਵਰਗੀਨੀ ਈਝਾਵਾਯਾ ਯਨ੍ਧਾ

ਆਲ ਜਾਲ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥

ਧਰਨਾ ਧੰਧਾ, ਮਾਧਾਨਾ ਯੰਧਨ

ਹਉਮੈ ਮੋਹ ਭਰਮ ਭੈ ਭਾਰ ॥

ਮਨਮਾਂ ਮੋਛ ਅਨੇ ਅਛੰਕਾਰਨੀ ਲਾਰ

ਦੂਖ ਸੂਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ॥

ੲ੨ ਸੁਖ ਦੁਃਖ ਮਨ ਅਪਮਾਨ

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਓ ਬਖਜਯਾਨ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੀਨੂੰ ਵਯੰਨ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਯੁੰ

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਧੰ ਨਾਟਕ ਰਧੀਨੇ ਸਵਧੰ ਜੀਓ ਰਹੀ ਏ

ਖੇਲੁ ਸੰਕੇਚੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ॥੭॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆ ਰਮਤਨੇ ਸਮੇਟੇ ਏ ਤ੍ਧਾਰੇ ਐਕਐ ਸਵਧੰ ਪੋਤੇ ਜ ਧਏ ਜਧਏ ਏ. ॥7॥

ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ ॥

ਜਧਾਂ ਅਦ੍ਰਸ਼ਧ ਪ੍ਰਭੂ ਏ ਤ੍ਧਾਂ ਐਨਾ ਲਕਤ ਏ ਜਧਾਂ ਲਕਤ ਏ ਤ੍ਧਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਧੰ ਏ

ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ ॥

ਯਧੀ ਜਧਧਾਐ ਸੰਤੀਨੀ ਮਛਿਮਾ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਸ਼ਨੇ ਆਧੀਨ ਯਨਾਵੀ ਰਹਾ ਏ

ਦੁਹੁ ਪਾਖ ਕਾ ਆਪਹਿ ਧਨੀ ॥

ਯੰਨੇ ਪਛੀਨਾ ਮਛਿਕ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਧੰ ਜ ਏ

ਉਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਨਹੂ ਬਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤਾਨੀ ਸ਼ੀਲਾ ਸਵਧੰ ਜ ਜਾਝੇਏ

ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੋਜ ॥

ਪ੍ਰભੂ ਸ્ਵયੰ ਜ ਰਮਤ ਰਮੀ ਰਹਾਏ ਅਨੇ ਸ੍ਵયੰ ਜ ਏਨੀ ਆਨੰਦ ਥਏ ਰਹਾ ਏ

ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵયੰ ਜ ਰਸੀਨੇ ਭੋਗਵਨਾਰ ਨੇ ਸ੍ਵયੰ ਜ ਨਿਰੋਪ ਏ

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ ॥

ਯੇਨੇ ਏ ਪਸੰਦ ਕਰੇ ਏ ਏਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਨਾਮਮਾਂ ਜੋਤੀ ਏ ਏ

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥

ਅਨੇ ਯੇਨੇ ਈਏ ਏਨੇ ਮਾਧਾਨੀ ਰਮਤਮਾਂ ਰਮਾਤੇ ਏ

ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੇਲੈ ॥

ਏ ਅਗਭਿਤ ਅਥਾਹ ਅਨੰਤ ਅਤੁਲ੍ਯ

ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ ॥੮॥੨੧॥

ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਯੇਮ ਤੂੰ ਘੋਰਾਵੇ ਏ ਤੇਮ ਤਾਰਾ ਛਾਸ ਘੋਰੇ ਏ. ॥8॥॥21॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ ਆਪੇ ਵਰਤਣਹਾਰ ॥

ਏ ਜ਼ੋਰਜਨ੍ਤੁਯੀਨਾ ਪਾਵਨਭਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸ੍ਵਯੰ ਜ ਘਬੇ ਸਰ੍ਵਵ੍ਯਾਪਕ ਏ

ਨਾਨਕ ਏਕੇ ਪਸਰਿਆ ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਯੰ ਜ ਸਰ੍ਵਵ੍ਯਾਪਕ ਏ ਏਨਾ ਸਿਵਾਯ ਘੀਯੁੰ ਕਾਂਓ ਜੋਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਯੁੰ ਨਥੀ.
॥1॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਏਪਦੀ॥

ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਯੰ ਜ ਘੋਰੀ ਰਹਾ ਏ ਨੇ ਸ੍ਵਯੰ ਜ ਸਾਂਭਯੀ ਰਹਾ ਏ

ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਸ੍ਵਯੰ ਏਕ ਜ ਏ ਅਨੇ ਸ੍ਵਯੰ ਵਿਸਤਾਰ ਪਯਾ ਏ

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ ॥

ਜਧਾਰੇ ਏਨੇ ਗਮੇ ਧਾਰੇ ਏ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿਨੂੰ ਸ੍ਰਜਨ ਕਰੇ

ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ ਲਏ ਸਮਾਏ ॥

ਜਧਾਰੇ ਏਨੇ ਗਮੇ ਧਾਰੇ ਏ ਏਨੇ ਪੋਤਾਨਾਮਾਂ ਸਮਾਵੀ ਪਯਾ ਵੇ ਏ

ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਰਾਥੀ ਅਥਗ ਕਾਂਓ ਨਥੀ

ਆਪਨ ਸੂਤਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪਰੇਇ ॥

ਤਾਰਾ દોਰામાં જ તે ਆਪਾ ਜਗਤને ਪਰੋਵ્યું છે

ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥

જેને પ્રભુએ સ્વયં સમજણ ਆਪੀ છે

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥

તે જ માણસ સ્વયંને પ્રભુનામમાં સમાવી લે છે

ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

એ માણસ બધાની તરફ એક જ નજર થੀ જોਵੇ છે અને એને સનાતਨ સત્યની બબર પડે છે

ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਜੇਤਾ ॥੧॥

ਹਏ ਨਾਨਕ! ਏ ਆਪਾ ਜਗਤને ਜ਼ੁਤਵਾਵਾਯો છે. ॥1॥

ਜੀਅ ਜੰਤੂ ਸਭ ਤਾ ਕੈ ਹਾਥ ॥

બધਾ જીਵજંતુઓ ਏ પ્રભુના ਵਸ਼માં છે

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥੁ ॥

ਏ ਗਰੀਬો પર દયા કરનાਰਾ અને ਅਨਾਥોના ਮਾਲਿਕ છે

ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ ॥

પ્રભુ સ્વયં રક્ષા કરે છે એને કોઈ મારી શકતું નથી

ਸੋ ਮੂਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ ॥

ਮਰੇલો તો ਏ જીવ છે જે પ્રભુને ભੁਵਾવી દે છે

ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੇ ਜਾਇ ॥

ਏ પ્રભુને છોડીને કોઈ બੀજੇ ક્યાં જાય?

ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ॥

બધਾ જીવોના માਥਾ પર એક પ્રભુ સ્વયં જ છે જે માਥਾના પ્રભਾਵથી ઉપਰ છે

ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭ ਹਾਥਿ ॥

જેના ਵਸ਼માં બધાના જીਵਨનું રહસ્ય છે

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾਥਿ ॥

ਏ પ્રભુને ਅੰਦਰ બહਾਰ બਥੇ સાਥੇ જ ਸਮਝੋ

ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥

જੇ ਗુણોનો બਯਾਨੋ ਅਗણਿਤ ਅਪਾਰ છે

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ॥੨॥

દાસ નਾਨક હੰમેશા ਏના પર ਵਾਰੀ જાય છે. ॥2॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਦਇਆਲ ॥

ਫੁਲਾਯੁਨਾ ਘਰਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਵਕ੍ਰਿਪਾਯਕ ਏ

ਸਭ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਅਨੇ ਘਖਾ ਭੁਵੀ ਪਾਰ ਫੁਪਾ ਕਰੇ ਏ

ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਜਾਨੈ ਆਪਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੀਤਾਨੀ ਯੇਕ ਸੁਖਯੰ ਯ ਯਾਏ ਏ

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥

ਘਖਾਨਾ ਫਿਲਨੁ ਯਾਯਾਨਾਰ ਅੰਤਰਿਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਵਕ੍ਰਿਪਾਯਕ ਏ

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀਅਨ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਭੁਵੀਨੁ ਅਨੇਕ ਰੀਤੀਥੀ ਪੋਖਯਾ ਕਰੇ ਏ

ਜੇ ਜੇ ਰਚਿਓ ਸੁ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਤਿ ॥

ਯੇ ਯੇ ਭੁਵੀਨੁ ਏਯੋਸ੍ਯੰਨ ਕਰ੍ਯੁ ਏ ਏ ਪ੍ਰਭੂਨੁ ਯ ਸਮਰਯਾ ਕਰੇ ਏ

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਯੇਨਾ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਥਾਯ ਏ ਏਨੇ ਸਾਏ ਮੇਯਵੀ ਕੇ ਏ

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਯੇਨਾ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਥਾਯ ਏ ਏ ਲਕ੍ਤ ਏਨਾ ਗੁਯਾਗਾਨ ਗਾਏਨੇ ਲਕ੍ਤਿ ਕਰ੍ਯਾ ਕਰੇ ਏ

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਯੇ ਮਾਯਾਸੇ ਮਨਮਾਂ ਸ਼੍ਰਫ੍ਯਾ ਧਾਰਯਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਮਾਨੀ ਕੀਧਾ ਏ

ਕਰਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਨੇ ਏਕ ਕਰਨਾਰਨੇ ਔਯਯੀ ਕੀਧਾ ਏ. ॥੩॥

ਜਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ ॥

ਯੇ ਸੇਵਕ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਮਾਂ ਟਕੀ ਰਹੁ ਏ

ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥

ਏਨੇ ਆਸ਼ਾ ਕ੍ਯਾਰੇਯ ਯਾਕੀ ਯਤੀ ਨਥੀ

ਸੇਵਕ ਕਉ ਸੇਵਾ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਸੇਵਕਨੇ ਏਵੁੰ ਕਾਗੇ ਏ ਤੇ ਏ ਘਖਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਏ

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਆਸ਼ਾ ਸਮਯੋਨੇ ਏਨੇ ਉਂਯੋ ਫੁਰਯੋ ਮਯੀ ਯਾਯ ਏ

ਇਸ ਤੇ ਊਪਰਿ ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਏਨਾਥੀ ਮੋਟੋ ਏਨੇ ਕੋਓ ਕ੍ਰਿਯਾਰ ਨਥੀ ਸੁਯਤੋ

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਯੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਸੇ ਏ

ਬੰਧਨ ਤੇਰਿ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ ॥

ਮਾਯਾਨਾ ਭੰਧਨ ਤੋਡੀ ਏ ਨਿਰੋਰ ਥਏ ਜਾਏ ਏ

ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ॥

ਦਰੇਕ ਦਿਵਸੇ ਏ ਸਤਗੁਰਨਾ ਧਰਯੋਨੀ ਪ੍ਰਯਾ ਕਰੇ ਏ

ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ ਸੁਰੇਲੇ ॥

ਏ ਮਾਯਾਸ ਆ ਥੋਕਮਾਂ ਪਯਾ ਸੁਖੀ ਅਨੇ ਪਰਥੋਕਮਾਂ ਪਯਾ ਸੁਖੀ ਰਏ ਏ

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਹਿ ਮੇਲੇ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਏ ਏਮਨੇ ਸਵਧੰ ਪੋਤਾਨਾਮਾਂ ਮੇਯਵੀ ਵੀਧਾ ਏ. ॥4॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਅਨੰਦ ॥

ਸਤਸੰਗਮਾਂ ਸੰਤੋ ਨੇ ਮਯੀਨੇ ਆਨੰਦ ਕਰੋ

ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਛਿਮਾਨਾ ਗੁਣ ਗਾਯੋ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾਮਨਾ ਰਹਸਯਨੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਕਰਹੁ ਉਧਾਰੁ ॥

ਅਨੇ ਆ ਦੁਰ੍ਭਲ ਸ਼ਰੀਰਨੋ ਯਯਾਵ ਕਰੋ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਵ੍ਰਜਨਾ ਗੁਣ ਗਾਯੋ ਜੇ ਅਮਰ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਵਧਨ ਏ

ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥

ਜ਼ਿੰਦਗੀਨੇ ਵਿਕਾਰੋਥੀ ਯਯਾਵਵਾਨੋ ਆ ਜ ਉਪਾਏ ਏ

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ ਨੇਰਾ ॥

ਆਠੇਧ ਪ੍ਰਭਪੋਤਾਨਾ ਸਾਥੇ ਜੁਯੋ

ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਸੈ ਅੰਧੇਰਾ ॥

ਅਜ਼ਾਨਤਾ ਦੂਰ ਥਏ ਜਸ਼ੋ ਅਨੇ ਮਾਯਾਨੁ ਅੰਧਾਰੁ ਨਾਸ਼ ਪਾਮਸ਼ੋ

ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ॥

ਸਤਗੁਰਨੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਂਭਯੀ ਛੁਦਧਮਾਂ ਵਸਾਵੋ

ਮਨ ਇਛੈ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥੫॥

ਆਥੀ ਏ ਨਾਨਕ! ਮਨਥੀ ਧਾਰੇਵੀ ਯਧੀ ਈਝਾਯੋ ਪੁਰੀ ਥਸ਼ੋ. ॥5॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੁਇ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਆ ਥੀਓ ਅਨੇ ਪਰਥੀਓ ਯੰਨੇਨੇ ਸੁਖਾਰੀ ਥੀ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾਮ ਅੰਦਰ ਹੁਣ੍ਹਮਾਂ ਟਕਾਵੀ ਰਾਖੀ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਦੀਖਿਆ ॥

ਪੂਰੀ ਗੁਰੂਨੀ ਆਪੇਵੀ ਸਿਖਾ ਪੜਾ ਪੂਰੀ ਭੀਓ ਏ

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ ॥

ਏ ਮਾਝਾਸਨਾ ਮਨਮਾਂ ਏ ਸਿਖਾ ਵਸੇ ਏ ਏਨੇ ਸਦਾਸਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸਮਝਾਏ ਆਵੇ ਏ

ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਮਨ ਅਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਫ਼ਾਰਾ ਧਿਆਨ ਯੋਤੀਨੇ ਨਾਮਨੀ ਯਾਪ ਕਰੋ

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ ॥

ਦੁ:ਖ, ਦਰਦ ਅਨੇ ਮਨਮਾਂਥੀ ਝਰ ਫ਼ਰ ਥਏ ਜਾਏ

ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ ॥

ਏ ਵਾਝਾਯਾਰਾ ਯੁਵ! ਸਾਧੀ ਵੇਪਾਰ ਕਰ

ਦਰਗਹੁ ਨਿਬਹੈ ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵੇਪਾਰਥੀ ਤਾਰੀ ਸੀਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਬਾਰਮਾਂ ਵੇਧਾਏ ਜਾਏ

ਏਕਾ ਟੇਕ ਰਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮਨਮਾਂ ਏਕਾ ਯ ਟੇਕ ਰਾਖੀ ਅਨੰਤ ਪੂਰਵਜਨੀ ਆਸਰੀ ਰਾਖੀ

ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯਨਮ ਮਰਝਾਨਾ ਧਕਕਰਮਾਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਨਹਿ ਰੇਛਵੁੰ ਪਏ. ॥6॥

ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੇ ਜਾਇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂਥੀ ਫ਼ਰ ਕਾਂ ਭੀਓ ਯੁਵ ਯਏ ਸਕੇ?

ਉਬਰੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਧਿਆਇ ॥

ਯੁਵ ਪਾਵਨਫ਼ਾਰ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਸਮਰਝਾਥੀ ਯ ਯਾਏ ਏ,

ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ ॥

ਏ ਮਨੁਘ ਨਿਰਘ ਅਨੰਤ ਪੂਰਵਜਨੀ ਯਾਪ ਕਰੇ ਏ ਏਨੀ ਝਰ ਫ਼ਰ ਥਏ ਯਾਏ ਏ

ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਕ੍ਰਪਾਥੀ ਯ ਪ੍ਰਾਣੀਯੋ ਝਰਥੀ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ ਏ

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਖ ॥

ਏ ਮਾਝਾਸਨੀ ਰਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰੇ ਏ ਏਨੇ ਭੀਓ ਦੁ:ਖ ਸਪਸ਼ਟਿੰ ਨਥੀ

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸુਖ ॥

ਪ੍ਰભੂ ਨਾਮ ਜਪવાથી ਮਨમાં ਸੁਖ ਉਤਪન્ન થાય છે

ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰ ॥

પ્રભુનામ નું સ્મરણ કરવાથી ચિંતા દૂર થઇ જાય છે અને અહંકાર પણ દૂર થાય છે

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕૈਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰ ॥

એ માણસની કોઇ બરાબરી કરી શકતું નથી

ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥

જે માણસના માથે શૂરવીર સતગુરુ ઉભા છે

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ॥੭॥

હે નાનક એના બધા કામ પુરા થઇ જાય છે. ॥7॥

ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥

જે પ્રભુની સમજ અચૂક છે જેની નજરમાંથી અમૃત વરસે છે

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਉਧਰਤ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥

એના દર્શન માત્રથી સૃષ્ટિનો ઉદ્ધાર થાય છે

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾ ਕੇ ਅਨੂਪ ॥

જે પ્રભુના કમલ જેવા સુંદર યરણ છે

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ ਰੂਪ ॥

એનું રૂપ સુંદર છે અને એના દર્શન મનની ઈચ્છાઓ પુરી કરવાવાળા છે

ਧੰਨੁ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੁ ਪਰਵਾਨ ॥

એનો એ સેવક ધન્ય છે જેની સેવા સ્વીકાર થાય છે

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥

એ અનંત પૂર્વજ અંતર્યામી છે

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ ॥

જેના મનમાં અને હૃદયમાં પ્રભુ વસે છે એ ફૂલની જેમ ખીલે છે

ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵਤ ਕਾਲ ॥

કાળ એની નજીક આવતો નથી

ਅਮਰ ਭਏ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

એ જન્મ મરણથી અમર થઇને સદા કાયમ રહેનાર પ્રભુ પાસે સ્થાન મેળવી લે છે

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੮॥੨੨॥

હે નાનક! સાધુસંગતમાં રહી પ્રભુનું ધ્યાન ધર. ॥8॥ ॥22॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼્ਲੋਕ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥

જે માણસને સતગુરુએ જ્ઞાનરૂપી આંજણ આપ્યું છે એના અજ્ઞાનરૂપી અંધારાનો નાશ થયો છે

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥

હે નાનક જે માણસને અનંત પૂર્વજની કૃપાથી ગુરુ મળ્યા છે એના મનમાં જ્ઞાનો પ્રકાશ થઇ જાય છે. ॥1॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅષ્ટપદੀ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ॥

જે માણસે ગુરુની સંગતિ માં રહીને પોતાની અંદર પૂર્વજ જોયા છે

ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥

એને પ્રભુનું નામ પ્યારું લાગ્યું છે

ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥

જગતના બધા પદાર્થો એને એક જ પ્રભુમાં લીਨ દેખાય છે

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ ॥

એ પ્રભુથી જ અનેક રંગના ખેલ નીકળતા જોવા મળે છે

ਨਉ ਨિਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥

એ પ્રભુનામ જાણે નવ બજાનાઓ સમાન છે અને તે મનુષ્ય માટે અમૃત સમાન છે

ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸ ਕਾ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ॥

એ માણસ ના શરીર માં પ્રભુના એ નામ નું નિવાસ થઇ જાય છે

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ ॥

એ માણસની અંદર શૂન્ય સમાધિની અવસ્થા નિરંતર નિર્વિઘ્ન ચરણોમાં બનેલી રહે છે

ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥

એક એવું એક રસ રાગરૂપી આનંદ બનેલું રહે છે જે અવર્ણનીય છે

ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ ॥

એ આનંદ એ જ માણસે જોયો છે જેને પ્રભુ સ્વયં દેખાડે છે

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥੧॥

હે નાનક એ માણસને જ એ આનંદની સમજણ પડે છે. ॥1॥

ਸੈ ਅੰਤਰਿ ਸੈ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤ ॥

એ અનંત ભગવાન અંદર અને બહાર દરેકના શરીરમાં હાજર છે

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤ ॥

ਐ ਭਗਵਾਨ ਝਲਮਾਂ ਝਲਮਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਹੇਥਾ ਏ

ਧਰਨਿ ਮਾਹਿ ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

ਧਰਤੀ ਆਕਾਸ਼ ਅਨੇ ਪਾਤਾਲਮਾਂ ਏ

ਸਰਬ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਘਬਾ ਭਵਨੀਮਾਂ ਭਾਯੋ ਏ ਅਨੇ ਘਬਾਨੂੰ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ਏ

ਬਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਐ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੰਗਲਮਾਂ ਘਾਸਮਾਂ ਅਨੇ ਪਰਵਤਮਾਂ ਏ

ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ ॥

ਯੇਵਾ ਐ ਫੁੱਲ ਕਰੇ ਏ ਐਵੂੰ ਜ ਯੋਗ ਕਾਮ ਕਰੇ ਏ

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਹਿ ॥

ਤੇ ਪਵਨਮਾਂ, ਪਾਣੀਮਾਂ, ਆਗਮਾਂ ਫੇਕਾਏਥ ਏ

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸੇ ਸਮਾਹਿ ॥

ਤੇ ਚਾਰੇ ਯੂਗਾਂ ਅਨੇ ਦਸੇਧ ਦਿਸ਼ਾਮਾਂ ਸਮਾਏਥੋ ਏ

ਤਿਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕੇ ਠਾਉ ॥

ਤੀਓ ਪਥਾ ਜਾਯਾਏ ਐ ਪ੍ਰਭੂਥੀ ਅਥਗ ਨਥੀ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਉ ॥੨॥

ਪਰੰਤੂ ਭੇ ਨਾਨਕ! ਆ ਨਿਸ਼ਚਯਨੋ ਆਨੰਦ ਗੁਰੁਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜ ਮਯੇ ਏ. ॥2॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

ਵੇਦਮਾਂ ਪੁਰਾਣਮਾਂ ਅਨੇ ਸ੍ਮ੍ਰਿਤੀਆਮਾਂ ਜੁਐ

ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖਜਤ੍ਰ ਮਹਿ ਏਕੁ ॥

ਤਾਰਾਆਮਾਂ ਧੰਦ੍ਰਮਾ ਅਨੇ ਸੂਰਜਮਾਂ ਪਥਾ ਐ ਏਕ ਜ ਏ

ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਭੁ ਕੇ ਬੋਲੈ ॥

ਦਰੇਕ ਯੋਗ ਅਨੰਤ ਪੂਰਵਜਨੀ ਜ ਵਾਣੀ ਘੋਰੇ ਏ

ਆਪਿ ਅਡੋਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਡੋਲੈ ॥

ਵਿਧਮਾਨ ਭੀਵਾ ਓਤਾਂ ਪਥਾ ਐ ਆਪਣਾਮਾਂ ਅਯਗ ਜ ਰਹੇ ਏ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਡਗਤੀ ਨਥੀ

ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥

ਘਬੀ ਤਾਕਾਤੀਨੀ ਰਧਨਾ ਕਰੀ ਐ ਸੰਸਾਰਮਾਂ ਰਮਤ ਰਮ੍ਯਾ ਜ ਕਰੇ ਏ

ਮੇਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ ਅਮੋਲ ॥

ਐਨੀ ਕਿੰਮਤ ਪਾਮੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਥੀ ਤੇਮ ਤੇ ਐ ਅਮੁਲ੍ਯਗੁਣੀਵਾਯਾ ਏ

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋਤਿ ਯਥਾ ਜੋਤਿਅੋਮਾਂ ਸਯਗੀ ਰਹੀ ਏ

ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥

ਏ ਮਾਭਿਕ ਔਤਪ੍ਰੋਤ ਥਏ ਯਥਾ ਆਸਰੋ ਆਪੀ ਰਹਾ ਏ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥

ਗੁਰੂਨੀ ਕ੍ਰਪਾਥੀ ਭ੍ਰਮ ਨੋ ਨਾਸ ਥਾਯ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆਵੋ ਵਿਸ਼ਾਸ ਏ ਮਾਯਾਸੋਨੀ ਅੰਦਰ ਵਸੇਵੋ ਰਹੇ ਏ. ॥੩॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ॥

ਸੰਤਜਨੋ ਆਪਾ ਭ੍ਰਮਾਂਡਮਾਂ ਦਰੇਕ ਯਥਾਏ ਅਕਾਯ ਪ੍ਰਵ੍ਰਜਨੇ ਯ ਯੋਵੇ ਏ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

ਸੰਤਜਨੋਨਾ ਹ੍ਰਦਯਮਾਂ ਯਥਾ ਧਰਮਨਾ ਯ ਵਿਧਾਰੋ ਯ ਉਠੇ ਏ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ ॥

ਸੰਤਜਨੋ ਸਾਰਾ ਵਧਨੋ ਯ ਸਾਂਭਯੇ ਏ

ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ ॥

ਅਨੇ ਸਰਵਵ੍ਯਾਪਕ ਅਕਾਯ ਪ੍ਰਵ੍ਰਜ ਸਾਥੇ ਯੋਡਾਏਨੇ ਯ ਰਹੇ ਏ

ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ ॥

ਯੇ ਸਾਧੁਏ ਏਨੇ ਯਾਯੋ ਏ ਏਨੀ ਰਹੇਯੀ ਕਰਯੀ ਏਵੀ ਯ ਥਾਯ ਏ

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਕਹਤ ॥

ਏ ਸਾਧੁਏ ਹੰਮੇਸ਼ਾ ਸਾਧਾ ਵਧਨੋ ਯ ਯੋਭਤਾ ਭੋਏ ਏ

ਜੇ ਜੇ ਹੋਇ ਸੇਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ॥

ਅਨੇ ਯੇ ਕਏ ਪਯ ਥਾਯ ਏਨੇ ਯ ਸੁਖ ਮਾਨੇ ਏ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥

ਯਥਾ ਕਾਮ ਕਰਨਾਰ ਅਨੇ ਕਰਾਵਨਾਰ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਯ ਯਾਯੋ ਏ

ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ ॥

ਅੰਦਰ ਅਨੇ ਯਭਾਰ ਸਾਧੁਜਨੋ ਮਾਟੇ ਏ ਯ ਸਰਵਵ੍ਯਾਪਕ ਏ

ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਮੋਹੀ ॥੪॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਸਰਵਵ੍ਯਾਪਕ ਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਨੇ ਆਪੀ ਸ੍ਰੁਸ਼ਟਿ ਮੋਹਿਤ ਥਏ ਯਾਯ ਏ. ॥੪॥

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਯੰ ਸਤ੍ਯ ਏ ਅਨੇ ਏਨੇ ਯ ਯਥੁ ਯਨਾਯੁੰ ਏ ਸਤ੍ਯ ਏ

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਗਲੀ ਉਤਪਤਿ ॥

ਆਪਾ ਜਗਤਨੀ ਰਧਨਾ ਐ ਪ੍ਰਭੁਥੀ ਜ ਥਏ ਏ

ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਕਰੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਜੇ ਐਨੀ ਮਰਯੁ ਛੋਏ ਤੇ ਜਗਤ ਨੇ ਵਿਸਤਾਰੀ ਏ ਏ

ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

ਜੇ ਐਨੇ ਗਮੇ ਤੇ ਫ਼ਰੀ ਸਵਧੰ ਜ ਏਕਾਕਾਰ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਲਖੀ ਨਹ ਜਾਇ ॥

ਐਨੀ ਅਨੇਕ ਤਾਕਾਤੋ ਏ ਅਨੇ ਘਖੀ ਅਵਧੰਨੀਧ ਏ

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜੇਨਾ ਪਾਰ ਐ ਪ੍ਰਸੰਨ ਥਾਧ ਏ ਐਨੇ ਪੋਤਾਨਾਮਾਂ ਮੇਯਵੀ ਕੇਏ

ਕਵਨ ਨਿਕਟਿ ਕਵਨ ਕਹੀਐ ਦੂਰਿ ॥

ਐ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਟਥਾਥੀ ਨਜ਼ੁਕ ਅਨੇ ਤੇਟਥਾਥੀ ਦੂਰ ਖਧਾਂ ਜਏ ਚੜੇ ਏ

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਐ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਵਵਿਆਪਕ ਏ

ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਜਨਾਏ ॥

ਜੇ ਮਾਯਾਸਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਧੰ ਜ ਅੰਦਰ ਉਘ ਅਵਸਥਾਨੀ ਸਮਯ ਆਪੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਐ ਮਨੁਖਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਸਰਵਵਿਆਪਕ ਸਮਯ ਆਪੇ ਏ. ॥5॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਆਪਿ ਵਰਤਾਰਾ ॥

ਘਖਾ ਜ਼ੁਧੀਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਧੰ ਜ ਵਸੀ ਰਹਾ ਏ

ਸਰਬ ਨੈਨ ਆਪਿ ਪੇਖਨਹਾਰਾ ॥

ਘਖਾ ਜ਼ੁਧੀਨੀ ਅੰਯੋਮਾਂਥੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਧੰ ਜ ਜੋਏ ਰਹਾ ਏ

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾ ਕਾ ਤਨਾ ॥

ਜਗਤਨਾ ਤਮਾਮ ਪਦਾਰਥੋ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਚਰੀਰਮਾਂ ਏ

ਆਪਨ ਜਸੁ ਆਪ ਹੀ ਸੁਨਾ ॥

ਸਰਵਵਿਆਪਕ ਥਏਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੋਤਾਨੀ ਚੋਖਾ ਸਵਧੰ ਜ ਸਾਂਭਯੀ ਰਹਾ ਏ

ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ ॥

ਜ਼ੁਧੀਨਾ ਜਨਮ ਅਨੇ ਮਰਯਾਨੀ ਏਕ ਰਮਤ ਪ੍ਰਭੁਐ ਘਨਾਵੀ ਏ

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਨੀ ਮਾਇਆ ॥

ਅਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਛੁਤਮ ਪ੍ਰਮਾਯੋ ਧਾਥਨਾਰ ਮਾਧਾ ਘਨਾਵੀ ਏ

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਅਲਿਪਤੈ ਰਹੈ ॥

ਘਖਾਨੀ ਕਯੋ, ਤੇ ਜੋਡਾਯੋਕ ਨਥੀ

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਹੈ ॥

ਯੇ ਕਾਂਠਪਝਾ ਕਛੇਵੁ ਭੋਏ ਅੇ ਸਵਧੰ ਕਛੇ ਏ

ਆਗਿਆ ਆਵੈ ਆਗਿਆ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਆਜ਼ਾ ਪ੍ਰਮਾਏ ਯੇ ਯੁਵ ਯਯੇ ਅਨੇ ਮਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਾ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯਯਾਰੇ ਅੇਨੀ ਮਰਯੁ ਭੋਏ ਯਾਰੇ ਅੇਨੇ ਪੋਤਾਨਾਮਾਂ ਸਮਾਵੀ ਕੇ ਏ. ॥6॥

ਇਸ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾਹੀ ਬੁਰਾ ॥

ਯੇ ਕਾਂਠਪਝਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤਰਫ਼ਥੀ ਥਾਯ ਏ ਅੇ ਯੁਵੀ ਮਾਟੇ ਘਰਾਘ ਭੋਤੁੰ ਨਥੀ

ਓਰੈ ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਕਛੁ ਕਰਾ ॥

ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਨਾ ਕਛੀ ਕੋਏ ਚੁੰ ਕਰੀ ਘਤਾਯੁੰ?

ਆਪਿ ਭਲਾ ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਧੰ ਸਾਰਾ ਏ ਅਨੇ ਅੇਨੁੰ ਕਾਮ ਪਝਾ ਸਾਰੰ ਏ

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੇ ਜੀ ਕੀ ॥

ਪੋਤਾਨਾ ਏਕਨੀ ਵਾਤ ਪੋਤੇ ਸਵਧੰ ਯੇ ਯਾਏ ਏ

ਆਪਿ ਸਾਚੁ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸਾਚੁ ॥

ਅੇ ਸਵਧੰ ਯੇ ਸਤਯ ਏ ਘਖੀ ਰਯਨਾ ਯੇ ਅੇਨਾ ਆਸ਼ਰੇ ਏ ਅੇ ਸਾਯਾ ਅਸਤਿਤਵ ਵਾਯੀ ਏ

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ ॥

ਅੋਤਪ੍ਰੋਤ ਥਏਨੇ ਅੇਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਅੇਨੇ ਮੇਯਵੀ ਕੀਧੀ ਏ

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਅੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਵਾ ਏ ਅਨੇ ਕੇਵਾ ਮੋਟਾ ਏਅੇ ਵਾਤ ਯੇ ਅਵਏਨੀਯ ਏ

ਦੂਸਰ ਹੋਇ ਤ ਸੇਝੀ ਪਾਇ ॥

ਘੀਯੁੰ ਕੋਏ ਅਥਗ ਭੋਏ ਤੋ ਸਮਯੁ ਚਕੇ

ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੁੰ ਕਰੇਵੁੰ ਤਮਾਮ ਯੁਵੀਅੇ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਥੇ ਮਾਨਵੁੰ ਪਡੇ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨੁ ॥੭॥

ਪਰੇਤੁ ਏ ਨਾਨਕ! ਅਾ ਅੋਯਘਾਝਾ ਗੁਰੂਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਆਵੇ ਏ. ॥7॥

ਜੇ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਯੇ ਮਾਝਾਸ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸਾਥ ਪਾਮੀ ਕੇ ਏ ਅੇਨੇ ਸਦਾਯ ਸੁਖੀ ਯੇ ਭੋਏ ਏ

ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸ્ਵਯੰ ਏਨੇ ਪੀਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਮੇਯਵੀ ਕੇ ਏ

ਓਹੁ ਧਨਵੰਤੁ ਕੁਲਵੰਤੁ ਪਤਿਵੰਤੁ ॥

ਏ ਧਨਵਾਨ ਕੁਲਵਾਨ ਅਨੇ ਏਯਾਤਵਾਯੋ ਯਨੇ ਏ

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖਾਨਾ ਫੁਟਿਯਮਾਂ ਲਗਵਾਨ ਵਸੇ ਏ ਏ ਜ਼ੁਵਤਾ ਯ ਮੁਕਤ ਥਏ ਜਾਯ ਏ

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨੁ ਆਇਆ ॥

ਏ ਮਾਯਾਸਨੁ ਜਗਤਮਾਂ ਆਵਹੁੰ ਧਨਯ ਧਨਯ ਏ

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥

ਯੇ ਮਾਯਾਸਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਆਯਾ ਜਗਤਨੋ ਉਛਾਰ ਥਾਯ ਏ

ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥

ਏਵਾ ਮਾਯਾਸਨੋ ਆਵਵਾਨੋ ਏਕ ਯ ਉਦੇਸ਼ਯ ਭੀਏ ਏ

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥

ਏਨੀ ਸੰਗਤਿਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾਮ ਧਿਤਮਾਂ ਆਵੇ ਏ

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏ ਮਾਯਾਸ ਸ੍ਵਯੰ ਮਾਯਾਥੀ ਮੁਕਤ ਏ ਅਨੇ ਸੰਸਾਰਨੇ ਪਯਾ ਆਯਾਫ ਕਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੮॥੨੩॥

ਏ ਨਾਨਕ ਆਵਾ ਉਤਮ ਮਾਯਾਸਨੇ ਅਮਾਰਾ ਸਦਾਯ ਪ੍ਰਯਾਮ ਏ. ॥8॥ ॥23॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ॥

ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਯੇ ਮਾਯਾਸੇ ਅਟਕ ਨਾਮਵਾਯਾ ਪ੍ਰਯਾਪ੍ਰਭੂਨੁ ਧਿਆਨ ਧਰ੍ਯੁ ਏ

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਨੇ ਏ ਪ੍ਰਯਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਯੀ ਗਯਾ ਏ ਤੋ ਏ ਪ੍ਰਯਾਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਯਾ ਗਾ. ॥1॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਏ ਮਨ ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰਨੀ ਸ਼ਿਕਸ਼ਾ ਸਾਂਲਯ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਪੇਖੁ ॥

ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਯਥੀ ਯਾਯਾਏ ਨਜ਼ੀਕਥੀ ਯੋਏਨੇ ਜਾਯਾ

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਭੇ ਭਾਓ ਫਰੇਕ ਸ਼ਾਸੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਧਾਏ ਕਰ

ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥

ਆਖੀ ਮਾਰਾ ਮਨਮਾਂਥੀ ਧਿੱਤਾ ਫੂਰ ਥਓ ਜਾਪ

ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥

ਭੇ ਮਨ! ਫਰਰੋਜ ਨਾ ਰਭੇਵਾਵਾਯੀ ਕੁਝਿਕ ਆਸ਼ਾਯੋਨੀ ਕਭੇਰੋਨੇ ਧਾਗੀ ਏ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ ॥

ਅਨੇ ਸੰਤਜਨੋਨਾ ਧਰਯਾਨੀ ਧੂਯ ਮਨਮਾਂ ਮਾਂਗ

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥

ਪੋਤਾਨੋ ਸਵਭਾਵ ਓਡੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਗਯ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ ॥

ਅਨੇ ਆ ਰੀਤੇ ਵਿਕਾਰੋਨੀ ਆਗਨਾ ਫਰਿਧਾਨੇ ਪਾਰ ਕਰ

ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾਮਰੂਪੀ ਧਨਨਾ ਯਯਾਨਾਯੋ ਭਰੀ ਕੇ

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ ਪੂਰ੍ਹਾ ਸਤਗੁਰਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ. ॥1॥

ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ॥

ਅਟਕ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿਭਰ੍ਯੁ ਯੁਵਨ ਆਤਮਿਕ ਅਭਗਤਾਨੋ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪ ਥਯੋ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਭੇ ਭਾਓ ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿਮਾਂ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰ

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ ॥

ਨਰਕੋ ਨੇ ਫੂਰ ਕਰੀਨੇ ਯੁਵਾਤਮਾਯੋਨੇ ਯਧਾਵੀ ਕੇ

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਯਾ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾਮਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀ

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਹੁ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ ॥

ਐ ਐਕ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਧਿਆਨ ਧਿੱਤਮਾਂ ਧਰ

ਏਕ ਰੂਪ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ਅਨੇਕ ॥

ਯੋਨਾ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਅਨੇ ਐਕ ਯ ਰੂਪ ਓ

ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਗਰੀਯੋ ਪਰ ਫਧਾ ਕਰਨਾਰ ਗੋਪਾਥ ਫਾਮੋਫਰ

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਐ ਦੁ:ਖੀਨੋ ਨਾਸ਼ ਕਰਨਾਰ ਏ ਅਨੇ ਸਰ੍ਵਵ્યાਪਕ ਅਨੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਨਾਰ ਏ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ॥

ਐਨੂੰ ਨਾਮ ਵਾਰੰਵਾਰ ਸਮਰਝਾ ਕਰ

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜ਼ੁਵਨਨੋ ਆਸਰੋ ਆ ਨਾਮ ਜ ਏ. ॥2॥

ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ ॥

ਸਾਧੁ ਅਨੇ ਗੁਰਨਾ ਵਧਨ ਸੌਥੀ ਸਾਰੀ ਮਛਿਮਾਨੀ ਵਾਝੀ ਏ

ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ ॥

ਆ ਵਾਧ ਅਮੂਲ੍ਯ ਰਤਨ ਏ

ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਹੇਤ ਉਧਾਰ ॥

ਆ ਵਧਨੋਨੇ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਕਮਾਝੀ ਕਰਵਾਥੀ ਉਢ੍ਧਾਰ ਥਾਧ ਏ

ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ ਨਿਸਤਾਰ ॥

ਯੇ ਕਮਾਧ ਏ ਐ ਸਵਧੰ ਤਰੀ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਵੀਕੀਨੇ ਪਝਾ ਤਾਰੇ ਏ

ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ ਸਫਲੁ ਤਾ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਐਨੂੰ ਜ਼ੁਵਨ ਸਫਲ ਥਏ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਐਨੋ ਸੰਗ ਪਝਾ ਈਝਾਯੋ ਪੂਰੀ ਕਰਨਾਰ ਭੀਏ ਏ

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ॥

ਯੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਟੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਸੀ ਜਾਧ ਏ

ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ॥

ਯਧਯਧਕਾਰ ਸ਼ਯਨੀ ਗੁੰਝ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਧਾਵਤੀ ਰਭੇ ਏ

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ ॥

ਯੇਨੇ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਸਦਾਸ੍ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੁ ਐਮਨੀ ਅੰਦਰ ਯੁਸ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰੇ ਏ

ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੇ ॥

ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਉਧ੍ਧ ਕਰਮ ਕਰਨਾਰਨਾ ਮਾਥਾ ਪਰ ਪ੍ਰਗਟ ਥਾਧ ਏ

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੇ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆਵਾ ਮਾਝਸੀਨੀ ਸਾਥੇ ਘੀਯਾ ਮਾਝਸੀਨੋ ਪਝਾ ਉਢ੍ਧਾਰ ਥਾਧ ਏ. ॥3॥

ਸਰਨਿ ਜੇਗੁ ਸੁਨਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁ! ਆ ਸਾਂਭਯਾ ਤੇ ਤੂੰ ਸ਼ਰਯੋ ਆਵੇਵਾਨੀ ਰਖਾ ਮਾਟੇ ਸਮਰਥ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਮਿਲਾਏ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁ! ਅਮੇ ਤਾਰੀ ਸ਼ਰਯੋ ਆਵ੍ਧਾ ਭਤਾ. ਤੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੀਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਅਮਨੇ ਮੇਯਵੀ ਵੀਧਾ

ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ ਭਏ ਸਭ ਰੇਨ ॥

ਛੇ ਅਮਾਰਾ ਯਥਾ ਵੇਰ ਫ਼ਰ ਥਏ ਗਯਾ ਏ ਅਨੇ ਅਮੇ ਧਰਧਾਰਯ ਯਨੀ ਗਯਾ ਈਐ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਲੈਨ ॥

ਛੇ ਸਾਧੁਯੋਨੀ ਸੰਗਤਮਾਂ ਅਮਰ ਕਰਾਵਵਾਵਾਯੁੰ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਜਪੀ ਰਹਾ ਈਐ

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਗੁਰੂਦੇਵਯੋ ਅਮਾਰਾ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਥਏ ਗਯਾ ਏ

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ ॥

ਆਥੀ ਅਮਾਰੀ ਸੇਵਕੀਨੀ ਸੇਵਾ ਸਫ਼ਲ ਥਏ ਗਏ ਏ

ਆਲ ਜੰਜਾਲ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ ॥

ਅਮੇ ਛੇ ਧਰਨਾ ਖੰਧਾ ਅਨੇ ਵਿਕਾਰੀਥੀ ਯਥੀ ਗਯਾ ਈਐ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਨਿ ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾਮ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਯੁਭਥੀ ਉਘਾਰੀਐ ਪਯਾ ਈਐ

ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਐ ਫ਼ੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਅਮਾਰਾ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੀ ਏ

ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਅਮਾਰੋ ਕਰੇਥੋ ਵੇਪਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਥਏ ਗਯੋ ਏ. ॥੪॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ ॥

ਛੇ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰੋ! ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਮਛਿਮਾ ਕਰੋ

ਸਾਵਧਾਨ ਏਕਾਗਰ ਚੀਤ ॥

ਧਿਆਨਥੀ ਐਕ ਧਿਤੇ ਨਾਮ ਸਮਰਯਾ ਕਰੋ

ਸੁਖਮਨੀ ਸਹਜ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਨਾਮ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੀ ਮਛਿਮਾ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾਮਨੀ ਅਯਗਤਾਨੁੰ ਕਾਰਯਾ ਸੁਯਰੂਪੀ ਰਤਨ ਏ

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੇਤ ਨਿਧਾਨ ॥

ਯੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਨਾਮ ਵਸੇ ਏ ਐ ਗੁਯੋਨੋ ਯਯਾਨੋ ਥਏ ਯਾਧ ਏ

ਸਰਬ ਇਛਾ ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ

ਐ ਮਾਯਾਸਨੀ ਯਥੀ ਈਘਾਯੋ ਪੂਰੀ ਥਏ ਯਾਧ ਏ

ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਐ ਮਾਯਾਸ ਜਗਤਮਾਂ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਯ ਯਨੀ ਯਾਧ ਏ

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਪਾਏ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਅਨੇ ਸ਼੍ਰੇਥੀ ਉਘੁੰ ਆਸਨ ਪਾਮੇ ਏ

ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ ਆਵਨ ਜਾਨੁ ॥

ਵਾਰੰਵਾਰ ਏਨੇ ਜਨਮ ਮਰਯਾਨਾ ਧੜਕਰਮਾਂ ਝਰਵਾਂ ਪੜ੍ਹਾਂ ਨਥੀ

ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਚਲੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਐ ਮਾਯਾਸ ਪ੍ਰਭੂਨਾਮਰੂਪੀ ਧਨੁ ਕਮਾਓਨੇ ਜਗਤਮਾਂਥੀ ਜਾਧ ਓ

ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੫॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਜੇਨੇ ਆ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਤੇ ਜ ਆ ਲੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਾਧ ਓ. ॥5॥

ਖੇਮ ਸਾਂਤਿ ਰਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ॥

ਅਟਥ ਸੁਘ, ਮਨੁ ਨੀ ਸਾਂਤਿ, ਯੋਗੁ ਨੀ ਤਾਕਾਤੋ ਅਨੇ ਨਵ ਘਜਾਨਾ

ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਰਬ ਤਹ ਸਿਧਿ ॥

ਘੁਛਿ, ਜ਼ਾਨ ਅਨੇ ਘਬੀ ਜ ਧੁਕਿਤਘੋ ਤੇ ਮਨੁਘ ਮਾਂ ਆਵੀ ਜਾਧ ਓ

ਬਿਦਿਆ ਤਪੁ ਜੋਗੁ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਵਿਧਾ, ਤਪ, ਜੋਗ, ਫੁਕਾਯ ਪ੍ਰਵ੍ਰਜ ਨੂੰ ਧਿਆਨ

ਗਿਆਨੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਉਤਮ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਉਤਮ ਜ਼ਾਨ,ਸਾਰਾ ਮਾਂ ਸਾਰੀ ਕਾਗਧੀ , ਤੀਰਥੋ ਨੂੰ ਸਨਾਨ

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਅਨੇ, ਮੋਖਾ ਆ ਧਾਰ ਪਦਾਰਥ , ਓਦਧ ਕਮਲ ਨੂੰ ਘੀਲਵਾਂ

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਸਗਲ ਤੇ ਉਦਾਸ ॥

ਘਬਾ ਮਾਂ ਰਠੀ ਨੇ ਪਧਾ ਘਬਾ ਥੀ ਅਥਗ ਰਠੇਵਾਂ

ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਸੁੰਦਰ, ਸਮਝਦਾਰ, ਜਗਤ ਨਾ ਮੂਯ ਤਤਵ ਨੇ ਜਾਧਾਵਾ ਵਾਯਾ

ਸਮਦਰਸੀ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਤਾ ॥

ਘਬਾ ਨੇ ਐਕ ਜ ਰੀਤੇ ਜਾਧਾਵਾਂ ਅਨੇ ਘਬਾ ਨੇ ਐਕ ਜ ਰੀਤੇ ਜਾਧਾਂ

ਇਹ ਫਲ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਭਨੇ ॥

ਆ ਘਬਾਫੁਯ ਤੇ ਮਨੁਘ ਨੀ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਜੇ ਗੁਰੁ ਨਾ ਸਾਯ ਅਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਮੋਢੇ ਥੀ ਘੋਵੇ ਓ

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਚਨ ਮਨਿ ਸੁਨੇ ॥੬॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਨੇ ਸਾਂਭਯੀਨੇ, ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਮਨ ਕਾਗਵੀ ਏ. ॥6॥

ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥

ਜੇ ਪਧਾ ਮਨੁਘ ਆ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰਟਧਾ ਕਰੇ ਓ

ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਘਬੀ ਉਮਰ ਤੇਨੀ ਉਘ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਸਿਥਿਤਿ ਘਨੀ ਰਠੇ ਓ

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਨਾ ਸਦਾ ਸ਼ਯੋ ਪੜਾ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾ ਗੁਣ ਅਨੇ ਨਾਮ ਨੀ ਤਰੰਗ ਭੀਧੇ

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਬਖਾਣੀ ॥

ਸ੍ਰੁਤਿਅੋ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋ ਅਨੇ ਵੇਦੋ ਐ ਪੜਾ ਆ ਜ ਵਾਤ ਕਠੀ

ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਘਬੀ ਧਾਰਝਾਨੀ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜ

ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ਼ਾਮ ॥

ਆ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰਹੇਠਾਝ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਲਕਤ ਨਾ ਮਨ ਮਾਂ ਜ ਭੀਧੇ

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਨਾਮ ਰਟੇ ਏ ਤੇਨੇ ਕਰੋਡੀ ਪਾਪ ਸਤ੍ਸੰਗ ਮਾਂ ਰਠੀ ਨੇ ਧੀਵਾਧ ਜਾਧ

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ ॥

ਗੁਰੂ ਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਥੀ ਤੇ ਮਨੁਖ ਧਮਰਾਜਥੀ ਘਧੀ ਜਾਧ

ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ ॥

ਜੇਨਾ ਮਸਤਕ ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਨਾਮ ਨੂੰ ਲਾਧਧ ਖਯੇਕੁੰ

ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਏ ॥੭॥

ਭੇ ਨਾਨਕ ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਗੁਰੂ ਨੀ ਸ਼ਰਝ ਮਾਂ ਆਵੇ

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਨਾ ਮਨ ਮਾਂ ਆ ਨਾਮ ਵਸੇ ਏ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਗਾਵੀਨੇ ਨਾਮ ਸਾਂਭਯੇ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਨਾ ਮਨ ਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਧਾਏ ਆਵ

ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਾ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਨਾ ਜਨਮ ਅਨੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾ ਦੁਃਖ ਦੂਰ ਕਰੇ

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਤੇ ਆ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨਵ ਸ਼ਰੀਰ ਨੇ ਤੇ ਜ ਸਮਧੇ ਅਵਧਧਥਾ ਥੀ ਘਧਾਵੀ ਕੇ

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

ਤੇਨੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸ਼ੋਭਾ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਵਾਝੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਥੀ ਲਰੇਕੀ ਭੀਧੇ

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥m.

ਕਾਰਝਾ ਕੇ ਤੇਨਾ ਮਨ ਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਰਹੇਕੁੰ ਭੀਧੇ

ਦੂਖ ਰੋਗ ਬਿਨਸੇ ਭੈ ਭਰਮ ॥

ਦੁਃਖ, ਰੋਗ, ਡਰ, ਅਨੇ ਐਮ ਨੀ ਵਿਨਾਸ ਥਏ ਜਾਧ

ਸਾਧ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਕੇ ਕਰਮ ॥

તેનું નામ “સાધુ ” પડી જાય છે અને તેના કામ નિર્મળ થઈ જાય છે

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਤਾ ਕੀ ਸੇਭਾ ਬਨੀ ॥

બધા થી ઉચ્ચી શોભા તેને મળે છે

ਨਾਨਕ ਇਹ ਗੁਣਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਮਨੀ ॥੮॥੨੪॥

હે નાનક ! આ ગુણ ના કારણે પ્રભુ નું નામ સુખો ની મણિ છે ॥੮॥੨੪॥

ਅਰਦਾਸ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਐਕ ਏ. ਯਖੀ ਜੁਤ ਅਫ਼ਲੂਤ ਗੁਰ (ਓਸ਼ਰ) ਨੀ ਏ.

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਆਦਰਯੀਯ ਤਥਵਾਰ (ਫੁਏ ਕਰਤਾਓਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਭਗਵਾਨ) ਅਮਨੇ ਮਦਦ ਕਰੋ!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਦਸਮਾ ਗੁਰੂ ਫ਼ਾਰਾ ਪਠਿਤ ਆਦਰਯੀਯ ਤਥਵਾਰਨੀ ਓ.ਸ.

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪਛੇਲਾ ਤਥਵਾਰਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਫੁਏ ਕਰਤਾਓਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਭਗਵਾਨ); ਪਛੀ ਨਾਨਕਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ).

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਪਛੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ, ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ; ਤੇਓ ਅਮਨੇ ਮਦਦ ਕਰੋ! (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਭਰਗੋਬਿੰਦ ਅਤੇ ਆਦਰਯੀਯ ਗੁਰੂ ਭਰ ਰਾਧਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ. (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਆਦਰਯੀਯ ਗੁਰੂ ਭਰ ਭਿਜਨ੍ਹ ਸਮਰਯਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਤੇਮਨ੍ਹ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਜੇਮਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਈ ਤਮਾਮ ਦੁਖੋ ਫ਼ਰ ਥਏ ਜਾਏ. (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਛੀ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਪਤਿਨਾ ਨਵ ਸ਼੍ਰੋਤ ਤਮਾਰਾ ਧਰੇ ਉਤਾਵਯਾਈ ਆਵਸ਼ੇ.

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਓਏ ਭਗਵਾਨ! ਫ਼ੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਅਮਨੇ ਮਾਰਗ ਘਟਾਵੀਨੇ ਦਰੇਕ ਜਾਯਾਏ ਅਮਨੇ ਮਦਦ ਕਰੋ.

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਆਦਰਯੀਧ ਦਸਮਾ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ). ਓਭ ਲਗਵਾਨ! ਫੁੱਲਾ ਕਰੀਨੇ ਅਮਨੇ ਮਾਰਗ ਘੁਟਾਵੀਨੇ ਫਰੇਕ ਯਯਾਯੇ ਅਮਨੇ ਮਫਫ ਕਰੋ.

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਯੀਧ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਮਾਂ ਸਮਾਵਿਏ ਦਸ ਰਾਜਾਯੋਨਾ ਫਿਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਰ ਵਿਧਾਰੋ ਅਨੇ ਮਨਨ ਕਰੋ ਅਨੇ ਤਮਾਰਾ ਵਿਧਾਰੋਨੇ ਫੈਵੀ ਉਪਦੇਸ਼ੀ ਤਰਫ਼ ਫ਼ੇਰਵੀ ਅਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਨਾ ਫ਼ਰਜ਼ਨ ਕਰੀਨੇ ਆਨੰਦ ਮੇਯਵੀ; ਉਤਮ ਵਾਫ਼ੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਧਾਰ ਪੁਤ੍ਰੀ (ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਨਾ) ਨਾ ਪਾਂਧ ਪ੍ਰਿਧ ਵਯਕਤਿਯੋਨਾ ਕਾਰ੍ਯੋ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਧਾਰੋ; ਧਾਵੀਸ਼ ਸ਼ਾਡੀਫ਼ੀਮਾਂਥੀ; ਅਫ਼ਮ੍ਧ ਨਿਸ਼ਚਧਨਾ ਘੁਫ਼ਾਫ਼ੁਰ ਸ਼ੀਯੋਮਾਂਥੀ; ਨਾਮਨਾ ਰੰਗਮਾਂ ਰੰਗਾਧੇਵਾ ਲਕਤੀਮਾਂਥੀ; ਜੇਯੋ ਨਾਮਮਾਂ ਵੀਨ ਫ਼ਤਾ; ਜੇਯੋ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਧਾ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਸਫ਼ਵਾਸਮਾਂ ਲੋਯਨ ਵਫ਼ੇਯੇ ਏ; ਜੇਮਯੋ ਮਫ਼ਤ ਰਸੀਡਾ ਸ਼ਰੂ ਕਧਾ ਏ; ਜੇਯੋ ਤੇਮਨੀ ਤਥਵਾਰੋ ਧਵਾਵਤਾ ਫ਼ਤਾ (ਸਤ੍ਧਨੀ ਜਾਯਵਧੀ ਮਾਏ); ਜੇਯੋ ਅਨ੍ਧਨੀ ਘਾਮੀਯੋਨੇ ਨਜ਼ਰਅੰਫ਼ਾਜ਼ ਕਰੇ ਏ; ਉਪਰੋਕਤ ਘਧਾ ਸ਼ੁਫ਼ੁ ਅਨੇ ਘਰੇਘਰ ਸਮਪ੍ਰਿਤ ਫ਼ਤਾ; ਉਤਮ ਵਾਫ਼ੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਤੇ ਘੁਫ਼ਾਫ਼ੁਰ ਸ਼ੀਯ ਪੁਰੂਖੋ ਤੇਮਜ਼ ਸ਼ੀਯੋ ਫ਼ੁਰਾ ਪ੍ਰਫ਼ਾਨ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇਥ ਅਨਨ੍ਧ ਸੇਵਾ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਧਾਰੋ ਅਨੇ ਧਾਏ ਰਾਘੋ, ਜੇਮਯੋ ਤੇਮਨਾ ਮਾਧਾਨੂੰ ਘਵਿਫ਼ਾਨ ਆਧ੍ਯੁ ਪਰੰਤੂ ਤੇਮਨਾ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੇ ਸਮਪ੍ਰਧਾ ਨ ਕਧ੍ਯੁ; ਜੇਮਯੋ ਪੋਤਾਨੇ ਸ਼ਰੀਰਨਾ ਫਰੇਕ ਸਾਂਧਾਮਾਂਥੀ ਫੁਕਡਾ ਕਰੀ ਨਾਘ੍ਧਾ; ਜੇਮਯੋ ਤੇਮਨੀ ਘੋਪਰੀ ਉਪਰਨੀ ਧਾਮਡੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਾਘ੍ਧੀ; ਜੇਮਨੇ ਪੈਡਾਂ ਪਰ ਘਾਂਧੀਨੇ ਫ਼ੇਰਵਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਧਾ ਫ਼ਤਾ ਅਨੇ ਫੁਕਡਾ ਕਰੀ ਫੇਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਧਾ ਫ਼ਤਾ; ਜੇ ਆਰੀ ਫ਼ੁਰਾ ਕਾਪਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਧਾ ਫ਼ਤਾ; ਜੇਯੋ ਜ਼ੁਵਤਾ ਉਡਾਸਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਧਾ ਫ਼ਤਾ; ਜੇਮਯੋ ਗੁਰੂਫ਼ੁਰਾਨੀ ਗਰਿਮਾ ਜਾਯਵਵਾ ਮਾਏ ਪੋਤਾਨੂੰ ਘਵਿਫ਼ਾਨ ਆਧ੍ਯੁ; ਜੇਮਯੋ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੋ ਤ੍ਧਾਗ ਕਧ੍ਯੋ ਨ ਫ਼ਤੀ; ਜੇਮਯੋ ਤੇਮਨਾ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੂੰ ਪਾਥਨ ਕਧ੍ਯੁ ਅਨੇ ਤੇਮਨਾ ਏਵੇਵਾ ਸ਼ਾਸ ਸੁਧੀ ਤੇਮਨਾ ਵਾਂਘਾ ਵਾਯ ਘਧਾਵ੍ਧਾ; ਉਤਮ ਵਾਫ਼ੇ

ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਤਮਾਰਾ ਵਿਚਾਰੋ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮੀ ਤਮਾਮ ਯੇਠਤੋ ਅਨੇ ਤਮਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰਾਓ ਤਰਫ਼ ਝੇਰਵੀ; ਸੰਪੂਰ੍ਣ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

**ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।**

ਪਛੇਲਾ ਸਮਗ੍ਰ ਆਦਰਯੀਯ ਯਾਕਸ਼ਾ ਅਾ ਵਿਨੰਤੀ ਕਰੇ ਓ ਤੇ ਤੇਓ ਤਮਾਰਾ ਨਾਮਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰੇ;
ਅਨੇ ਆਵਾ ਧਿਆਨ ਫ਼ਾਰਾ ਤਮਾਮ ਆਨੰਦ ਅਨੇ ਆਰਾਮ ਮਯੇ.

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫ਼ਤਹਿ,

**ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਯਥਾਂ ਪੜਾ ਆਦਰਯੀਯ ਯਾਕਸ਼ਾ ਭਾਯਰ ਓ, ਥਾਂ ਤਮਾਰਨੂੰ ਰਖਾਯਾ ਅਨੇ ਕੁਪਾ ਆਪੋ; ਮਫ਼ਤ ਰਸੀਓਂ
ਅਨੇ ਤਥਵਾਰ ਡੁਆਰੇਯ ਨਿਯਯ ਨ ਯਾਯ; ਤਮਾਰਾ ਲਕਤੀਨੂੰ ਸੰਮਾਨ ਯਾਯਵੀ; ਸ਼ੀਯ ਥੀਓ ਪਰ
ਵਿਯਯ ਆਪੋ; ਆਦਰਯੀਯ ਤਥਵਾਰ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਅਮਾਰੀ ਸਭਾਯ ਮਾਟੇ ਆਵੇ; ਯਾਕਸ਼ਾਨੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ
ਸੰਮਾਨ ਮਯੇ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ,
ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਂਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ
ਜੁਗ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!**

ਕੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਸ਼ੀਯੋਨੇ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮੀ ਲੇਟ, ਥਾਂਯਾ ਵਾਯਨੀ ਲੇਟ, ਸ਼ੀਯ ਡਾਯਦਾਯੋਨੂੰ ਪਾਕਨ
ਕਰਵਾਨੀ ਲੇਟ, ਫੈਵੀ ਜ਼ਾਨਨੀ ਲੇਟ, ਫੁਫ਼ ਵਿਸ਼ਾਸਨੀ ਲੇਟ, ਵਿਸ਼ਾਸਨੀ ਲੇਟ ਅਨੇ ਨਾਮਨੀ ਸੀਥੀ
ਮੋਟੀ ਲੇਟ ਆਪੋ. ਛੇ ਲਗਵਾਨ! ਗਾਧਿਕਾਯੋ, ਭਵੇਥੀ ਅਨੇ ਯੇਨਰੋ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਅਸਤਿਤਵਮਾਂ
ਓ; ਸਤ੍ਯਨੋ ਡੁਆਰੇਯ ਵਿਯਯ ਥਾਯ; ਸੰਪੂਰ੍ਣ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਯਥਾ ਸ਼ੀਯੋਨਾ ਮਨ ਨਮ੍ਰ ਰਛੇ ਅਨੇ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ਾਯਪਯਾ ਉਜ਼ਤ ਰਛੇ; ਛੇ ਲਗਵਾਨ! ਤਮੇ
ਸ਼ਾਯਪਯਾਨਾ ਰਖਾਓ ਓ.

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ!
ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।**

હે સાચા પિતા, વાહ ગુરુ! તમે નમ્ર લોકોનું સન્માન છો, અસહાય લોકોની શક્તિ છો, આશ્રય વિનાનું આશ્રય છો, અમે તમારી હાજરીમાં નમ્રતાપૂર્વક પ્રાર્થના કરીએ છીએ... ..(અહીં કરવામાં આવેલ પ્રસંગ અથવા પ્રાર્થનાને બદલે).

અંધર વાઘા ઘાટા ભૂલ ચૂક માફ કરની। સરਬંત દે કારજ રાસ કરને।

ઉપરોક્ત પ્રાર્થનાના પાઠ કરવામાં અમારી ભૂલો અને ખામીઓને કૃપા કરીને માફ કરો. કૃપા કરીને સર્વના ઉદ્દેશ્યને પૂર્ણ કરો.

**સેਈ પિઆરે મેલ, જિનું મિલિઆં ટેરા ન ચિંતઆવે। નાનક નામ ચઢુદી કલા, ટેરે
ઢાઠે સરબંત દા ઢલા।**

કૃપા કરીને અમને એવા સાચા ભક્તોને મળવાનું કારણ આપો કે જેમને મળીને અમે તમારા નામનું સ્મરણ અને ધ્યાન કરી શકીએ. હે ભગવાન! સાચા ગુરુ નાનક દ્વારા, તમારું નામ ઉન્નત થાય, અને બધા તમારી ઇચ્છા મુજબ સમૃદ્ધ થાય.

વાહિગુરુ જી કા ખાલસા, વાહિગુરુ જી કી ફતહિ

ખાલસા ભગવાનનો છે; બધી જીત ભગવાનની જીત છે.

જર્ની માટે ફિલોસોફી

શીખ ધર્મની ફિલોસોફી તર્ક, વ્યાપકતા અને આધ્યાત્મિક અને ભૌતિક જગત પ્રત્યેના તેના "ફીલ્સ વિના" અભિગમ દ્વારા વર્ગીકૃત થયેલ છે. તેનું ધર્મશાસ્ત્ર સરળતા દ્વારા ચિહ્નિત થયેલ છે. શીખ નીતિશાસ્ત્રમાં વ્યક્તિની પોતાની અને સમાજ (સંગત) પ્રત્યેની ફરજ વચ્ચે કોઈ સંઘર્ષ નથી.

શીખ ધર્મ એ લગભગ 500 વર્ષ પહેલાં ગુરુ નાનક દ્વારા સ્થાપિત વિશ્વનો સૌથી યુવા ધર્મ છે. તે એક સર્વોચ્ચ અસ્તિત્વ અને બ્રહ્માંડના સર્જક (વાહેગુરુ)માં વિશ્વાસ પર ભાર મૂકે છે. તે શાશ્વત આનંદ માટે એક સરળ સીધો માર્ગ પ્રદાન કરે છે અને પ્રેમ અને વૈશ્વિક ભાઈચારાનો સંદેશ ફેલાવે છે. શીખ ધર્મ સખત રીતે એકેશ્વરવાદી વિશ્વાસ છે અને તે ભગવાનને એકમાત્ર એક તરીકે ઓળખે છે જે સમય અથવા જગ્યાની મર્યાદાઓને આધીન નથી.

શીખ ધર્મ માને છે કે માત્ર એક જ ભગવાન છે, જે સર્જનહાર, પાલનહાર, વિનાશક છે અને માનવ સ્વરૂપ લેતો નથી. શીખ ધર્મમાં અવતારના સિદ્ધાંતને કોઈ સ્થાન નથી. તે દેવી-દેવતાઓ અને અન્ય દેવી-દેવતાઓને કોઈ મૂલ્ય નથી આપતું.

શીખ ધર્મમાં નૈતિકતા અને ધર્મ એક સાથે જાય છે. આધ્યાત્મિક વિકાસ તરફ પગ મૂકવા માટે વ્યક્તિએ રોજિંદા જીવનમાં નૈતિક ગુણો અને સદ્ગુણોનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. પ્રામાણિકતા, કરુણા, ઉદારતા, ધૈર્ય અને વિનમ્રતા જેવા ગુણો માત્ર પ્રયત્નો અને દ્રઢતાથી જ ઘડી શકાય છે. આપણા મહાન ગુરુઓનું જીવન આ દિશામાં પ્રેરણા સ્ત્રોત છે.

શીખ ધર્મ શીખવે છે કે માનવ જીવનનું ધ્યેય જન્મ અને મૃત્યુના ચક્રને તોડીને ભગવાન સાથે વિલીન થવાનું છે. આ ગુરુના ઉપદેશોનું પાલન કરીને, પવિત્ર નામ (નામ) પર ધ્યાન અને સેવા અને દાનના કાર્યો દ્વારા પૂર્ણ કરી શકાય છે.

નામ માર્ગ ઈશ્વરના સ્મરણ માટે દૈનિક ભક્તિ પર ભાર મૂકે છે. મુક્તિ મેળવવા માટે વ્યક્તિએ પાંચ લાગણીઓ, જેમ કે, કામ (ઇચ્છા), ક્રોધ (ક્રોધ), લોભ (લોભ), મોહ (સાંસારિક આસક્તિ) અને અહંકાર (ગૌરવ) પર નિયંત્રણ રાખવું પડશે. યુનિયન શીખ ધર્મમાં ઉપવાસ અને તીર્થયાત્રા, શુકન અને તપસ્યા જેવી ધાર્મિક વિધિઓ અને નિયમિત પ્રથાઓને નકારવામાં આવે છે. માનવ જીવનનું ધ્યેય ભગવાન સાથે વિલીન થવાનું છે અને આ ગુરુ ગ્રંથ સાહિબના ઉપદેશોનું પાલન કરીને પૂર્ણ થાય છે. શીખ ધર્મ ભગતિ માર્ગ અથવા ભક્તિ માર્ગ પર ભાર મૂકે છે. જો કે, તે જ્ઞાન માર્ગ (જ્ઞાનનો માર્ગ) અને કરમ માર્ગ (ક્રિયાનો માર્ગ) ના મહત્વને ઓળખે છે. આધ્યાત્મિક ધ્યેય સુધી પહોંચવા માટે તે ભગવાનની કૃપા મેળવવાની જરૂરિયાત પર સૌથી વધુ ભાર મૂકે છે.

શીખ ધર્મ એ આધુનિક, તાર્કિક અને વ્યવહારુ ધર્મ છે. તે માને છે કે સામાન્ય પારિવારિક જીવન (ગ્રહાસ્ત) મુક્તિ માટે કોઈ અવરોધ નથી. મોક્ષ મેળવવા માટે બ્રહ્મચર્ય કે સંસારનો ત્યાગ જરૂરી નથી. દુન્યવી દુષ્ટતાઓ અને લાલચ વચ્ચે અલગ રહીને જીવવું શક્ય છે. ભક્તે સંસારમાં રહેવું જોઈએ અને તેમ છતાં તેનું માથું સામાન્ય તણાવ અને અશાંતિથી ઉપર રાખવું જોઈએ. તે એક વિદ્વાન સૈનિક, અને ભગવાન માટે સંત હોવા જોઈએ.

શીખ ધર્મ એક સર્વશ્રેષ્ઠ અને "સાંપ્રદાયિક ધર્મ" છે અને તેથી તે જાતિ, સંપ્રદાય, જાતિ અથવા લિંગ પર આધારિત તમામ ભેદોને નકારે છે. તે માને છે કે ભગવાનની નજરમાં તમામ મનુષ્ય સમાન છે. ગુરુઓએ સ્ત્રીઓની સમાનતા પર ભાર મૂક્યો અને સ્ત્રી ભૂણહત્યા અને સતી (વિધવા સળગાવવાની) પ્રથાને નકારી કાઢી. તેઓએ વિધવા પુનર્વગ્નનો પણ સક્રિયપણે પ્રચાર કર્યો અને પરદા પ્રણાલી (બુરખો પહેરતી સ્ત્રીઓ)ને નકારી કાઢી. મનને તેમના પર કેન્દ્રિત રાખવા માટે વ્યક્તિએ પવિત્ર નામ (નામ)નું ધ્યાન કરવું જોઈએ અને સેવા અને દાનના કાર્યો કરવા જોઈએ. ભીખ માગીને કે અપ્રમાણિક માધ્યમથી નહીં પણ પ્રામાણિક કાર્ય (કિરાત કર્ણ) દ્વારા આજીવિકા મેળવવી એ સન્માનજનક માનવામાં આવે છે. વંદ છકના, અન્ય લોકો સાથે શેર કરવી એ પણ એક સામાજિક જવાબદારી છે. વ્યક્તિ પાસેથી દસવંધ (તેની કમાણીનો 10%) દ્વારા જરૂરિયાતમંદ લોકોને મદદ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે. સેવા, સમુદાય સેવા પણ શીખ ધર્મનો અભિન્ન અંગ છે. દરેક ગુરુદ્વારામાં મળતું મફત સામુદાયિક રસોડું (લંગર) એ આ સમુદાય સેવાની એક અભિવ્યક્તિ છે.

શીખ ધર્મ આશાવાદ અને આશાની હિમાયત કરે છે. તે નિરાશાવાદની વિચારધારાને સ્વીકારતો નથી. ગુરુઓ માનતા હતા કે આ જીવનનો એક હેતુ અને ધ્યેય છે. તે સ્વયં અને ભગવાનની અનુભૂતિની તક આપે છે. તદુપરાંત, માણસ તેના પોતાના કાર્યો માટે જવાબદાર છે. તે તેની ક્રિયાઓના પરિણામોથી પ્રતિરક્ષાનો દાવો કરી શકતો નથી. તેથી તે જે કરે છે તેમાં તેણે ખૂબ જ સતર્ક રહેવું જોઈએ.

શીખ ધર્મગ્રંથ, ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, શાશ્વત ગુરુ છે. આ એકમાત્ર ધર્મ છે જેણે પવિત્ર ગ્રંથને ધાર્મિક ઉપદેશકનો દરજ્જો આપ્યો છે. શીખ ધર્મમાં જીવંત માનવ ગુરુ (દેહધારી) માટે કોઈ સ્થાન નથી.

મહિલાઓની ભૂમિકા

શીખ ધર્મના સિદ્ધાંતો જણાવે છે કે સ્ત્રીઓમાં પુરુષો જેવો જ આત્મા છે અને તેમની આધ્યાત્મિકતા કેળવવાનો સમાન અધિકાર છે. તેઓ ધાર્મિક મંડળોનું નેતૃત્વ કરી શકે છે, અખંડ પાથ (પવિત્ર ગ્રંથોનું સતત પઠન) માં ભાગ લઈ શકે છે, કીર્તન કરી શકે છે (સ્ત્રીઓનું સમૂહ ગાયન), ગ્રંથીઓ (પાઠરીઓ) તરીકે કામ કરી શકે છે. તેઓ તમામ ધાર્મિક, સાંસ્કૃતિક, સામાજિક અને બિનસાંપ્રદાયિક પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લઈ શકે છે. શીખ ધર્મ એ પ્રથમ મુખ્ય વિશ્વ ધર્મ હતો જેણે સ્ત્રી અને પુરુષને સમાનતા આપી હતી. ગુરુ નાનક, લિંગ-આધારિત સમાનતાનો ઉપદેશ આપ્યો, અને તેમના અનુગામી ગુરુઓએ મહિલાઓને શીખ પૂજા અને વ્યવહારની તમામ પ્રવૃત્તિઓમાં સંપૂર્ણ ભાગ લેવા માટે પ્રોત્સાહિત કર્યા.

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"સ્ત્રીઓ અને પુરુષો, બધા ભગવાન દ્વારા બનાવવામાં આવ્યા છે. આ બધું ભગવાનનું નાટક છે. નાનક કહે છે, તમારી બધી રચના સારી અને પવિત્ર છે" -SGGS p.304

શીખ ઇતિહાસમાં મહિલાઓની ભૂમિકાને નોંધવામાં આવી છે જે તેમને સેવા, ભક્તિ, બલિદાન અને પુરુષોની બહાદુરીમાં સમાન તરીકે દર્શાવવામાં આવી છે. સ્ત્રીઓના નૈતિક ગૌરવ, સેવા અને આત્મ બલિદાનના ઘણા ઉદાહરણો શીખ પરંપરામાં લખાયેલા છે.

શીખ ધર્મ અનુસાર સ્ત્રી અને પુરુષ એક જ સિક્કાની બે બાજુ છે. આંતરસંબંધો અને પરસ્પર નિર્ભરતાની વ્યવસ્થામાં જ્યાં પુરુષ સ્ત્રીમાંથી જન્મ લે છે અને સ્ત્રી પુરુષના બીજમાંથી જન્મે છે. શીખ ધર્મ અનુસાર એક પુરુષ સ્ત્રી વિના તેના જીવનમાં સુરક્ષિત અને સંપૂર્ણ અનુભવી શકતો નથી, અને પુરુષની સફળતા તે સ્ત્રીના પ્રેમ અને સમર્થન સાથે સંબંધિત છે જે તેનું જીવન તેની સાથે શેર કરે છે, અને તેનાથી વિપરિત. ગુરુ નાનકે કહ્યું:

"[તે] એક સ્ત્રી છે જે જાતિને ચાલુ રાખે છે" અને આપણે "સ્ત્રીને શાપિત અને નિંદા ન ગણવી જોઈએ, [જ્યારે] સ્ત્રીમાંથી નેતાઓ અને રાજાઓ જન્મે છે." એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 473. મુક્તિ: એક મહત્વનો મુદ્દો એ છે કે શું ધર્મ સ્ત્રીઓને મુક્તિ, ભગવાનની અનુભૂતિ અથવા ઉચ્ચ આધ્યાત્મિક ક્ષેત્ર પ્રાપ્ત કરવા માટે સક્ષમ માને છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"સર્વ જીવોમાં પ્રભુ વ્યાપી છે, ભગવાન સ્ત્રી અને પુરુષના તમામ સ્વરૂપોમાં વ્યાપેલા છે" (ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, પૃષ્ઠ 605).

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબના ઉપરોક્ત વિધાનથી, ભગવાનનો પ્રકાશ બંને જાતિઓ સાથે સમાન રીતે રહે છે. તેથી સ્ત્રી અને પુરુષ બંને ગુરુના ઉપદેશોનું પાલન કરીને સમાન રીતે મોક્ષ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ઘણા ધર્મોમાં, સ્ત્રીને પુરુષની આધ્યાત્મિકતામાં અવરોધ માનવામાં આવે છે, પરંતુ શીખ ધર્મમાં એવું નથી. ગુરુ આનો અસ્વીકાર કરે છે. 'સિખ ધર્મ પર વર્તમાન વિચારો'માં, એલિસ બાસર્કે જણાવે છે કે,

"પ્રથમ ગુરુએ સ્ત્રીને પુરુષની બરાબરી પર મૂકી...સ્ત્રી એ પુરુષ માટે અડચણ ન હતી, પરંતુ ભગવાનની સેવામાં અને મુક્તિની શોધમાં ભાગીદાર હતી".

લગ્ન: ગુરુ નાનકે ગૃહસ્થની ભલામણ કરી - ગૃહસ્થ જીવન, બ્રહ્મચર્ય અને ત્યાગને બદલે, પતિ અને પત્ની સમાન ભાગીદાર હતા અને બંનેને વફાદારીનો આદેશ આપવામાં આવ્યો હતો. પવિત્ર શ્લોકોમાં, ઘરેલું સુખને એક પ્રિય આદર્શ તરીકે રજૂ કરવામાં આવ્યું છે અને લગ્નને દેવી પ્રત્યેના પ્રેમની અભિવ્યક્તિ માટે ચાલતું રૂપક પ્રદાન કરવામાં આવ્યું છે. ભાઈ ગુરદાસ, પ્રારંભિક શીખ ધર્મના કવિ અને શીખ સિદ્ધાંતના અધિકૃત દુભાષિયા, સ્ત્રીઓને ઉચ્ચ શ્રદ્ધાંજલિ આપે છે. તે કહે છે:

"એક સ્ત્રી, તેના માતાપિતાના ઘરમાં પ્રિય છે, તેના પિતા અને માતા દ્વારા ખૂબ જ પ્રિય છે. તેના સાસરિયાઓના ઘરમાં, તે પરિવારનો આધારસ્તંભ છે, તેના સારા નસીબની બાંધધરી છે... આધ્યાત્મિક શાણપણમાં વહેંચણી અને જ્ઞાન અને ઉમદા ગુણોથી સંપન્ન સ્ત્રી, પુરુષનો બીજો અડધો ભાગ, તેને મુક્તિના દ્વાર સુધી લઈ જાય છે." (વારણ, વી.16)

સમાન દરજ્જો: પુરુષો અને સ્ત્રીઓ વચ્ચે સમાન દરજ્જો સુનિશ્ચિત કરવા માટે, ગુરુઓએ દીક્ષા, સૂચના અથવા સંગત (પવિત્ર ફેલોશિપ) અને પંગત (સાથે ભોજન) પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લેવાની બાબતોમાં જાતિઓ વચ્ચે કોઈ ભેદ રાખ્યો નથી. સરૂપ દાસ ભલ્લા, મહિમા પ્રકાશના જણાવ્યા અનુસાર, ગુરુ અમરદાસે સ્ત્રીઓ દ્વારા બુરખાના ઉપયોગનો વિરોધ કર્યો હતો. તેમણે શિષ્યોમાં કેટલાક સમુદાયોની દેખરેખ રાખવા માટે સ્ત્રીઓને સોંપ્યું અને સતી પ્રથા વિરુદ્ધ ઉપદેશ આપ્યો. શીખ ઇતિહાસમાં માતા ગુજરી માઈ ભાગો, માતા સુંદરી, રાણી સાહિબ કૌર, રાણી સદા કૌર અને મહારાણી જિંદ કૌર જેવી ઘણી સ્ત્રીઓના નામ નોંધવામાં આવ્યા છે, જેમણે તેમના સમયની ઘટનાઓમાં મહત્વપૂર્ણ ભૂમિકાઓ ભજવી હતી.

શિક્ષણ: શીખ ધર્મમાં શિક્ષણને ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ માનવામાં આવે છે. તે કોઈપણની સફળતાની ચાવી છે. તે વ્યક્તિગત વિકાસની પ્રક્રિયા છે અને તે જ કારણ છે કે ત્રીજા ગુરુએ ઘણી શાળાઓની સ્થાપના કરી. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"બધું દેવી જ્ઞાન અને ચિંતન ગુરુ દ્વારા પ્રાપ્ત થાય છે" (ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, પૃષ્ઠ 831).

બધા માટે શિક્ષણ આવશ્યક છે અને દરેક વ્યક્તિએ શ્રેષ્ઠ બનવા માટે કામ કરવું જોઈએ. ત્રીજા ગુરુ દ્વારા મોકલવામાં આવેલા શીખ મિશનરીઓમાં બાવન મહિલાઓ હતી. ડો મોહિન્દર કૌર ગીલ 'ધ રોલ ઓફ સ્ટેટસ ઓફ શીખ વુમન'માં લખે છે, "ગુરુ અમર દાસને ખાતરી હતી કે જ્યાં સુધી મહિલાઓ દ્વારા સ્વીકારવામાં ન આવે ત્યાં સુધી કોઈ પણ ઉપદેશો મૂળિયામાં ન આવી શકે".

કપડાં પર પ્રતિબંધો: સ્ત્રીઓને બુરખો ન પહેરવાની આવશ્યકતા ઉપરાંત, શીખ ધર્મ ડ્રેસ કોડ અંગે એક સરળ પણ ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ નિવેદન આપે છે. આ લિંગને ધ્યાનમાં લીધા વિના તમામ શીખોને લાગુ પડે છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"તે કપડાં પહેરવાનું ટાળો જેમાં શરીર અસ્વસ્થ હોય અને મન ખરાબ વિચારોથી ભરેલું હોય." SGGS, પૃષ્ઠ 16

આમ, શીખોને ખ્યાલ આવશે કે કયા પ્રકારનાં કપડાં મનમાં ખરાબ વિચારોથી ભરે છે અને તેનાથી દૂર રહેવું જોઈએ. શીખ મહિલાઓને કિરપાન (તલવાર) અને અન્ય વડે પોતાનો બચાવ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે, આ મહિલાઓ માટે અનન્ય છે કારણ કે ઇતિહાસમાં તે પ્રથમ વખત છે જ્યારે મહિલાઓને પોતાનો બચાવ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવી હતી અને તેઓ શારીરિક સુરક્ષા માટે પુરુષો પર નિર્ભર રહેવાની અપેક્ષા નથી.

SGGS અવતરણો: "પૃથ્વી અને આકાશમાં, મને કોઈ સેકન્ડ દેખાતું નથી. બધી સ્ત્રીઓ અને પુરુષોમાં, તેમનો પ્રકાશ ઝળકે છે." સ્ત્રીની અંદર, પુરુષની કલ્પના થાય છે; સ્ત્રી સાથે તેણે સગાઈ કરી છે અને લગ્ન કર્યા છે. સ્ત્રી તેની મિત્ર બને છે; સ્ત્રી દ્વારા, ભાવિ પેઢીઓ આવે છે. જ્યારે તેની સ્ત્રી મૃત્યુ પામે છે, ત્યારે તે બીજી સ્ત્રીને શોધે છે; સ્ત્રી સાથે તે બંધાયેલો છે. તો શા માટે તેણીને ખરાબ કહો? તેણીમાંથી, રાજાઓ જન્મે છે. સ્ત્રીમાંથી સ્ત્રી જન્મે છે; સ્ત્રી વિના, ત્યાં કોઈ નહીં હોય. ગુરુ નાનક, એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 473

દહેજના સંદર્ભમાં: "હે ભગવાન, મારા લગ્નની ભેટ અને દહેજ તરીકે મને તમારું નામ આપો." શ્રી ગુરુ રામ દાસ જી, પૃષ્ઠ 78, પંક્તિ 18 SGGS

પરદાની પ્રથા વિશે: "રહે, રહે, ઓ વહુ - તમારા ચહેરાને પડદાથી ઢાંકશો નહીં. અંતે, આ તમને અડધી છીપ પણ લાવશે નહીં. તમે પહેલા તેના ચહેરા પર પડદો પાડતા હતા. તેના પગલે ચાલશો નહીં. તમારા ચહેરા પર પડદો પાડવાની એકમાત્ર યોગ્યતા એ છે કે થોડા દિવસો માટે, લોકો કહેશે કે "કેવી ઉમદા કન્યા આવી છે." તમારો પડદો ત્યારે જ સાચો થશે જ્યારે તમે ગ્લોરિયસને છોડી દો, નાચશો અને ગાશો. ભગવાનની સ્તુતિ. -P. 484, SGGS

સત્રીઓ અને ખરેખર તમામ આત્માઓને આધ્યાત્મિક જીવન જીવવા માટે ભારપૂર્વક પ્રોત્સાહિત કરવામાં આવ્યા હતા: "આવો, મારી વહાલી બહેનો અને આધ્યાત્મિક સાથીઓ; મને તમારા આલિંગનમાં આલિંગન આપો. ચાલો સાથે મળીએ, અને આપણા સર્વશક્તિમાન પતિ ભગવાનની વાર્તાઓ કહીએ."-ગુરુ નાનક , પૃષ્ઠ 17, SGGS.

"મિત્ર, બીજા બધા વસ્ત્રો સુખનો નાશ કરે છે, અંગો માટે પહેરવાથી પીડા થાય છે, અને ખોટા વિચારોથી મન ભરાય છે"-SGGS પૃષ્ઠ 16

પાઘડીનું મહત્વ

પાઘડી હંમેશા શીખનો અવિભાજ્ય ભાગ છે અને રહી છે. લગભગ 1500 એડી અને શીખ ધર્મના સ્થાપક ગુરુ નાનકના સમયથી, શીખો પાઘડી પહેરે છે.

પાઘડી અથવા "પગરી" ઘણીવાર ટૂંકાવીને "પગ" અથવા "દસ્તર" એ એક જ લેખ માટે વિવિધ બોલીમાં જુદા જુદા શબ્દો છે. આ બધા શબ્દો પુરુષો અને સ્ત્રીઓ બંને દ્વારા તેમના માથાને ઢાંકવા માટે પહેરવામાં આવતા વસ્ત્રોનો સંદર્ભ આપે છે. તે એક હેડડ્રેસ છે જેમાં લાંબા સ્કાર્ફ જેવા કાપડનો એક ટુકડો માથાની આસપાસ ઘા હોય છે અથવા કેટલીકવાર અંદરની "ટોપી" અથવા પટકા હોય છે. પરંપરાગત રીતે ભારતમાં, પાઘડી માત્ર સમાજમાં ઉચ્ચ દરજ્જાના પુરુષો પહેરતા હતા; નીચા દરજ્જાના અથવા નીચી જાતિના પુરુષોને પાઘડી પહેરવાની મંજૂરી ન હતી.

જો કે ગુરુ ગોવિંદ સિંઘ દ્વારા ફાઇવ કેના અથવા પાંચ વિશ્વાસના લેખોમાંથી એક તરીકે કાપેલા વાળ રાખવા ફરજિયાત કરવામાં આવ્યા હતા, તે 1469માં શીખની શરૂઆતથી જ શીખ ધર્મ સાથે ગાઢ રીતે સંકળાયેલું છે. શીખ ધર્મ એ વિશ્વનો એકમાત્ર ધર્મ છે. જે તમામ પુખ્ત પુરુષો માટે પાઘડી પહેરવી ફરજિયાત છે. પશ્ચિમી દેશોમાં પાઘડી પહેરનારા મોટા ભાગના લોકો શીખ છે. શીખ પગડીને દસ્તાર પણ કહેવામાં આવે છે. 'દસ્તર' ફારસી શબ્દ છે. તેનો અર્થ થાય છે 'ઈશ્વરનો હાથ' તેના આશીર્વાદને સૂચિત કરે છે.

શીખો તેમની ઘણી અને વિશિષ્ટ પાઘડીઓ માટે પ્રખ્યાત છે. પરંપરાગત રીતે, પાઘડી આદરનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, અને તે લાંબા સમયથી માત્ર ખાનદાની માટે આરક્ષિત વસ્તુ છે. ભારતમાં મુઘલ શાસન દરમિયાન માત્ર મુસ્લિમોને જ પાઘડી પહેરવાની છૂટ હતી. બધા બિન-મુસ્લિમોને એક પહેરવા પર સખત પ્રતિબંધ હતો.

ગુરુ ગોવિંદ સિંઘે, મુઘલો દ્વારા આ ઉલ્લંઘનની અવગણનામાં તેમના તમામ શીખોને પાઘડી પહેરવાનું કહ્યું. તેમણે તેમના ખાલસા અનુયાયીઓ માટે નક્કી કરેલા ઉચ્ચ નૈતિક ધોરણોને માન્યતા આપવા માટે આ પહેરવાનું હતું. તેઓ ઇચ્છતા હતા કે તેમનો ખાલસા અલગ હોય અને "બાકીના વિશ્વથી અલગ રહેવા" માટે સંકલ્પબદ્ધ હોય. તેઓ ઇચ્છતા હતા કે તેઓ શીખ ગુરુઓ દ્વારા નિર્ધારિત અનન્ય માર્ગને અનુસરે. આમ, એક પાઘડીધારી શીખ હંમેશા ભીડમાંથી બહાર ઊભો રહ્યો છે, જેમ કે ગુરુનો ઇરાદો હતો; કારણ કે તે ઇચ્છતો હતો કે તેના 'સંત-સૈનિકો' માત્ર સરળતાથી ઓળખી શકાય નહીં, પણ સરળતાથી મળી જાય.

જ્યારે કોઈ શીખ પુરુષ કે સ્ત્રી પાઘડી પહેરે છે, ત્યારે પાઘડી માત્ર કપડાની પટ્ટી બનીને રહી જાય છે; કારણ કે તે શીખના માથા સાથે એક અને સમાન બની જાય છે. પાઘડી, તેમજ શીખો દ્વારા પહેરવામાં આવતી આસ્થાના અન્ય ચાર લેખો, ખૂબ જ આધ્યાત્મિક અને ક્ષણિક મહત્વ ધરાવે છે. જ્યારે પાઘડી પહેરવા સાથે સંકળાયેલા પ્રતીકવાદ ઘણા છે — સાર્વભૌમત્વ, સમર્પણ, સ્વાભિમાન, હિંમત અને ધર્મનિષ્ઠા, પરંતુ, શીખો પાઘડી પહેરે છે તેનું મુખ્ય કારણ બતાવવાનું છે--તેમનો પ્રેમ, આજ્ઞાપાલન અને આદર. ખાલસા ગુરુ ગોવિંદ સિંહ.

ઉપરોક્ત ઉચ્ચ પ્રકાશવાળા શબ્દોને અન્ય કંઈક દ્વારા બદલવાની જરૂર છે. 'કારણો' હોઈ શકે છે

"પાઘડી એ આપણા માટે આપણા ગુરુની ભેટ છે. આ રીતે આપણે આપણી જાતને સિંધો અને કૌર તરીકેનો તાજ પહેરાવીએ છીએ જેઓ આપણી પોતાની ઉચ્ચ ચેતના પ્રત્યે પ્રતિબદ્ધતાના સિંહાસન પર બિરાજમાન છે. પુરુષો અને સ્ત્રીઓ માટે સમાન રીતે, આ પ્રોજેક્ટિવ ઓળખ રાજવી, કૃપા અને વિશિષ્ટતા દર્શાવે છે. તે અન્ય લોકો માટે સિગ્નલ છે કે આપણે અનંતની મૂર્તિમાં જીવીએ છીએ અને બધાની સેવા કરવા માટે સમર્પિત છીએ. પાઘડી સંપૂર્ણ પ્રતિબદ્ધતા સિવાય કંઈપણ રજૂ કરતી નથી. જ્યારે તમે તમારી પાઘડી બાંધીને બહાર ઊભા રહેવાનું પસંદ કરો છો, ત્યારે તમે નિર્ભયપણે એક સિંગલ તરીકે ઊભા રહો છો. છ અબજ લોકોમાંથી બહાર ઊભી વ્યક્તિ. તે સૌથી ઉત્કૃષ્ટ કાર્ય છે."

તમારી જર્નીમાં નમ્રતા મુખ્ય સાર

નમ્રતા એ શીખ ધર્મનું મહત્વનું પાસું છે. આ મુજબ શીખોએ ભગવાન સમક્ષ નમ્રતાથી નમવું જોઈએ. નમ્રતા અથવા નિમ્રતા, પંજાબીમાં ગાઢ સંબંધ ધરાવતા શબ્દો છે. નિમ્રતા એ એક ગુણ છે જેનો જોરશોરથી ગુરબાનીમાં પ્રચાર કરવામાં આવે છે. આ પંજાબી શબ્દનો અનુવાદ "નમ્રતા", "ઉપયોગ" અથવા "નમ્રતા" છે. કોઈ વ્યક્તિ જેનું મન એ વિચારથી વિચલિત થતું નથી કે તે અથવા તેણી કોઈના કરતાં વધુ સારી અથવા વધુ મહત્વપૂર્ણ છે.

સમસ્યા વિસ્તાર - ઉપર યોગ્ય વાક્ય નથી

આ બધા મનુષ્યો માટે ઉછેરવા માટે એક મહત્વપૂર્ણ ગુણવત્તા છે અને તે એક શીખના માનસ સમૂહનો આવશ્યક ભાગ છે અને આ ગુણવત્તા દરેક સમયે શીખ સાથે હોવી જોઈએ. શીખ શસ્ત્રાગારમાં અન્ય ચાર ગુણો છે:

સત્ય (સત), સંતોષ (સંતોખ), કરુણા (દયા) અને પ્રેમ (પ્યાર).

આ પાંચ ગુણો શીખ માટે આવશ્યક છે અને આ ગુણો કેળવવા અને તેમને તેમના વ્યક્તિત્વનો એક ભાગ બનાવવા માટે ગુરબાનીનું ધ્યાન અને પાઠ કરવાની તેમની ફરજ છે.

ગુરબાની આપણને શું કહે છે:

"નમ્રતાનું ફળ સાહજિક શાંતિ અને આનંદ છે. નમ્રતા સાથે તેઓ શ્રેષ્ઠતાના ખજાના, ભગવાનનું ધ્યાન કરવાનું ચાલુ રાખે છે. ભગવાન પ્રત્યે સભાન વ્યક્તિ નમ્રતામાં ડૂબી જાય છે. જેનું હૃદય દયાળુ છે તે નમ્રતાથી ધન્ય છે. શીખ ધર્મ નમ્રતાને ભીખ માંગે છે. ભગવાન સમક્ષ વાટકી

ગુરુ નાનક, શીખ ધર્મના પ્રથમ ગુરુ:

"તમારા મનમાં પ્રેમ અને નમ્રતા સાથે સાંભળવું અને વિશ્વાસ કરીને, પવિત્ર મંદિરમાં, નામથી તમારી જાતને શુદ્ધ કરો." - SGGS પૃષ્ઠ 4.

"સંતોષને તમારી કાનની વીંટી બનાવો, નમ્રતાને તમારી ભિક્ષાનો બાઉલ બનાવો, અને ધ્યાનને તમે તમારા શરીર પર લગાવો છો તે રાખ બનાવો." - SGGS પૃષ્ઠ 6.

"નમ્રતાના ક્ષેત્રમાં, શબ્દ સૌંદર્ય છે. અજોડ સૌંદર્યના સ્વરૂપો ત્યાં રચાય છે." એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 8.

"નમ્રતા, નમ્રતા અને સાહજિક સમજ એ મારા સાસુ અને સસરા છે" - SGGS પૃષ્ઠ 152.

આધ્યાત્મિકતા તરફનો પ્રવાસ

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ એક શાશ્વત જીવંત ગુરુ છે, જે શીખ ગુરુઓ, હિંદુ અને મુસ્લિમ સંતોની કાવ્ય રચના છે. સંકલન એ તેમના દ્વારા સમગ્ર માનવજાતને ઈશ્વર તરફથી મળેલી ભેટ છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબની દ્રષ્ટિ કોઈ પણ પ્રકારના જુલમ વિના દેવી ન્યાય પર આધારિત સમાજની છે. જ્યારે ગ્રંથ હિંદુ ધર્મ અને ઇસ્લામના ગ્રંથોને સ્વીકારે છે અને તેનો આદર કરે છે, તે આ બંને ધર્મોમાંથી કોઈ એક સાથે નૈતિક સમાધાન સૂચિત કરતું નથી. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબમાં મહિલાઓને પુરુષોની સમાન ભૂમિકા સાથે ખૂબ સન્માન આપવામાં આવ્યું છે

સ્ત્રીઓમાં પુરુષો જેવો જ આત્મા હોય છે અને તેથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવાની સમાન તક સાથે તેમની આધ્યાત્મિકતા કેળવવાનો સમાન અધિકાર ધરાવે છે.

મહિલાઓ અગ્રણી ધાર્મિક મંડળો સહિત તમામ ધાર્મિક, સાંસ્કૃતિક, સામાજિક અને બિનસાંપ્રદાયિક પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લઈ શકે છે. શીખ ધર્મ સમાનતા, સામાજિક ન્યાય, માનવતાની સેવા અને અન્ય ધર્મો માટે સહિષ્ણુતાની હિમાયત કરે છે. રોજિંદા જીવનમાં કરુણા, પ્રામાણિકતા, નમ્રતા અને ઉદારતાના આદર્શોનો અભ્યાસ કરતી વખતે શીખ ધર્મનો આવશ્યક સંદેશ આધ્યાત્મિક ભક્તિ અને ભગવાન પ્રત્યેનો આદર છે. શીખ ધર્મના ત્રણ મુખ્ય સિદ્ધાંતો છે ભગવાનનું ધ્યાન અને સ્મરણ, પ્રામાણિક જીવન માટે કામ કરવું અને અન્ય લોકો સાથે શેર કરવું.

આત્મા માટે આ આધ્યાત્મિક પ્રવાસ પર જવાનો પ્રયાસ કરવા બદલ અભિનંદન. અનુવાદ ક્યારેય મૂળની નજીક ન હોઈ શકે, ખાસ કરીને જ્યારે સંપૂર્ણ ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ કવિતામાં હોય અને રૂપકોનો ઉપયોગ કાર્યને અત્યંત મુશ્કેલ બનાવે છે. દેવી સંદેશમાં, હિંદુ અને મુસ્લિમ પૌરાણિક કથાઓનો વારંવાર પ્રહલાદ, હરનાકશ, લક્ષ્મી, બ્રહ્મા વગેરેનો ઉપયોગ કરવામાં આવે છે. કૃપા કરીને તેમને શાબ્દિક રીતે વાંચશો નહીં પરંતુ તેમના અંતર્ગત સંદેશને સમજો. ધ્યાન એ હકીકત પર છે કે ભગવાન એક છે અને તેમની સાથે એકતા મેળવવી એ માનવ જીવનનું લક્ષ્ય છે.

તમારી ભાષામાં દેવી સંદેશ તમારા સુધી પહોંચાડવા માટે આ કાર્ય વર્ષોથી ઘણા સ્વયંસેવકો દ્વારા કરવામાં આવ્યું છે. જો તમને કોઈ પ્રશ્નો હોય, તો કૃપા કરીને walnut@gmail.com પર નિઃસંકોચ ઇમેઇલ કરો અને અમને આ પ્રવાસમાં તમારી સાથે જોડાવાનું ગમશે.